

Številka 007-445/2012/19	
Ljubljana, 16. 1. 2013	
EVA 2012-1711-0051	
GENERALNI SEKRETARIAT VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE <u>Gp.gs@gov.si</u>	
ZADEVA: Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1B) – skrajšani postopek – predlog za obravnavo – popravek gradiva št. 1	
1. Predlog sklepov vlade:	
Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN in 8/12) je Vlada Republike Slovenije na seji dne sprejela sklep: »Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2012-1711-0051) – skrajšani postopek, in ga predloži Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo.«	
Priloge: <ul style="list-style-type: none">– predlog sklepa Vlade Republike Slovenije,– predlog zakona,– mnenje Službe Vlade Republike Slovenije za zakonodajo,– mnenje Ministrstva za pravosodje in javno upravo.	
Sklep prejmejo: <ul style="list-style-type: none">– Državni zbor Republike Slovenije,– Ministrstvo za notranje zadeve,– Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo.	
2. a Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva:	
<ul style="list-style-type: none">– Barbara Brezigar, državna sekretarka na Ministrstvu za notranje zadeve,– Gaja Štovičej, generalna direktorica Direktorata za državno tožilstvo,– mag. Aleksandra Spasojevič, sekretarka,– Aljaž Britvič, podsekretar.	
2. b Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu Državnega zbora:	
<ul style="list-style-type: none">– dr. Vinko Gorenak, minister za notranje zadeve,– Barbara Brezigar, državna sekretarka na Ministrstvu za notranje zadeve,– mag. Robert Marolt, državni sekretar na Ministrstvu za notranje zadeve,– Gaja Štovičej, generalna direktorica Direktorata za državno tožilstvo,– mag. Aleksandra Spasojevič, sekretarka,– Aljaž Britvič, podsekretar.	
3. Gradivo se sme objaviti na svetovnem spletu:	DA

4. a Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem oziroma skrajšanem postopku v Državnem zboru Republike Slovenije z obrazložitvijo razlogov: DA.

Vlada Republike Slovenije predlaga, da se predlog zakona obravnava v Državnem zboru Republike Slovenije po skrajšanem postopku skladno s prvim odstavkom 142. člena Poslovnika Državnega zbora, saj gre za manj zahtevne uskladitve zakona z drugim zakonom, in sicer z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o državni upravi (Uradni list RS, št. 21/12; v nadaljevanju: ZDU-1F).

4. b Predlog za skrajšanje poslovnih rokov z obrazložitvijo razlogov:

/

5. Kratek povzetek gradiva:

Predlog novele zakona spreminja rešitve, ki jih je uvedel ZDT-1 in so se v praksi izkazale za slabe in nejasne. Pri večini predlaganih sprememb gre za popravke, ki odpravljajo nepotrebno administriranje, jasno in določno opredeljujejo posamezne določbe, ki so prilagojene potrebam delovanja državnega tožilstva. Poglavitne rešitve novele ZDT-1 tako zajemajo jasnejšo in predvsem učinkovitejšo ureditev postopka imenovanja novih državnih tožilcev. Na novo je opredeljeno razpisno gradivo in njegovo pridobivanje. Iz postopka imenovanja so izvzete določene faze oziroma dejavnosti, ki ne pripomorejo h kakovostnejšemu odločanju v postopku imenovanja in zato zgolj nepotrebno dodatno birokratizirajo postopek imenovanja. V predlogu so popravljene določbe o pogojih oziroma merilih, ki se upoštevajo pri imenovanju, premestitvi in dodelitvi v Specializirano državno tožilstvo, saj so te zdaj nejasne.

S predlagano novelo se povečuje pristojnost vodij državnih tožilstev na nekaterih področjih, kar je skladno s siceršnjo zakonsko ureditvijo, po kateri vodje odgovarjajo za pravilno, zakonito in pravočasno poslovanje državnega tožilstva. Hkrati se povečuje samostojnost državnotožilske organizacije glede vprašanj, ki so povezana z njenim notranjim delovanjem. Vodje bodo tako pristojni za imenovanje direktorjev državnih tožilstev in generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva, obenem pa bodo samostojnejši pri opravljanju kolegijskega dela na državnem tožilstvu. Generalni državni tožilec bo ob soglasju ministra pristojen za sprejetje navodil o letnem načrtovanju dela na državnem tožilstvu in navodil o letnem poročilu o delu državnega tožilstva. Na podlagi predloga bo za imenovanje začasnega vodje okrožnega državnega tožilstva in Specializiranega državnega tožilstva pristojen generalni državni tožilec, za določitev začasnega vodje Vrhovnega državnega tožilstva Republike Slovenije pa kolegij tega tožilstva. Po veljavni ureditvi v postopku za določitev začasnega vodje sodelujejo minister, generalni državni tožilec in Državnotožilski svet, kar močno podaljša postopek, ki bi moral biti zaradi potrebe po hitri ureditvi razmer kratek in učinkovit.

S predlagano novelo se odpravljajo pretežno administrativne določbe, ki podaljšujejo oziroma otežujejo posamezne postopke. Tako so spremenjene določbe, da mora vodja v postopku za imenovanje državnega tožilca najprej oblikovati mnenje, nato pa še dokončno mnenje; prav tako se v postopku imenovanja vodij v določenih primerih ukinja možnost pritožbe, saj je pravno varstvo zagotovljeno v upravnem sporu. V predlogu so manj togo določene vsebine strateškega programa, ki ga pripravi kandidat za generalnega državnega tožilca, in programa vodenja, ki ga pripravi kandidat za vodjo državnega tožilstva. Tudi letno načrtovanje dela in letno poročanje o delu državnega tožilstva predlagana novela razbremenuje zahtev po pripravi, zbiranju in analiziranju podatkov, ki za kakovostno vsebino načrtov in poročil niso potrebni.

V predlagani noveli so ukinjene tudi vse možnosti *ex lege* napredovanja, ki jih je uvedel ZDT-1. Sistem ocenjevanja dela državnih tožilcev je že vzpostavljen in je podlaga za napredovanje v višje nazive. *Ex lege* napredovanje zgolj zato, ker bo državni tožilec določene naloge opravljal začasno, je tako neutemeljeno, drugi državni tožilci, ki lahko v nazivu napredujejo le po določenem času in na podlagi ocene svojega dela, pa so postavljeni v neenakopraven položaj.

Popravek gradiva št. 1:

Postopek sprejemanja Državnotožilskega reda (v nadaljevanju: DTR) se ne spremeni, temveč se ohrani obstoječa rešitev z izjemo črtanja četrtega odstavka 17. člena ZDT-1. Rešitev je v skladu s pripombami, ki jih je Služba vlade za zakonodajo (v nadaljevanju: SVZ) podala v medresorskem usklajevanju.

Na podlagi predloga Ministrstva za pravosodje in javno upravo RS, podanega na seji Odbora Vlade RS za državno ureditev in javne zadeve dne 15. 1. 2013, se predlog ZDT-1B dopolni tudi z določbo, ki ureja način določanja plače nacionalnega predstavnika v Eurojustu, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika.

6. Presoja posledic:

a)	na javnofinančna sredstva v višini, večji od 40 000 EUR, v tekočem in naslednjih treh letih	NE
b)	na usklajenost slovenskega pravnega reda s pravnim redom Evropske unije	NE
c)	administrativne posledice	DA
č)	na gospodarstvo, posebno na mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij	NE
d)	na okolje, kar vključuje tudi prostorske in varstvene vidike	NE
e)	na socialno področje	NE
f)	na dokumente razvojnega načrtovanja: <ul style="list-style-type: none"> – na nacionalne dokumente razvojnega načrtovanja, – na razvojne politike na ravni programov po strukturi razvojne klasifikacije programskega proračuna, – na razvojne dokumente Evropske unije in mednarodnih organizacij. 	NE

7. a Predstavitev ocene finančnih posledic, višjih od 40 000 EUR:

/

I. Ocena finančnih posledic, ki niso načrtovane v sprejetem proračunu				
	Tekoče leto (t)	t + 1	t + 2	t + 3
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) prihodkov občinskih proračunov				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov državnega proračuna				
Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (–) odhodkov občinskih proračunov				

Predvideno povečanje (+) ali zmanjšanje (-) obveznosti za druga javna finančna sredstva				
II. Finančne posledice za državni proračun				
II. a Pravice porabe za izvedbo predlaganih rešitev so zagotovljene:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra ukrepa, projekta/Naziv ukrepa, projekta	Šifra PP/Naziv PP	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ:				
II. b Manjkajoče pravice porabe se bodo zagotovile s prerazporeditvijo iz:				
Ime proračunskega uporabnika	Šifra ukrepa, projekta/Naziv ukrepa, projekta	Šifra PP/Naziv PP	Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1
SKUPAJ:				
II. c Načrtovana nadomestitev zmanjšanih prihodkov oz. povečanih odhodkov proračuna:				
Novi prihodki		Znesek za tekoče leto (t)	Znesek za t + 1	
SKUPAJ:				
7. b Predstavitev ocene finančnih posledic, nižjih od 40 000 EUR				
8. Predstavitev sodelovanja javnosti				
Gradivo je bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja:			DA	
Datum objave: 20. 11. 2012.				
Dne 6. 7. 2012 je Vrhovno državno tožilstvo na podlagi predhodnega zaprosila Ministrstva za notranje zadeve poslalo predloge sprememb in dopolnitev Zakona o državnem tožilstvu (dokument št. Tu 40/12-8 z dne 6. 7. 2012).				
Dne 14. 8. 2012 je bilo Vrhovnemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije, vodjem okrožnih državnih tožilstev, Specializiranemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije in Državnotožilskemu svetu poslano vabilo na posvet o izhodiščih sprememb ZDT-1. Hkrati z vabilom je bil poslan tudi prvi delovni osnutek sprememb besedila ZDT-1 v primerjalnem pregledu. Na posvetu so predstavniki Ministrstva za notranje zadeve in državnih tožilstev izmenjali stališča do potrebnih sprememb ZDT-1.				
Gradivo je bilo dne 20. 11. 2012 in 21. 11. 2012 poslano v strokovno usklajevanje.				
V razpravo so bili vključeni:				

- Informacijski pooblaščenec Republike Slovenije,
- Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije,
- Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije,
- okrožna državna tožilstva,
- Državnotožilski svet,
- Društvo državnih tožilcev Slovenije.

Mnenja, predloge, pripombe so podali:

- Informacijski pooblaščenec Republike Slovenije,
- Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije,
- Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije,
- Državnotožilski svet,
- Društvo državnih tožilcev Slovenije.

Upoštevani so bili:

- v celoti:
- v pretežni meri:
 - o Informacijski pooblaščenec Republike Slovenije,
- delno:
 - o Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije,
 - o Društvo državnih tožilcev Slovenije,
- niso bili upoštevani:
 - o Specializirano državno tožilstvo Republike Slovenije,
 - o Državnotožilski svet.

Bistvena odprta vprašanja:

- Informacijski pooblaščenec je podal mnenje, da je povezovanje zbirk osebnih podatkov glede na zelo široke pristojnosti državnega tožilstva v zvezi s pridobivanjem osebnih podatkov povsem nepotrebno in neutemeljeno. Prav tako je odprto vprašanje zakonskega konkretiziranja zbirk osebnih podatkov, ki se jih želi povezati. Predlagatelj se v celoti ni mogel strinjati z mnenjem oziroma predlogi Informacijskega pooblaščenca. Podrobneje so razlogi za to podani v obrazložitvi sprememb 182. člena ZDT-1.
- Informacijski pooblaščenec meni, da je v postopku imenovanja državnih tožilcev dovolj, če se pridobijo le podatki o opravljenem pravniškem državnem izpitu, saj je edino to »pogoj« po prvem odstavku 8. člena Zakona o sodniški službi. Tako naj ne bi bilo potrebno, da se za kandidate pridobivajo tudi podatki o opravljenem pripravništvu oziroma obveznih oblikah izobraževanja po zakonu, ki ureja pravniški državni izpit. Predlagatelj pojasnjuje, da pridobivanje podatkov ni namenjeno zgolj preverjanju »pogojev«, temveč se pridobivajo tudi podatki, ki predstavljajo »merila« za izbiro in razvrščanje kandidatov na podlagi ZDT-1 in Zakona o sodniški službi. Podrobneje je mnenje predlagatelja predstavljeno v obrazložitvi sprememb 30. člena ZDT-1.
- Informacijski pooblaščenec predlaga, da se iz vsebine strateškega programa dela, ki ga pripravijo kandidati za generalnega državnega tožilca, ne izvzame »načina zagotavljanja javnosti in preglednosti dela«. Po mnenju predlagatelja v strateški program dela ne sodijo vsebinske opredelitve nalog, ki jih mora generalni državni tožilec opravljati na podlagi veljavnih predpisov. Zagotavljanje javnosti in preglednosti dela je dovolj natančno opredeljeno in urejeno z Zakonom o državnem tožilstvu in nekaterimi drugimi predpisi, zato ni smiselno, da bi se med kandidati presojala kvalitativna razlika glede na naloge, ki jih bo generalni državni tožilec tako in tako moral izvajati v skladu z veljavnimi zakonskimi določbami. Javnost dela državnega tožilstva se med drugim zagotavlja z rednim letnim poročanjem o delu državnega tožilstva (148. in 150. člen ZDT-1), generalni državni tožilec pa mora izdati tudi obvezno splošno navodilo o obveščanju o zadevah širšega pomena, ki imajo posebno odmevnost.
- Vrhovno državno tožilstvo RS je predlagalo, da Državnotožilski red samostojno izda generalni državni tožilec po predhodnem mnenju ministrstva. Predlagatelj predlogu ni sledil, saj je sledil predlogu SVZ ter ohranil veljavno ureditev sprejemanja Državnotožilskega reda

in črtal določbo o seznanitvi generalnega državnega tožilca in Državnotožilskega sveta.

- Vrhovno državno tožilstvo RS meni, da črtanje določb 121. člena ZDT-1 (pošiljanje obrazloženih pripomb kandidatov in generalnega državnega tožilca na predlog ministra v postopku imenovanja vodje državnega tožilstva) zmanjšuje pristojnost generalnega državnega tožilca. Predlagatelj meni, da črtanje 121. člena ZDT-1 predstavlja pospešitev postopka imenovanja vodje državnega tožilstva. Pripombe kandidatov in generalnega državnega tožilca, ki bi vplivale na spremembo predloga ministra, niso smiselne, saj Državnotožilskemu svetu ni treba imenovati kandidata, ki ga predlaga minister, niti ga ne zavezuje mnenje generalnega državnega tožilca. Prav tako generalni državni tožilec svoje mnenje glede kandidatov poda na podlagi prvega odstavka 120. člena ZDT-1. To mnenje mora minister pri oblikovanju predloga tudi upoštevati. Poleg tega ima generalni državni tožilec pravico do udeležbe na sejah Državnotožilskega sveta in tam lahko izrazi morebitno nestrinjanje s predlogom ministra. Državnotožilski svet bo torej ne glede na črtanje 121. člena ZDT-1 seznanjen z mnenjem generalnega državnega tožilca in zato ni potrebe, da se postopek podaljšuje s časom za pošiljanje dodatnih pripomb generalnega državnega tožilca na predlog ministra.
- Vrhovno državno tožilstvo RS je podalo predlog, da mora biti generalni direktor državnega tožilstva državni tožilec in da spremembe določb predvidevajo, da so vsi direktorji državnih tožilstev izključno javni uslužbenci. Predlagatelj v zvezi s tem pojasnjuje, da so direktorji državnega tožilstva in generalni direktor že po veljavni ureditvi javni uslužbenci, saj 136. člen ZDT-1 določa, da sodijo med državnotožilske osebe. Na podlagi 11. člena ZDT-1 pa se za državnotožilske osebe uporabljajo predpisi, ki urejajo položaj in pravice javnih uslužbencev, če z ZDT-1 ni določeno drugače. Tudi po sedanji ureditvi, ko naj bi direktor svoje naloge opravljal samostojno, vodja ni »razbremenjen odgovornosti za odločitve iz pristojnosti direktorja«. Vodja državnega tožilstva je predstojnik organa in odgovarja za zakonito, pravilno in pravočasno poslovanje tožilstva. Direktorja lahko v skladu s predlagano spremembo ZDT-1B vodja pooblasti za odločanje v zadevah, za katere se tako odloči. Ker pa je vodja predstojnik, je njemu prepuščeno, da pooblasti direktorja za odločanje v zadevah le v obsegu, za katerega vodja kot odgovorna oseba organa presodi, da je ustrezen. Še vedno bo lahko naloge generalnega direktorja opravljal tudi državni tožilec. V tem primeru ga bo za opravljanje teh nalog na podlagi 62. člena ZDT-1 dodelil Državnotožilski svet. V Poročevalcu Državnega zbora RS z dne 22. 3. 2011 je na strani 215 v obrazložitvi k 140. členu predloga ZDT-1 napisano: »Predlog zakona ne določa, da bi generalni direktor moral biti državni tožilec, čeprav je za primerljiv položaj generalnega sekretarja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije to uveljavljena praksa, ki jo omogoča prvi odstavek 40. člena ZS. Enaka možnost bo dana tudi glede generalnega direktorja po določbi prvega odstavka 62. člena predloga zakona.« Pri dodelitvi po 62. členu ZDT-1 namreč ne gre za dodelitev zaradi opravljanja državnotožilske službe v drugem državnem tožilstvu, pač pa za dodelitev za opravljanje nalog, ki sicer ne sodijo v okvir državnotožilske službe. Zato se v skladu s tem členom lahko za opravljanje nalog generalnega direktorja dodeli tudi državni tožilec, ki ob prijavi za dodelitev za opravljanje nalog generalnega direktorja že opravlja funkcijo pri Vrhovnem državnem tožilstvu RS.
- Vrhovno državno tožilstvo RS meni, da dodeljevanje zadev državnim tožilcem po vrstnem redu prispetja ne vpliva na učinkovitost državnega tožilstva ali zakonitost njegovega poslovanja in zato predlaga, da se to merilo črta. Predlagatelj pojasnjuje, da vrstni red prispetja ni ključnega pomena in je le eden od meril (organizacija dela, specializacija, enakomerna obremenjenost, vrstni red prispetja), na podlagi katerih se zadeve dodeljujejo državnim tožilcem v reševanje. Ne glede na to pa je pomembno, da je vrstni red prispetja eden izmed meril dodeljevanja, saj je treba zagotoviti, da prispele zadeve ne čakajo predolgo na dodelitev v reševanje. Natančneje je dodeljevanje zadev opredeljeno v Državnotožilskem redu, kar pomeni, da bo merila na splošno lahko določil generalni državni tožilec, ki ima po predlogu tega zakona pristojnost predlagati spremembe Državnotožilskega reda. Od vodje državnega tožilstva je odvisno, kako bodo posamezna merila vplivala na dodelitev posamezne konkretne zadeve. Po mnenju predlagatelja vsi ti razlogi kažejo na to, da dodeljevanje zadev ne poteka zgolj na podlagi vrstnega reda prispetja (kakor pri dodeljevanju zadev sodnikom) in da ima vodja državnega tožilstva ob upoštevanju in ponderiranju vseh meril dodeljevanja na voljo dovolj možnosti, da zadeve dodeli po svoji

presoji.

- Vrhovno državno tožilstvo RS meni, da rešitev, v skladu s katero generalni državni tožilec sprejme navodili iz 147. in 149. člena ZDT-1 (navodilo o pripravi letnega programa dela in navodilo o pripravi in podrobnejši obliki letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva) s soglasjem ministra, ni ustrezna. S tem se odgovornost za izdajo podzakonskega akta prenaša na generalnega državnega tožilca, popoln nadzor pa ima še naprej minister. Predlagatelj pojasnjuje, da ima po veljavni ureditvi pristojnost izdaje omenjenih navodil v celoti minister. Spremembe določb 147. in 149. člena ZDT-1 v postopke priprave in izdaje navodil vključujejo tudi generalnega državnega tožilca, ki bo imel ključno vlogo pri oblikovanju vsebine navodil. Nedvomno je potrebna tudi določena stopnja sodelovanja ministra, saj bosta tako letni program dela in poročilo o poslovanju vsebovala podatke, ki jih ministrstvo potrebuje za izvajanje svojih pristojnosti na področju državnega tožilstva. Predlagatelj meni, da je soglasje ministra najprimernejša oblika, da se zagotovi usklajenost navodil med državnim tožilstvom in ministrstvom.
- Vrhovno državno tožilstvo RS je podalo mnenje, da je predlagana sprememba drugega odstavka 170. člena ZDT-1, ki generalnemu državnemu tožilcu daje pristojnost dodelitve zadeve iz pristojnosti nižjega državnega tožilstva kateremu od tožilcev Vrhovnega državnega tožilstva RS, lahko v neskladju s 186. členom ZDT-1. Predlagatelj meni, da neskladje ne obstaja, saj je treba razlikovati med funkcijo posameznega državnega tožilca in funkcijo, ki jo ima posamezno državno tožilstvo kot organ. Podrobneje je stališče predlagatelja pojasnjeno v obrazložitvi sprememb drugega odstavka 170. člena ZDT-1.
- Vrhovno državno tožilstvo RS predlaga, da se kot rok za sprejetje navodil iz 147. in 149. člena ZDT-1 določi najmanj eno leto, kot rok za sprejetje Državnotožilskega reda pa najmanj dve leti. Nadalje je treba za začetek priprave letnega programa dela in letnih poročil določiti prvo naslednje leto po letu, v katerem začne delovati informacijski sistem državnega tožilstva. Predlagatelj meni, da so predlagani roki občutno predolgi. Kljub temu je predlagatelj podaljšal rok za sprejetje Državnotožilskega reda s treh mesecev na šest mesecev, saj je potrebno upoštevati, da bo besedilo predloga Državnotožilskega reda pripravljalo ministrstvo (v skladu s popravkom vladnega gradiva št. 1). Zaradi tega je treba predvideti dovolj časa, da se besedilo ustrezno uskladi z državnimi tožilstvi, da se pošlje v pregled generalnemu državnemu tožilcu in Državnotožilskemu svetu, da se pregled opravi, da se pošljejo pripombe ter da se te pripombe ustrezno proučijo in po potrebi tudi vključijo v besedilo predpisa. Prav tako predlagatelj meni, da za začetek priprave letnih programov dela in letnih poročil ni treba določiti prvo naslednje leto po letu, v katerem se začne uporabljati informacijski sistem državnih tožilstev. Vsebino navodil bo pripravil generalni državni tožilec, ki ima informacije glede poteka izdelave informacijskega sistema in predvidenega časa začetka njegove uporabe. Na podlagi teh informacij bo generalni državni tožilec lahko pripravil navodila, s katerimi bo tudi opredelil obliko oziroma način izdelave programa dela in letnih poročil. Če bo ocenil, da informacijski sistem še ni pripravljen za uporabo, bo z navodili določil takšno obliko oziroma način, ki bo izvedljiv glede na stanje informatizacije državnih tožilstev.
- Specializirano državno tožilstvo je podalo pripombo k spremembi 200. člena ZDT-1, ki se nanaša na plače dodeljenih državnih tožilcev v Posebni oddelek in plačo vodje Posebnega oddelka. Predlagatelj utemeljitve podanih pripomb ni upošteval, saj je usmerjanje državnega tožilca pri izvajanju prikritih preiskovalnih ukrepov, obravnava odmevnejših zadev, v katerih je veliko nadzorstvenih pritožb in kjer je dokazovanje oteženo, prav tako pogosto značilno za zadeve, ki jih obravnavajo okrožna državna tožilstva. Še posebej pa je nerazumljiva utemeljitev, da se po izteku dodelitve, podobno kakor policistih na Posebnem oddelku, ni prijetno vrniti na nekdanje delovno mesto na okrožno državno tožilstvo, saj Posebni oddelek ni pristojen za obravnavo državnih tožilcev. Predlagatelj v nadaljevanju tudi ni upošteval utemeljitve, da se državni tožilci Posebnega oddelka na glavne obravnave vozijo v različnih vremenskih razmerah v različne kraje, kar naj bi predstavljalo posebne obremenitve ter da bo zaradi uveljavitve sprememb ZDT-1B zanimanje za delo na Posebnem oddelku upadlo, saj navedene okoliščine ob upoštevanju veljavne plačne ureditve po mnenju predlagatelja ne morejo vplivati na višino osnovnega plačnega razreda.

- Državnotožilski svet zaradi odprave nepotrebne administriranja predlaga dopolnitev prvega odstavka 29. člena ZDT-1 z navedbo, da razpisni postopek vodi pristojno ministrstvo, ki razpiše prosto mesto državnega tožilca na predlog vodje državnega tožilstva s predhodnim soglasjem generalnega državnega tožilca. Tega predloga ni mogoče upoštevati, saj to že zdaj povsem nedvoumno izhaja iz veljavnih določb ZDT-1. S tem v zvezi pa Državnotožilski svet v nadaljevanju predlaga takšno ureditev, da bi izvornike prijav kandidatov hranilo Ministrstvo za notranje zadeve RS, Državnotožilskemu svetu pa bi pošiljalo le fotokopije. Predlagatelj na tem mestu poudarja, da že iz sedaj veljavne določbe prvega odstavka 33. člena ZDT-1 izhaja, da ministrstvo hrani izvornike dokumentacije razpisnega gradiva in da je poslovanje z dokumentarnim gradivom, ki nastane med postopkom imenovanja državnih tožilcev, v zadostni meri urejeno z veljavnimi predpisi. Nepotrebno fotokopiranje je celo vprašljivo z vidika varovanja osebnih podatkov. Ravnanje z dokumentacijo, ki vsebuje osebne podatke, in obdelovanje osebnih podatkov sta urejena z Zakonom o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju: ZVOP-1). Obsežnejša obrazložitev določb ZVOP-1 bi vsekakor preseгла namen tega gradiva, vendar pa je treba poudariti, da državni organi potrebujejo izrecno pravno podlago za obdelovanje in hrambo osebnih podatkov. Državnotožilski svet pa za hrambo podatkov o kandidatih, ki niso bili izbrani za državnotožilsko funkcijo, nima pristojnosti.
- Društvo državnih tožilcev Slovenije (DDTS) je podalo pripombe oziroma predloge k predlaganim spremembam 140. člena, prvega odstavka 144. člena, drugega odstavka 169. člena in 200. člena ZDT-1 ter k določbi, ki se nanaša na rok za uskladitev Državnotožilskega reda z določbami ZDT-1B. Da bi se izognili ponavljanju, se predlagatelj v celoti sklicuje na zgoraj navedene obrazložitve pri podanih pripombah Vrhovnega državnega tožilstva RS in Specializiranega državnega tožilstva.
- DDTS predlaga črtanje tretjega odstavka novega 31. člena zaradi njegove nepotrebnosti in ker ne zagotavlja enakosti kandidatov iz vrst državnih tožilcev in zunanjimi kandidati. Predloga, ki ni dodatno utemeljen, ni mogoče upoštevati, saj se navedena določba nanaša zgolj na oblikovanje mnenja po merilih Zakona o sodniški službi, ki v ničemer ne vpliva na enakost kandidatov (takšna ureditev izhaja tudi iz veljavne določbe prvega odstavka 31. člena ZDT-1).
- DDTS predlaga, da se črta ureditev, v skladu s katero bo imenovanje nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika predlagal generalni državni tožilec z obrazložitvijo, da je sedanja ureditev (za podajo predloga je pristojen Državnotožilski svet) ustrezna. Predlagatelj ob upoštevanju enega od ciljev predlagane spremembe zakona, to je povečanja pristojnosti generalnega državnega tožilca na področju notranje ureditve državnih tožilstev, predloga ne more upoštevati.

Nekateri predlogi Vrhovnega državnega tožilstva RS, Državnotožilskega sveta in Društva državnih tožilcev Slovenije, ki se nanašajo na določbe ZDT-1, ki jih ni treba nujno spremeniti ali katerih spremembe bi zahtevale tehtnejši premislek, širše soglasje strokovne javnosti in višjo stopnjo medresorske usklajenosti, niso vključeni med spremembe, ki jih je predlagal predlagatelj. Gre predvsem za predloge sprememb, ki so izrazito sistemske, kar posledično terja več časa za njihovo pripravo in uresničitev. Predlagatelj bo omenjene predloge proučil in po potrebi vključil v morebitne nadaljnje spremembe zakona.

9. Predstavitve medresorskega usklajevanja

- Gradivo je bilo poslano v medresorsko usklajevanje:
- Službi Vlade Republike Slovenije za zakonodajo,
- Ministrstvu za pravosodje in javno upravo,
- Ministrstvu za finance,
- Ministrstvu za obrambo,
- Ministrstvu za izobraževanje, znanost, kulturo in šport,
- Slovenski obveščevalno-varnostni agenciji.

Mnenja, predloge, pripombe sta podala:
Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo,
Ministrstvo za pravosodje in javno upravo.

I. Mnenje, predlogi in pripombe Službe Vlade Republike Slovenije za zakonodajo

Upoštevane so bile vse redakcijske pripombe službe.

K 17. členu ZDT-1

Pripomba SVZ predlaga ponovni premislek glede povečanja pristojnosti generalnega državnega tožilca v postopku sprejemanja Državnotožilskega reda, saj je s spremembo sedanja pristojnost ministra pomembno omejena. V kolikor se ohrani veljavna ureditev, bi po mnenju SVZ kazalo črtati četrti odstavek 17. člena ZDT-1, saj določba o seznanitvi vsebinsko ni dorečena, ker ne vsebuje nobene nadaljnje izpeljave oziroma sankcije.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

K 30. členu ZDT-1

SVZ je predlagala črtanje besede »lahko«, kar v bistvu ne spreminja vsebine določbe.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

K 56. členu ZDT-1

SVZ je predlagala, da se namesto »ugodeno zahtevku« napiše »zahtevku po temelju ugodeno«.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

K 63. členu ZDT-1

SVZ je predlagala, da se namesto besed »drug organ« uporabi beseda »organizacija«.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

K 112. členu ZDT-1

Predlagatelj je s spremembo 112. člena ZDT-1 želel izvzeti možnost dopolnjevanja nepopolne vloge v postopku imenovanja generalnega državnega tožilca. SVZ meni, da s predlagano spremembo ne bo dosežen namen predpisa, saj bo še vedno obvezna uporaba Zakona o splošnem upravnem postopku.

Predlagatelj je upošteval predlog SVZ in določbo oblikoval tako, da je iz vsebine popolnoma jasno, da se nepopolne vloge ne bodo pošiljale v dopolnitev.

K 118. členu ZDT-1

Enako kakor pri 112. členu ZDT-1.

K 138. členu ZDT-1

SVZ je predlagala, da se določba glede možnosti imenovanja direktorja in opredelitev njegovih nalog zapišeta v dveh različnih stavkih, tako da bo vsebina določbe bolj jasna.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

K 140. členu ZDT-1

SVZ je predlagala, da se v določbo zaradi jasnosti vključi beseda »ustrezno«, tako da bo jasno, da se glede pogojev za imenovanje, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja generalnega direktorja ustrezno uporabljajo določbe zakona, ki veljajo za direktorje državnih tožilstev.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

K 170. členu ZDT-1

SVZ meni, da se s predlagano spremembo 170. člena ZDT-1 ukinja pristojnost generalnega državnega tožilca, da v reševanje prevzame zadeve in opravila iz pristojnosti Vrhovnega državnega tožilstva RS.

Predlagatelj meni, da je SVZ spregledala dejstvo, da je generalni državni tožilec »vodja« Vrhovnega državnega tožilstva RS (četrti odstavek 111. člena ZDT-1). Spremenjeni prvi odstavek 170. člena ZDT-1 določa pristojnost vseh vodij državnih tožilstev do prevzema zadeve in opravila iz lastnih državnih tožilstev, torej tudi pristojnost generalnega državnega tožilca do prevzema zadev in opravil

iz pristojnosti Vrhovnega državnega tožilstva RS.

K 173. členu ZDT-1

SVZ meni, da bi bilo treba ohraniti devulativno načelo pri obravnavi oziroma odločanju o ugovoru v postopku strokovnega nadzora nad delom državnih tožilcev.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

K 180. členu ZDT-1

SVZ predlaga, da se ohrani veljavna določba četrtega odstavka 180. člena ZDT-1, ki določa trajno hrambo državnotožilskih spisov v prostorih državnega tožilstva. Potrebna je trajna dostopnost do teh spisov, predvsem zaradi zagotavljanja pravne varnosti in s tem pravnega reda v celoti.

Uvodoma izpostavljamo, da je predlagatelj gradiva prav zaradi predlagane spremembe določbe četrtega odstavka 180. člena ZDT-1 gradivo v medresorsko usklajevanje poslal tudi Ministrstvu za izobraževanje, znanost, kulturo in šport, ki pa na poslano gradivo ni imelo pripomb. O tem, katero dokumentarno gradivo ima trajen pomen za kulturo, zgodovino ali pravno varnost, in je torej arhivsko gradivo, odloči pristojni arhiv. Dodajamo, da gradivo, ki se mora hraniti trajno, ni nujno arhivsko gradivo (v tem primeru se gradivo trajno hrani v prostorih državnega tožilstva, če pa ima tudi lastnost arhivskega gradiva, se po določenem času izroči pristojnemu arhivu). Ne glede na roke hrambe, ki bodo za posamezno dokumentarno gradivo na državnem tožilstvu določeni, bo torej pristojni arhiv odločil, ali ima to gradivo tudi lastnosti arhivskega gradiva in to gradivo se kljub izteku rokov hrambe ne bo uničilo, temveč se bo izročilo pristojnemu arhivu. Podrobneje je to vprašanje pojasnjeno v obrazložitvi k 50. členu ZDT-1B.

Zaradi navedenih razlogov predlagatelj ni upošteval pripombe SVZ.

K 60. členu ZDT-1B

SVZ je predlagala ponovni razmislek glede določila prehodne določbe, ki določa, da državni tožilci, imenovani na določene položaje, ne pridobijo višjega naziva *ex lege* po določbah veljavnega zakona, kljub temu da se postopek njihovega imenovanja začne in vodi po določbah veljavnega zakona. Takšna določba bi pomenila nedopustno retroaktivnost in poseg v pravno varnost.

Predlagatelj je pripombo SVZ upošteval.

II. Mnenja, predlogi in pripombe Ministrstva za pravosodje in javno upravo

K 17. členu ZDT-1

MPJU meni, da morda ni najprimernejše, da se samo v okviru izvršilne oblasti predpisuje najpomembnejši akt notranjega poslovanja državnih tožilstev, tj. Državnotožilski red. Kot predhodni nadzorni mehanizem bi bilo treba določiti vsaj predhodno mnenje Državnotožilskega sveta kot organa državnotožilske samouprave.

Predlagatelj ni upošteval predloga MPJU, saj je sledil predlogu SVZ ter ohranil veljavno ureditev sprejemanja Državnotožilskega reda in črtal določbo o seznanitvi generalnega državnega tožilca in Državnotožilskega sveta.

K 30. in 77. členu ZDT-1

MPJU predlaga, da se namesto sklicevanja na »podatke iz uradnih evidenc, ki po vsebini ustrezajo podatkom, ki se vodijo v osebni evidenci državnih tožilcev«, izrecno navede, kateri podatki se pridobijo v postopku imenovanja državnih tožilcev. Ti podatki se namreč pridobivajo iz osebne evidence sodnikov in osebne evidence državnih pravobranilcev. Tako bo tudi jasno opredeljeno, kateri podatki naj se pridobijo, hkrati pa se odpravi vsak dvom glede tega, da se iz osebne evidence sodnikov in državnih pravobranilcev ne pridobijo vsi podatki, temveč samo tisti, ki so izrecno navedeni. Dodatno MPJU predlaga, da se v ZDT-1 posebej določi, da lahko ministrstvo pridobi podatke iz osebne evidence sodnikov in državnih pravobranilcev ne glede na določbe Zakona o sodiščih. Takšna ureditev je potrebna, saj Zakon o sodiščih določa »tajnost« nekaterih podatkov iz osebne evidence.

Predlagatelj se delno strinja s predlogi MPJU. Omenjeno določbo je zapisal tako, da so izrecno navedeni podatki, ki se lahko pridobijo iz osebne evidence sodnikov in državnih pravobranilcev. Predlagatelj pa se ne strinja s predlogom, da mora biti posebej določeno, da lahko podatke pridobiva »ne glede na določbe zakona, ki ureja osebno evidenco sodnikov«. Pravna podlaga za pridobitev podatkov je že vsebovana v ZDT-1 in zato ni treba izključevati določb drugih zakonov. Med konkretnimi določbami ZDT-1 in Zakona o sodiščih gre za razmerje dopolnjevanja, in ne za razmerje izključevanja. Hkrati pa je opredelitev »tajnosti« podatkov osebne evidence sodnikov v Zakonu o sodiščih povsem nesistemska, saj samo opredelitev in postopke določanja tajnih podatkov določa Zakon o tajnih podatkih in predpisi, izdani na njegovi podlagi.

K 39. členu ZDT-1

Pripomba MPJU opozarja na določbo 11. točke drugega odstavka 80. člena, ki določa "opustitev obvestila vodji državnega tožilstva o uporabi pospešitvenega pravnega sredstva" kot dejanje, ki pomeni kršitev državnotožilske dolžnosti. Zaradi tega in zaradi zagotavljanja učinkovitosti kazenskih in drugih sodnih postopkov ter ugleda državnih tožilstev bi bilo smiselno obdržati veljavno ureditev. Predlagatelj je pripombo MPJU upošteval.

K 55. členu ZDT-1

MPJU izpostavlja, da je predlagana določba pomanjkljiva in nejasna, saj ni mogoče razbrati, o katerih izplačilih odloča vodja. Predlagatelj je ureditev dodatno preučil in zaključil, da omenjena določba ni potrebna, saj je to področje že urejeno v drugih zakonih.

K 56. členu ZDT-1

MPJU se strinja z novo ureditvijo pravne pomoči državnim tožilcem, vendar se tudi sprašuje, če ne bi bilo primerneje, da o vsakem zahtevku za odobritev pravne pomoči potem, ko je o njej odločil vodja pristojnega državnega tožilstva, po uradni dolžnosti odloči še generalni državni tožilec. MPJU prav tako predlaga, da se izrecno navede, da se izplačilo izvede na podlagi odločitve s pravnim aktom, zoper katerega je dovoljena pritožba. Obstoječe zakonsko besedilo bi bilo tudi smiselno dopolniti z določbo o izvršljivosti odločbe, ki nastane s pravnomočnostjo odločbe.

Predlagatelj je pripombe MPJU delno upošteval. Upoštevani nista pripombi glede obveznega odločanja generalnega državnega tožilca ob vsakokratnem zaprosilu za pravno pomoč in glede določitve izvršljivosti odločbe, ki nastane s pravnomočnostjo odločbe. Predlagatelj si prizadeva, da se generalnega državnega tožilca po nepotrebem ne obremenjuje s posameznimi konkretnimi zadevami, kjer njegova pristojnost oziroma odločanje ni nujno potrebno (pristojnost generalnega državnega tožilca se naj raje poveča na splošni oziroma strateški ravni). Hkrati pa predlagatelj meni, da je vodja državnega tožilstva najprimernejša oseba za odločanje glede pravne pomoči. Predvsem zato, ker posamezne zadeve dovolj dobro pozna in ker bodo sredstva za pravno pomoč izplačana iz sredstev državnega tožilstva, ki ga vodi. Omenjeni razlogi po mnenju predlagatelja v zadostni meri upravičujejo ureditev, kjer ni možnosti pritožbe na odločitev glede odobritve pravne pomoči. MPJU ne pojasni, zakaj bi bilo smiselno obstoječe zakonsko besedilo dopolniti z določbo o izvršljivosti odločbe, ki nastane s pravnomočnostjo odločbe. Predlagatelj predvsem zaradi instituta pravne pomoči, pospešitve postopka o odločanju in tudi dovolj hitrega dejanskega izplačila pravne pomoči meni, da je veljavna ureditev izvršljivosti, določena z Zakonom o splošnem upravnem postopku, povsem zadostna. Predlagatelj je upošteval pripombo MPJU glede odločanja o dejanskem izplačilu pravne pomoči. Spremenjena določba sedaj določa, da se izplačilo pravne pomoči odobri s sklepom, ki se izda na podlagi predložene dokumentacije, ki izkazuje stroške, nastale v postopku.

K 57. členu ZDT-1

MPJU predlaga uskladitev določbe z Zakonom za uravnoteženje javnih financ (v nadaljevanju: ZUJF), konkretno z njegovim 187. členom. Na ta način se bi omejilo število dni letnega dopusta državnih tožilcev.

Predlagatelj pripombe MPJU ni upošteval, saj meni, da je ZUJF že uredil stanje na tem področju. Ves čas veljavnosti ZUJF bodo veljale njegove določbe, in ne določbe drugih zakonov in podzakonskih predpisov, zato ni smiselno, da se določbe ZDT-1 spreminjajo ali usklajujejo z določbami ZUJF.

K 138. in 139. členu ZDT-1

Glede na podano mnenje MPJU iz obeh določb ne izhaja, kakšen je status direktorja, in ali je uradnik na položaju, kakor to opredeljuje za uradnike na položaju Zakon o javnih uslužbencih (v nadaljevanju: ZJU), manjka postopek izbire, ali gre za postopek, ki je sedaj enak posebnemu javnemu natečaju v ZJU ali običajni javni natečaj. MPJU tudi izpostavlja vprašanje glede določbe 100. člena ZJU v povezavi s šestim odstavkom spremenjenega 139. člena ZDT-1. Prav tako pa je MPJU mnenja, da določbe glede plače niso potrebne, saj so plače že urejene s posebnim zakonom ali podzakonskim predpisom.

Predlagatelj je pripombo MPJU upošteval.

K 180. členu ZDT-1

MPJU se strinja z drugačno ureditvijo rokov hrambe za drugo gradivo državnega tožilstva, vendar se sprašuje, če ne bi bilo primerneje, da se določi, da se po preteku rokov hrambe iz Državnotožilskega reda gradivo kot celota arhivira po predpisih s področja arhivskega gradiva. MPJU tudi predlaga, da se glede tega vprašanja predlagatelj posvetuje s pristojnim Ministrstvom za izobraževanje, znanost, kulturo in šport.

Predlagatelj je prav zaradi spremembe določbe četrtega odstavka 180. člena ZDT-1 gradivo v medresorsko usklajevanje poslal tudi Ministrstvu za izobraževanje, znanost, kulturo in šport, ki pa na poslano gradivo ni imelo pripomb (dodatno glej tudi obrazložitev istega člena k pripombam SVZ). Podrobneje je to vprašanje pojasnjeno v obrazložitvi k 50. členu ZDT-1B.

K 199. členu ZDT-1

Iz mnenja MPJU izhaja, da niso prepričani glede tega, da predlagana sprememba 199. člena ZDT-1 iz pristojnosti Posebnega oddelka izvzame uradne osebe notranjih zadev, ki imajo policijska pooblastila v okviru izvajanja nadzora po veljavnem Zakonu o policiji, uslužbence Slovenske obveščevalno-varnostne agencije in zaposlene v Obveščevalno varnostni službi pri Ministrstvu za obrambo. Navedena sprememba pomeni zniževanje ravni kontrolnih mehanizmov glede varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin. MPJU se prav tako sprašuje o gospodarnosti veljavne in predlagane rešitve.

Predlagatelj ne more upoštevati pripombe MPJU, saj je pri obravnavanju tega vprašanja treba izhajati iz sistemske ureditve Posebnega oddelka in njegovih pristojnosti. Pristojnost Posebnega oddelka je obravnava oseb s policijskimi pooblastili, kar iz predlaganih sprememb določb ZDT-1 jasno izhaja, saj sedaj uporabljeni izraz »posebna pooblastila«, ki ni nikjer opredeljen, spremenijo v jasno opredeljeni pojem "policijska pooblastila". S tem se odpravlja tudi vsak dvom glede oseb, ki jih obravnava Posebni oddelek. Vse osebe, ki jih omenja MPJU, nimajo policijskih pooblastil. Posebej je treba poudariti, da kljub zapisu v ZDT-1 »uradne osebe notranjih zadev, ki imajo policijska pooblastila v okviru izvajanja nadzora po zakonu, ki ureja Policijo«, takšne osebe ne obstajajo. Posebni oddelek je na podlagi ZDT-1 pristojen za preiskovanje oseb, ki imajo policijska pooblastila. Podrobnejše je to pojasnjeno v obrazložitvi k 56. členu ZDT-1B.

K 200. členu ZDT-1

MPJU predlaga, da se določba zapiše bolj jasno, saj iz predlagane spremembe ni mogoče razbrati, katero plačo vodje državnega tožilstva bo vodja Posebnega oddelka prejemal. Zakon o sistemu plač v javnem sektorju namreč določa uvrstitev vodje okrožnega državnega tožilstva v tri različne razrede. Predlagatelj na pripombo MPJU podaja dodatno obrazložitev, da Zakon o sistemu plač v javnem sektorju sicer določa tri možne uvrstitve vodij okrožnih državnih tožilstev v plačne razrede, merilo, ki se pri uvrščanju vodje v plačni razred upošteva, pa je enako, kakor pri predsednikih okrožnih sodišč, torej število zaposlenih. Glede na število zaposlenih na Posebnem oddelku tako vodi tega oddelka v skladu s priložo 3 Zakona o sistemu plač v javnem sektorju pripada plača vodje okrožnega državnega tožilstva III (do 100 zaposlenih).

Po prejemu pisnih pripomb je medresorsko usklajevanje z MPJU potekalo na podlagi telefonskih pogovorov. Ob zaključku usklajevanja je MPJU sporočilo, da gradivo štejejo za usklajeno.

Datum pošiljanja: 20. 11. 2012

Gradivo je usklajeno:	v pretežni meri
	Bistvena odprta vprašanja: - trajna hramba »celotnega« državnotožilskega gradiva na državnih tožilstvih (pripombe SVŽ).
	Priloženo mnenje organa, s katerim gradivo ni usklajeno: - mnenje Službe Vlade Republike Slovenije za zakonodajo.

10. Gradivo je lektorirano: DA

11. Zahteva predlagatelja za:

a)	obravnavo neusklajenega gradiva	DA
b)	za nujnost obravnave	NE
c)	obravnavo gradiva brez sodelovanja javnosti	NE

12. Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti: DA

13. Gradivo je uvrščeno v delovni program vlade: DA

14. Gradivo je pripravljeno na podlagi sklepa vlade št. ... z dne

Dr. Vinko GORENAK
minister

Priloge:

- predlog sklepa vlade,
- predlog zakona,
- mnenje Službe vlade Republike Slovenije za zakonodajo.

VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka:
Ljubljana,

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN in 8/12) je Vlada Republike Slovenije na seji dne sprejela

S K L E P

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (EVA 2012-1711-0051) – skrajšani postopek in ga predloži Državnemu zboru Republike Slovenije v obravnavo.

Dr. Božo PREDALIČ
generalni sekretar

Prejmejo:

- Državni zbor Republike Slovenije,
- Ministrstvo za notranje zadeve,
- Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo.

SKRAJŠANI POSTOPEK
EVA 2012-1711-0051

PREDLOG ZAKONA

O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DRŽAVNEM TOŽILSTVU (ZDT-1B)

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJETJE PREDLOGA ZAKONA

Novi Zakon o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11; v nadaljevanju: ZDT-1) je začel veljati 6. avgusta 2011, uporabljati pa se je začel 6. novembra 2011. Zakon o državnem tožilstvu ureja državnotožilsko službo, pristojnosti in nezdružljivost funkcije državnega tožilca, ureditev in pristojnosti državnih tožilcev, državnotožilsko in pravosodno upravo, sestavo, pristojnosti in delovanje Državnotožilskega sveta, razmerja med državnimi tožilstvi in druga vprašanja, pomembna za delo državnih tožilcev.

Ministrstvo za notranje zadeve je prevzelo del delovnega področja Ministrstva za pravosodje in javno upravo, ki se nanaša na organizacijo in status državnega tožilstva, pravosodnega nadzora nad poslovanjem državnega tožilstva, pravosodne uprave za področje državnega tožilstva ter mednarodnega sodelovanja v delu, ki se nanaša na državna tožilstva (primerjaj 4. člen Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 8/12; v nadaljevanju: ZVRS-F) ter 7. in 19. člen Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državni upravi (Uradni list RS, št. 21/12; v nadaljevanju: ZDU-1F)). Predvsem zaradi uskladitve zakonodaje z navedenim prenosom je Državni zbor Republike Slovenije na predlog Vlade Republike Slovenije sprejel Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 47/12; ZDT-1A).

Pri izvajanju ZDT-1 so nastale težave in nejasnosti pri razpisnih postopkih za imenovanje državnih tožilcev. Nekatere določbe o razpisnih postopkih so nejasne in nedoločne, kar je po mnenju predlagatelja zakona v nasprotju z 2. členom Ustave Republike Slovenije. Zato so predlagane spremembe nekaterih členov ZDT-1, ki urejajo razpisne postopke za imenovanje državnih tožilcev, zaradi odprave nejasnosti in pomanjkljivosti teh določb in zaradi pospešitve teh postopkov.

Predlagatelj zakona meni, da ima generalni državni tožilec na področju notranje ureditve državnih tožilcev premajhne pristojnosti, da bi lahko optimalno opravljal svojo funkcijo vodenja državnotožilske organizacije. Zato je v predlogu zakona predvideno povečanje pristojnosti generalnega državnega tožilca na področju izvajanja zadev državnotožilske uprave. Spremenjene so določbe zakona o vsebini letnega poročila in letnih programih dela, ki dajejo generalnemu državnemu tožilcu pristojnost, da s podzakonskim aktom in s soglasjem ministra določi podrobnejšo obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva in navodilo za pripravo letnega programa dela, tako da pristojnosti za sprejetje obeh podzakonskih aktov nima več minister.

Predlagatelj meni, da ZDT-1 z določbami o *ex lege* napredovanjih državnih tožilcev v višji naziv v primerih njihovega imenovanja na mesto vodje državnega tožilstva ali namestnika vodje državnega tožilstva ali na mesto nacionalnega predstavnika v Eurojustu, njegovega namestnika in njegovega pomočnika, prihaja do neenakosti drugih državnih tožilcev, ki ne morejo napredovati na podlagi gole zakonske določbe, pač pa le po za to določenem postopku ugotavljanja uspešnosti, kakovosti in strokovnosti dela. Po mnenju predlagatelja je taka ureditev neprimerna, zaradi česar se predlaga njena odprava.

Popravljen je tudi člen o imenovanju, premestitvi in dodelitvi državnih tožilcev v Specializirano

državno tožilstvo (v nadaljevanju: SDT). Tako imenovani »pogoji« v veljavnem zakonu so po svojih značilnostih merila (na primer izkušnje pri pregonu gospodarskih kaznivih dejanj). V praksi so zaradi veljavnega besedila ZDT-1 nastale težave pri izvajanju določb v zvezi z razpisnimi postopki za zaplnitev mest na SDT.

ZDT-1 je zelo podrobno uredil oblike kolegijev in način kolegijskega dela na državnem tožilstvu. Te določbe so pretirane, saj na zakonsko raven povzdigujejo področja, ki so bila prej povsem ustrezno urejena s podzakonskimi predpisom – Državnotožilskim redom. S predlogom zakona se na zakonski ravni ohranjajo le temeljne določbe o kolegijem delu, vodjem državnih tožilstev se ponovno vrača večja avtonomija na tem področju, podrobnejša ureditev pa je prepuščena Državnotožilskemu redu.

Po sedANJI ureditvi je za imenovanje direktorjev in generalnega direktorja na državnem tožilstvu pristojen minister. S predlogom zakona se pristojnost za imenovanje direktorjev in generalnega direktorja spreminja tako, da jih po predpisanem postopku izbere vodja državnega tožilstva. Direktorji in generalni direktor delujejo izključno na področju državnotožilske uprave, za katero je sicer v celoti pristojen in odgovoren vodja državnega tožilstva. Ministrstvo je pristojno zgolj za nadzor nad oceno opravljanja zadev državnotožilske uprave, tako da je bila pristojnost za imenovanje direktorjev in generalnega direktorja v nasprotju s siceršnjim konceptom zakona o razmejitvi med državnotožilsko in pravosodno upravo.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Temeljni cilj predloga zakona je jasnejša, popolnejša in učinkovitejša določitev razpisnih postopkov v postopkih imenovanja državnih tožilcev in v postopkih v zvezi s sestavo SDT. S predlogom zakona se zagotavlja dosledno spoštovanje zakonskih določb o napredovanju državnih tožilcev (z odpravo *ex lege* napredovanj in s spremembo 141. člena ZDT-1). Nadalje je cilj predloga zakona tudi, da se vzpostavi učinkovit sistem letnega načrtovanja dela in letnega poročanja. Treba je izdelati prilagodljiv sistem, ki bo vodjem državnih tožilstev omogočal določeno mero prožnosti in hkrati zagotavljal stalnost pridobljenih podatkov. Hkrati sistem ne sme predstavljati nepotrebne birokratizacije, temveč mora zagotoviti bistvene podatke za načrtovanje učinkovitejšega delovanja državnih tožilstev.

2.2 Načela

Načela predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1B) so v skladu s temeljnimi načeli Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1).

2.3 Poglavitne rešitve

a) Predstavitev predlaganih rešitev:

- Zaradi povečanja pristojnosti generalnega državnega tožilca se predlaga:
 - prenos pristojnosti za izdajo podzakonskega akta o pripravi letnega programa dela in za izdajo navodila o pripravi in podrobnejši obliki letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva z ministra za notranje zadeve na generalnega državnega tožilca, pri čemer se ohrani sodelovanje ministra pri pripravi aktov, saj še vedno poda soglasje k njihovi izdaji;
 - prenos predlagateljske funkcije v postopku imenovanja pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojust-u iz nacionalnega predstavnika na generalnega državnega tožilca;
 - da lahko generalni državni tožilec brez soglasja nacionalnega predstavnika v Eurojust-u odredi namestniku in pomočniku nacionalnega predstavnika, da opravljata naloge na

- državnem tožilstvu v Republiki Sloveniji;
- pristojnost generalnega državnega tožilca, da ob nastopu zakonskih razlogov določi začasnega vodjo okrožnega in Specializiranega državnega tožilstva.
- Predlaga se odprava določbe 63. člena ZDT-1, po katerem se razpiše prosto državnotožilsko mesto v primerih, če se nihče od državnih tožilcev ne prijavi na poziv k prijavam za dodelitev v drug organ po 62. členu ZDT-1. Takšna dodelitev je neprimerna, saj je razpis mesta državnega tožilca namenjen zgolj dodelitvi v drug organ, ne pa opravljanju državnotožilske službe.
 - Zaradi zagotovitve doslednega spoštovanja zakonskih določb o napredovanju državnih tožilcev (37. člen ZDT-1) se predlaga odprava *ex lege* napredovanja (tj. po samem zakonu) v naslednjih primerih:
 - ko je okrožni državni tožilec imenovan za nacionalnega predstavnika v Uradu za evropsko pravosodno sodelovanje (Eurojust) in v skladu s prvim odstavkom 68. člena ZDT-1 pridobi naziv višjega državnega tožilca;
 - ko je okrajni državni tožilec imenovan za pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojustu in v skladu z drugim odstavkom 68. člena ZDT-1 pridobi naziv okrožnega državnega tožilca;
 - ko je državni tožilec, ki nima naziva višjega državnega tožilca, imenovan za vodjo okrožnega državnega tožilstva in v skladu s četrnim odstavkom 117. člena ZDT-1 pridobi naziv višjega državnega tožilca;
 - ko je državni tožilec, ki nima naziva višjega državnega tožilca, imenovan za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva in v skladu s četrnim odstavkom 124. člena ZDT-1 pridobi naziv višjega državnega tožilca.
 - Predlaga se sprememba 141. člena ZDT-1 tako, da bo odredba o številu mest državnih tožilcev določala le število mest državnih tožilcev, in ne več tudi nazivov, v katerih se pri posameznih državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, ker se z veljavno zakonsko in podzakonsko ureditvijo onemogoča napredovanje v višji državnotožilski naziv.
 - Predlaga se dopolnitev določb o plači nacionalnega predstavnika v Eurojustu, namestnika nacionalnega predstavnika in pomočnika nacionalnega predstavnika, saj je to področje zdaj neurejeno. S predlogom je tako določeno, da se plače za nacionalnega predstavnika v Eurojustu, namestnika nacionalnega predstavnika in pomočnika nacionalnega predstavnika uredi na enak način, kot se na podlagi Zakona o sistemu plač v javnem sektorju določajo plače funkcionarjev, ki so napoteni na delo v tujino ter jim v skladu z zakonom v času napotitve funkcija miruje.
 - Predlaga se ureditev, po kateri državnotožilskemu osebju, ki ima opravljen pravniški državni izpit, in tistim, ki se zaposlijo le za določen čas, ne bo treba opravljati izpita iz poznavanja določb Državnotožilskega reda.
 - Predlaga se sprememba pristojnosti za imenovanje direktorjev državnih tožilstev in generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva tako, da so za imenovanje teh pristojni vodje državnih tožilstev. Določbe se spremenijo tako, da ni več dvojnega sklicevanja glede postopka (najprej na Zakon o sodiščih (v nadaljevanju: ZS), ki se sklicuje na Zakon o javnih uslužbencih), ampak že predlog ZDT-1B predvideva uporabo Zakona o javnih uslužbencih.
 - Predlaga se sprememba določb o kolegijskem delu tako, da se prenese večina urejanja te oblike dela na raven Državnotožilskega reda in da se poveča samostojnost vodij pri odločanju o izvajanju kolegijskega dela.

- Predlaga se popravek nekaterih določb v zvezi s SDT, saj so te nejasne ali pomanjkljive in so zaradi tega v praksi pri izvajanju ZDT-1 težave.
- Predlaga se sprememba 199. člena ZDT-1, ki se nanaša na izključno krajevno in stvarno pristojnost za obravnavo kaznivih dejanj, ki jih obravnava Posebni oddelek. Uradne osebe Slovenske obveščevalno-varnostne agencije in uradne osebe notranjih zadev, ki so pristojne za izvajanje nadzora nad policijo, nimajo pooblastil policije v predkazenskem postopku, prav tako nimajo teh pooblastil vsi uslužbenci Obveščevalno-varnostne službe, zaradi česar ni razloga za to, da jih preiskuje Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili. Prav tako se ponovno uvede uporaba izraza »policijska pooblastila«, ki je primernejši kakor izraz »posebna pooblastila«.
- Predlaga se sprememba 200. člena ZDT-1, v skladu s katero se državnim tožilcem, dodeljenim na Posebni oddelek, odvzame pravica do plače glede na višji državnotožilski naziv, hkrati pa se jasneje določa, da vodja Posebnega oddelka prejema plačo v višini plače, ki je določena za vodjo okrožnega državnega tožilstva v skladu z Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju.
- Predlaga se sprememba nekaterih členov ZDT-1, ki urejajo razpisne postopke za imenovanje državnih tožilcev zaradi odprave nejasnosti in pomanjkljivosti teh določb in zaradi pospešitve teh postopkov.
- Za namene obravnavanja in reševanja posamezne zadeve se predlaga možnost povezovanja informatiziranih zbirk osebnih podatkov državnih tožilstev z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki.
- Predlaga se sprememba 180. člena ZDT-1, ki se nanaša na roke hrambe dokumentarnega gradiva državnega tožilstva, tako da se vse gradivo ne hrani trajno in da se roki hrambe dokumentarnega gradiva določijo z Državnotožilskim redom.

b) Način reševanja:

Vsa navedena vprašanja oziroma rešitve, ki izhajajo iz predloga zakona, se bodo urejali na podlagi predlaganega zakona in podzakonskih predpisov, ki se bodo izdali oziroma uskladili v skladu s tem predlogom zakona.

c) Normativna usklajenost predloga zakona:

Predlog zakona je usklajen z veljavnim pravnim redom, s splošno veljavnimi načeli mednarodnega prava in z mednarodnimi pogodbami, ki zavezujejo Republiko Slovenijo.

č) Usklajenost predloga predpisa:

Povzetek poročila o sodelovanju javnosti pri pripravi predloga zakona:

Predlog zakona je bil 20. 11. 2012 objavljen na spletni strani Ministrstva za notranje zadeve.

Predlog zakona je bil 20. 11. 2012 objavljen na spletnem portalu E-demokracija.

Predlog zakona je bil 20. 11. 2012 poslan v medresorsko usklajevanje Službi Vlade Republike Slovenije za zakonodajo, Ministrstvu za pravosodje in javno upravo, Ministrstvu za finance, Ministrstvu za obrambo, Ministrstvu za izobraževanje, znanost, kulturo in šport in Slovenski obveščevalno-varnostni agenciji.

Predlog zakona je bil 20. 11. 2012 poslan v strokovno usklajevanje informacijskemu pooblaščenču RS.

Predlog zakona je bil 21. 11. 2012 poslan v strokovno usklajevanje Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS, Specializiranemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije, vsem okrožnim državnim tožilstvom, Državnotožilskemu svetu in Društvu državnih tožilcev Slovenije.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNOFINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona nima neposrednih posledic za državni proračun.

Predlog zakona nima neposrednih posledic za druga javnofinančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Za izvajanje zakona ni treba zagotoviti dodatnih finančnih sredstev v proračunu.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

Predlog zakona ni predmet usklajevanja s pravnim redom EU.

Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih:

1. Nemčija

Tožilstva so organi, ki ne sodijo med sodne organe po 92. členu nemške ustave, ki v tej določbi ureja sodišča in določa, kdo izvršuje sodno funkcijo. Prav tako ne sodijo med upravne organe, temveč so del pravosodja. Po eni strani so samostojni organ pregona, po drugi strani pa so podrejena pristojnemu pravosodnemu ministrstvu, ki jim lahko daje navodila in opravlja nadzor nad njimi.

Značilno je, da sta organizacija in delovanje tožilstev urejena na deželni ravni, kakor velja tudi za sodišča. Zveza ureja le delovanje Zveznega vrhovnega tožilstva (Bundesanwaltschaft), ki deluje pri Zveznem vrhovnem sodišču (Bundesgerichtshof).

Po zakonu naj bi bila tožilstva organizirana pri vsakem sodišču, v praksi pa so praviloma pri deželnih sodiščih (Landgericht, teh je v Nemčiji okoli 116, samo na Bavarskem jih je 22), ki so pristojna tudi za nižja sodišča (Amtsgericht) na področju deželnega sodišča. Vsekakor pa je to v pristojnosti posamezne dežele in se lahko zato organizacija razlikuje. Pri višjih deželnih sodiščih (Oberlandesgericht) so organizirana generalna državna tožilstva (Generalstaatsanwaltschaft), ki jih vodijo generalni državni tožilci. Tožilstva pri deželnih sodiščih vodi vodja (Leitender Oberstaatsanwalt), ki je podrejen pristojnemu generalnemu državnemu tožilcu pri višjem deželnem sodišču.

Na zvezni ravni pri Zveznem vrhovnem sodišču deluje Zvezno državno tožilstvo (Bundesanwaltschaft), ki ga vodi zvezni generalni tožilec. Tožilstva so hierarhično organizirana, vendar Zvezno državno tožilstvo ni nadrejeno deželnim tožilstvom.

Državni tožilci v Nemčiji imajo trajen mandat. Organi za imenovanje in postopek so določeni v deželnih predpisih.

V Bremnu jih načeloma imenuje vlada (senat), ki pa je to pooblastilo prenesla na senatorja za pravosodje in ustavo. Tudi v drugih deželah jih praviloma imenuje pravosodni minister. Bavarski zakon o sodnikih določa, da generalne državne tožilce imenuje deželna vlada, druge državne tožilce pa pristojni član deželne vlade, ki pooblastilo lahko prenese na podrejeni organ. Za prosta delovna

mesta tožilcev se objavi razpis, kar pa ne velja za generalne državne tožilce (Zakon o sodnikih Bavarske). Zvezne državne tožilce imenuje predsednik republike na predlog zveznega ministra za pravosodje s soglasjem Bundesrata.

Pogoji za imenovanje državnih tožilcev so v pristojnosti dežel. Po Zakonu o sodnikih (Deutsches Richtergesetz) enotno za vse dežele velja, da je lahko za državnega tožilca imenovan le, kdor izpolnjuje pogoje za imenovanje za sodnika. To pomeni, da mora imeti kandidat opravljena oba pravniška državna izpita ali pa da je imenovan za rednega univerzitetnega profesorja prava. Poleg tega morajo biti izpolnjeni še pogoji:

- da je kandidat nemški državljan,
- da nudi zagotovila, da se ves čas zavzema za svobodni demokratični ustavni red po Zvezni ustavi,
- da ima potrebne socialne kompetence.

Posamezne dežele predpisujejo tudi nadpovprečni uspeh pri državnem pravniškem izpitu — te zahteve se po deželah razlikujejo.

Glavni tožilski funkcionar na zvezni ravni je generalni zvezni tožilec (Generalbundesanwalt), v zveznih deželah pa generalni državni tožilec (Generalstaatsanwalt). Imenovani so za nedoločen čas (trajen mandat). Na zvezni ravni imenovanje opravi zvezni predsednik na predlog zveznega pravosodnega ministra v soglasju z Bundesratom.

V zveznih deželah imenovanje najvišjih tožilcev urejajo deželni zakoni. Na zvezni ravni in v manjšem številu zveznih dežel najvišje tožilce lahko kadar koli razrešijo, saj so odvisni od volje pravosodnega ministra, kakor smiselno določa Zvezni zakon o uradnikih (Bundesbeamtenengesetz). V večini zveznih dežel generalni tožilec uživa zaščito kakor vsak javni uslužbenec.

Hierarhična struktura omogoča po eni strani nadzor in na drugi strani dolžnost poročanja. Tožilci so po nemškem pravu uradniki (Beamten) in morajo upoštevati službena navodila nadrejenih. Navodila se lahko nanašajo na dejansko in pravno stanje. Ločijo med zunanjimi navodili, ki jih da pravosodno ministrstvo, in med notranjimi navodili, danimi v skladu s hierarhijo znotraj posameznega tožilstva. Navodila izvršilnih organov so lahko obširna in lahko zajemajo preiskovanje pomembnega dejanskega stanja ali pravno presojo.

Navodila niso omejena na posamezne zadeve, temveč so lahko tudi v obliki splošnih upravnih navodil (npr. smernice za kazenske postopke in za izrekanje glob. Taka navodila pripravi zvezno pravosodno ministrstvo skupaj z deželnimi, da bi zagotovili enotno obravnavo tovrstnih zadev. Navodila so omejena z načeli pravne države, zakonitostjo in kazensko zakonodajo. Nezakonita navodila niso dovoljena, pri tem za državnega tožilca veljajo pravila, ki veljajo za javne uslužbenice. Zakon o sodiščih tudi določa, da lahko predstojnik tožilstva pri višjem deželnem sodišču in deželnem tožilstvu prevzame zadevo podrejenega tožilca in jo sam vodi ali pa jo dodeli drugemu tožilcu.

Zakon o sodiščih (GVG) določa, da morajo državni tožilci upoštevati navodila. Posebej je tudi določeno, kdo opravlja nadzor in vodi delo:

- zvezni pravosodni minister za zvezno državno tožilstvo in zvezne tožilce,
- deželna pravosodna ministrstva za vse državne tožilce dežele,
- predstojnik državnih tožilstev pri višjih deželnih sodiščih in deželnih sodiščih za vse tožilce na svojem področju.

Podobno bavarski predpis o organizaciji in delovanju državnih tožilstev (Anordnung über Organisation und Dienstbetrieb der Staatsanwaltschaften (OrgStA)) določa, da službeni nadzor (Dienstaufsicht) nad vsemi podrejenimi opravlja predstojnik tožilstva. Pri tem si prizadeva za spoštovanje zakonov in drugih predpisov. Skrbi za strokovno in hitro reševanje zadev in če je treba tudi za enotno obravnavanje zadev. V ta namen po potrebi organizira tudi sestanke ali posvete. Vodja skrbi tudi za to, da je o vseh pomembnih zadevah obveščen, zlasti o tistih, o katerih je treba poročati, in skrbi, da se v teh zadevah ne ukrepa brez njegove vednosti.

2. Velika Britanija in Severna Irska

V Angliji in Walesu je Služba državne obtožbe (The Crown Prosecution Service, CPS) pristojna za kazenski pregon oseb, ki jih je policija obdolžila storitve kaznivega dejanja. V sedanji obliki služba

obstaja od leta 1985, ko je bil sprejet Zakon o pregonu kaznivih dejanj (Prosecution of Offences Act, 1985 Chapter c. 23), dejansko pa je začela delovati med letoma 1986 in 1987. Vodi jo direktor (Director of Public Prosecutions), ki mora biti imenovan iz vrst odvetnikov (barristers, solicitors) in mora imeti najmanj deset let prakse. Imenuje ga glavni tožilec (Attorney-General). Ravnatelj javnega pregona mora pošiljati glavnemu tožilcu letna poročila o delovanju CPS. Tudi drugače je nadzor v pristojnosti glavnega tožilca, ki je član Vlade Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske, vendar brez mesta v kabinetu. Za svoje delo, ki vključuje tudi nadzor nad delovanjem CPS, ni odgovoren vladi, temveč parlamentu Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske. Izjemoma lahko tudi glavni tožilec zastopa pregon nekaterih hujših kaznivih dejanj.

CPS mora na podlagi 3. oddelka Zakona o pregonu kaznivih dejanj sama uvesti kazenski pregon ali ga prevzeti od policije, v nekaterih primerih pa mora na zahtevo sodišča ali glavnega tožilca zastopati pregon pred sodiščem. Policija lahko vodi kazenski pregon le še v zelo omejenem številu zadev, predvsem glede varnosti cestnega prometa, kar vključuje predvsem primere, pri katerih je obdolženec pisno priznal krivdo.

Direktor ima od leta 1998 izvršilnega sekretarja (Chief Executive), ki skrbi predvsem za organizacijske zadeve in tako omogoča direktorju, da se ukvarja predvsem s pregonom in drugimi pravnimi postopki. Služba državne obtožbe ima še pet direktorjev po funkciji, ki se ukvarjajo z delom v zvezi s splošnimi zadevami, politiko kazenskega pregona, financiranjem, zaposlenimi in pravno-informacijskimi sistemi, ki torej pomagajo direktorju in izvršilnemu sekretarju pri njenem delu. Organizacijsko so v službi še notranji oddelki za komunikacije, enakost in raznovrstnost ter za kadrovski nadzor.

Služba je centralizirani državni organ z zunanjimi oddelki. Je hierarhična organizacija in deluje po načelu monokratičnosti. Direktor odreja ozemeljsko ureditev službe, sistematizacijo delovnih mest, opravljanje zadev, imenuje vodje območnih uradov službe in sprejema pravilnik o njenem delovanju. Od aprila 1999 je CPS organizirana na 42 območjih (zunanjih oddelkih), tako da se njene meje ujemajo z mejami policijskih območij. Vsako »tožilsko območje« vodi območni vodja državnega pregona (Chief Crown Prosecutor), ki mu pomaga pri delu območni izvršilni sekretar (Area Business Manager). Tako je prišlo do ločitve med pravnim in notranjim upravnim delovanjem Službe državne obtožbe. Vsako območje ima torej zaposlene državne tožilce (Crown Prosecutor) ter potrebno strokovno in administrativno osebje.

Na podlagi 10. oddelka Zakona o pregonu kaznivih dejanj ima direktor CPS pristojnost sprejeti pravilnik o ravnanju državnih tožilcev (Code for Crown Prosecutors), s katerim med drugim ureja vprašanja oportunitete kazenskega pregona. Pravilnik določa, da je pred vložitvijo obtožnega akta treba opraviti dva preskusa (testa). Prvi je dokazni (evidential test), ko mora na podlagi podrobnejših pravil iz pravilnika tožilec ugotoviti, ali obstaja možnost, da dokazi zadostujejo za obsodilno sodbo. Pri tem mora ocenjevati tudi možne argumente obrambe in kakšen vpliv bi lahko imeli na argumente tožilstva. Po tem preskusu poteka še preskus javnega interesa (public interest test), na podlagi katerega se tožilec odloči, ali naj začne pregon ali ne. Javni interes npr. zahteva pregon, če bi bila z obsodbo lahko izrečena visoka zaporna kazen, če je bilo pri storitvi dejanja uporabljeno orožje ali se je grozilo z nasiljem, če je bilo dejanje storjeno zoper državnega uslužbenca (npr. policista), če je obtoženec deloval s položaja zaupanja (npr. kot učitelj, spovednik). Javni interes npr. ne zahteva pregona, če bi sodišče izreklo kazen, ki bi bila kazen le po imenu (npr. zaporna kazen, ki jo je obdolženec že prestal v priporu), če je bil obdolženec za dejanje že delno sodno kaznovan in nov postopek najverjetneje ne bi prinesel dodatne kazni, če je bilo dejanje storjeno na podlagi zmote ali nerazumevanja (ta dejavniki je treba pretehtati glede na resnost dejanja), če se škoda lahko šteje za majhno ali nepomembno, če je obstajal dolg časovni razmik med storitvijo dejanja in začetkom pregona (razen če gre za hujše kaznivo dejanje, če je zavlačevanje postopka delno povzročil obdolženec, če se je za dejanje izvedelo šele pred kratkim ali če je bila zaradi zapletenosti dejanja potrebna daljša preiskava).

Na podlagi 8. oddelka Zakona o pregonu kaznivih dejanj ima direktor pristojnost s pravilnikom urediti tudi vprašanje načina poročanja policije o vseh zadevah kaznivih dejanj, za katera obstajajo očitni (prima facie) dokazi.

Leta 2000 je bil sprejet Zakon o tožilskem inšpektoratu (Crown Prosecution Service Inspectorate Act

2000, 2000 Chapter c. 10). Dosedanji tožilski inšpektorat, ki je obstajal v CPS, je od aprila 2000 neodvisen in mora vsaki dve leti pregledati poslovanje posameznih območij CPS. Inšpektorat lahko ocenjuje hitrost dela tožilcev in dosežke njihovega dela ter lahko opravlja skupni inšpekcijski nadzor z drugimi inšpektorati v pravosodnem in upravnem sistemu Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske.

Tožilski inšpektorat vodi glavni inšpektor (Chief Inspector), ozemeljsko pa je razdeljen na tri dele. Vsakega vodi namestnik glavnega inšpektorja. Dva imata svoj urad v Londonu, tretji pa v Yorku. Inšpekcijo enega tožilskega območja opravlja skupina inšpektorjev, ki jo sestavljajo en ali več pravnih inšpektorjev, inšpektor za nadzor poslovanja in inšpektor za nadzor dela pri zadevah. Vključuje lahko tudi laičnega inšpektorja, ki prispeva pogled javnosti na delo tožilstva, na povezavo s skupnostjo in uporabo preskusa javnega interesa. Inšpekcija obsega pet področij: svetovanje pred odločitvijo o vložitvi obtožnega akta, analizo zadev, pripravo zadev, predstavitev zadev in splošno poslovanje območja. Sledi obravnava zagovorov posameznih tožilcev ter razgovori s tožilskim osebjem in drugimi zainteresiranimi osebami. Pravni inšpektor nato sestavi poročilo, da priporočila za izboljšave in opozori na primere dobre prakse, po katerih bi se lahko zgledovala druga tožilska območja.

Pravni inšpektorji lahko obravnavajo tudi vsebinsko delo tožilcev pri zadevah, npr. na nekaterih specializiranih področjih, kakršna so delo s primeri posilstev in prometnih nesreč s smrtnimi posledicami.

3. Belgija

V skladu z 153. členom ustave državne tožilce imenuje in razrešuje kralj. Imenovanje predlaga minister za pravosodje. Za razliko od sodnikov nimajo trajnega mandata. V postopku imenovanja sodeluje poseben organ, ki je predviden po 151. členu ustave: Vrhovni pravosodni svet (le Conseil supérieur de la Justice), uveden leta 1999, ki naj bi zagotovil oziroma povrnil zaupanje belgijske javnosti v pravosodni sistem. Vrhovni pravosodni svet je pristojen, da predlaga kandidate za državne tožilce in za vodje tožilstev (fonctions de chef de corps).

Na prvi ravni je 27 kraljevih tožilcev (procureur du roi), pri vsakem sodnem okrožju (judicial district) eden. Pomagajo mu prvi namestniki in namestniki (premiers substitués et substitués). Kraljevi tožilci so imenovani za pet let in so lahko enkrat ponovno imenovani na isto funkcijo. Prvi namestniki kraljevega tožilca so imenovani za tri leta, pred iztekom mandata jih ocenijo. Ko funkcijo opravljajo že devet let, so po ponovni oceni lahko imenovani za nedoločen čas.

Pri vsakem pritožbenem ali višjem sodišču deluje en generalni državni tožilec (procureur-général), skupno jih je pet. Imenovani so za pet let. Po spremembi zakona iz leta 2007 je bilo določeno, da so lahko še enkrat ponovno imenovani, torej lahko skupno isto funkcijo opravljajo najdlje deset let. Generalnemu državnemu tožilcu pomagajo prvi državni tožilec (premier avocat général), državni tožilci (avocats généraux) in generalni namestniki (substitués généraux). Glede mandatne dobe prvega državnega tožilca in državnih tožilcev pri pritožbenem sodišču velja enako kakor za prvega namestnika kraljevega tožilca (gl. zgoraj). Vseh pet generalnih državnih tožilcev skupaj sestavlja Odbor generalnih državnih tožilcev (college des procureurs-généraux), ki je najvišji organ belgijskega tožilstva. Njegove naloge so koherentno izvajanje in koordinacija kaznovalne politike, dobro in koordinirano delovanje državnih tožilstev, svetovanje in informiranje pravosodnega ministra v zadevah državnih tožilstev.

Na zvezni ravni deluje od leta 2001 dalje Zvezno državno tožilstvo (parquet fédéral), ki ga vodi zvezni tožilec. To tožilstvo ima pristojnost glede kaznivih dejanj, ki ogrožajo varnost države, glede terorizma, organiziranega kriminala idr. Pristojno je tudi za mednarodno sodelovanje v kazenskih zadevah.

Del sistema je tudi generalni državni tožilec pri Vrhovnem sodišču (Cour de Cassation) s štirinajstimi tožilci, od katerih eden opravlja funkcijo generalnega tožilca (procureur général). To tožilstvo ni hierarhično najvišje, saj njegova naloga praviloma ni pregon storilcev, temveč daje pravna mnenja in zagotavlja enotno prakso. Imenuje ga kralj za pet let in na isto funkcijo ne more biti ponovno imenovan.

Državni tožilci so lahko imenovani, če izpolnjujejo naslednje temeljne pogoje:

- imajo diplomo pravne fakultete,
- izpolnjujejo zahteve glede poznavanja državnih jezikov,
- so končali sodno pripravništvo ali so opravili poseben izpit. V tem primeru zakon določa tudi delovne izkušnje.

Po ustavi državne tožilce razreši kralj, kar v praksi pomeni vlado. Razrešitev oziroma odpust je v skladu s 405. členom Sodnega zakonika disciplinska sankcija, ki jo na predlog pravosodnega ministra izreče kralj. Ukrep ministru predlaga državni disciplinski svet (Conseil national de discipline). Razlogov za razrešitev ne določa noben zakon.

Posebno državno tožilstvo je zvezno državno tožilstvo, ki odraža belgijsko federalno ureditev, saj gre za tožilstvo, pristojno za kazniva dejanja, ki presegajo lokalna tožilstva, kakor so trgovina z ljudmi, terorizem, organizirani kriminal in pranje denarja. Pristojno je tudi za hude kršitve mednarodnega humanitarnega prava in za pregon belgijskih vojakov, ki v mirnodobnem času zagrešijo kazniva dejanja v tujini.

Za pregon policistov je na splošno pristojno tožilstvo, vsaka policijska enota na zvezni in lokalni ravni ima službo za notranji nadzor, v okviru Generalne inšpekcije zvezne in lokalne policije pa deluje Direkcija za individualne preiskave, ki lahko na zahtevo tožilstva prav tako preiskuje kazniva ravnanja policistov. Posebnih oddelkov tožilstev ali posebnih tožilstev za preiskovanje kaznivih dejanj policistov v Belgiji nimajo.

4. Italija

V sistemu italijanskih tožilstev ni hierarhične organizacije na državni ravni in tožilska funkcija ni centralizirana. Tak sistem zagotavlja, da se izvršilna oblast ne vmešava v delo tožilstva in da so vsi državljani enako obravnavani. Tožilci niso odvisni od drugih organizacij ali teles. V skladu s 105. členom ustave jih imenuje Visoki pravosodni svet (v nadaljevanju: CSM), ki je ustavno določeni organ pravosodne samouprave. Noben zunanji organ ne izvaja nadzora nad izvajanjem pregona in nad načinom, kako tožilci opravljajo svojo funkcijo.

Tožilstva so organizirana tako, da so tožilski uradi (Procura della Repubblica) priključeni k vsem prvostopenjskim sodiščem (Tribunali ordinari) in sodiščem za mladoletnike (Tribunali per i minorenni), krajevno pristojni tožilski uradi prvostopenjskih sodišč pa pokrivajo tudi postopke pred mirovnim sodnikom (Giudice di pace). V vsakem tožilskem uradu je tožilec vodja (Procuratore della Repubblica), ki organizira delo urada in dodeljuje posamezne zadeve tožilcem namestnikom (Sostituti Procuratori della Repubblica), poleg tega pa lahko tudi sam opravlja tožilsko funkcijo. Pri pritožbenih sodiščih (Corte d'Appello) in pri Vrhovnem kasacijskem sodišču se tožilski uradi imenujejo Procura generale della Repubblica, vsakega vodi generalni tožilec (Procuratore generale della Repubblica), namestniki pa so Sostituti procuratori generali della Repubblica. V tožilskem uradu pri Vrhovnem kasacijskem sodišču je najpomembnejši funkcionar vodja urada (Procuratore generale capo), ki ima namestnika (Procuratore generale aggiunto), na katerega vodja prenese nekatere funkcije. Poleg tega obstaja pet generalnih advokatov (Avvocati generali),¹⁷ in 60 namestnikov, od katerih jih 30 pokriva kazensko, 30 pa civilno pravo.

Omeniti je treba tudi porotna sodišča (Corte d'assise), ki na prvi stopnji obravnavajo najtežja kazniva dejanja. V okviru vsakega od 26 območij delovanja pritožbenih sodišč se nahaja po eno ali več porotnih sodišč. Tožilsko funkcijo na teh sodiščih opravljajo generalni tožilci pri pritožbenih sodiščih oziroma njihovi namestniki. Pritožbeno sodišče v tem primeru je pritožbeno porotno sodišče (Corte d'assise d'appello), ki deluje na območju vsakega pritožbenega sodišča.

Italijansko pravo določa polno avtonomijo tožilcev na narokih ali obravnavah, vendar je predvidena tudi možnost zamenjave posameznega tožilca. Vodja tožilskega urada to lahko stori v primeru resnih zadržkov, pomembnih potreb službe ali zaradi nezdržljivosti. V drugih primerih se tožilca lahko zamenja samo z njegovim soglasjem. Če vodja tožilskega urada ne zamenja tožilca, čeprav so podani razlogi nezdržljivosti, vodja tožilskega urada pri pritožbenem sodišču imenuje za narok oziroma obravnavo drugega tožilca iz svojega urada.

Glede odnosa med tožilcem vodjo in tožilci namestniki je treba opozoriti na reformo, izvedeno leta 2006, po kateri vodja, ko dodeli posamezno zadevo tožilcu namestniku, hkrati določi tudi merila, po katerih naj tožilec namestnik obravnava zadevo. V zakonu ta merila niso podrobneje določena. Če

tožilec namestnik teh meril ne upošteva, mu vodja zadevo lahko odvzame ali prekliče dodelitev z obrazloženim aktom, tožilec pa lahko nato v desetih dneh ugovarja proti njegovi odločitvi. S tem se je, za razliko od prej veljavnega sistema, dejansko povečala moč vodje in zmanjšala neodvisnost tožilcev namestnikov. Bistvo reforme je bila zagotovitev enotnosti postopkov.

Tožilci imajo, tako kakor sodniki, trajni mandat, kakor določa ustava. Vendar pa je državni tožilec za boj proti mafiji (Procuratore nazionale antimafia) imenovan za določen čas, in sicer za štiri leta z možnostjo enkratnega ponovnega imenovanja.

V skladu z zakonodajnim odlokom iz leta 2006 je vodstvene funkcije v tožilskih uradih na vseh stopnjah mogoče opravljati štiri leta, po preteku tega obdobja pa je posamezni tožilec samo še enkrat imenovan na vodstveno funkcijo za dve leti po predhodnem mnenju pravosodnega ministra in oceni CSM. Tudi običajno opravljanje funkcije tožilcev na prvi in drugi stopnji je časovno omejeno; pravila za te omejitve določi CSM, znašajo pa od pet do deset let na istem mestu oziroma na isti dolžnosti, odvisno od posameznega primera.

Plače tožilcev se, tako kakor tudi plače sodnikov, določajo po posebnih pravilih, podobno kot to velja npr. za vojaške osebe ali diplomate, in ne po splošnih pravilih, ki veljajo za državne uradnike.

Tožilce imenuje CSM po opravljenem javnem natečaju na podlagi izpitov (concorso per esami). V zakonodajnem odloku iz leta 2006 so določeni pogoji za opravljanje izpitov, opisana je faza prijave, sestava in delo izpitne komisije ter izvedba pisnih in ustnih izpitov. Med pogoji za opravljanje izpitov navedeni zakonodajni odlok v 2. členu med drugim določa, da morajo imeti kandidati ustrezno (pravno) izobrazbo, na izpite pa se lahko prijavijo upravni in računski sodniki, pravobranilci, nekateri vladni in drugi javni uslužbenci z najmanj petimi leti ustreznih delovnih izkušenj in ustrezno pravno izobrazbo, predavatelji na fakultetah s pravnim znanjem, disciplinsko nekaznovani odvetniki, nepoklicni sodniki ali tožilci, ki so funkcijo opravljali najmanj šest let in niso bili odpoklicani ali disciplinsko kaznovani, ter osebe, ki imajo doktorat znanosti ali potrdilo o zaključeni specializaciji s področja prava. Vsi morajo izpolnjevati še splošne pogoje (npr. državljanstvo, neoporečno obnašanje).

Po uspešno zaključenih pisnih in ustnih izpitih kandidat opravlja osemnajstmesečno pripravništvo (tirocinio) Določeno je, da od tega šest mesecev pripravništva opravlja v Visoki pravosodni šoli (Scuola superiore della magistratura), eno leto pa na sodišču ali tožilstvu. Pri tem ni pogoj neprekinjenost navedenih obdobj. Ob koncu pripravništva CSM oceni primernost kandidatov za opravljanje funkcije v pravosodju. Če je ocena pozitivna, CSM oceni tudi, ali je kandidat primernejši za opravljanje sodniške ali tožilske funkcije. Če pripravništvo ni bilo uspešno opravljeno, se lahko po posebnih pravilih ponavlja.

V okviru CSM se izvajajo izobraževanja in usposabljanja za sodnike in tožilce. Izvajalci so bodisi univerzitetni profesorji prava bodisi sodniki ali tožilci. Običajno gre za tematsko usmerjene oblike izobraževanja ali usposabljanja na akademski ravni, lahko pa se ukvarjajo tudi s praktičnimi problemi. Poleg tega je CSM pristojen za izdajanje predpisov v zvezi z delovanjem sodnikov in tožilcev. Ti predpisi se lahko razvrstijo v tri kategorije: interni predpisi in akti o upravljanju ter računovodskem poslovanju, nadalje akti o pripravništvu, pa tudi razne okrožnice, resolucije in usmeritve.

5. Španija

Vloga tožilstva (Ministerio Fiscal) je opredeljena v 124. členu španske ustave, ki določa, da mora tožilstvo prispevati k uspešnemu delovanju pravosodja za ohranjanje vladavine prava, varstva človekovih pravic in javnega interesa, bodisi po uradni dolžnosti bodisi na predlog zainteresiranih strani, pa tudi k ohranjanju neodvisnosti sodišč ter zadovoljevanju družbenih interesov pred sodišči. Dolžnosti mora tožilstvo prek svojih teles opravljati v skladu z načelom enotnosti delovanja in hierarhične odvisnosti po načelu vladavine prava, objektivno in neodvisno.

Organizacija in delovanje španskih tožilstev ter položaj tožilcev so urejeni v sistemskem tožilskem zakonu. V njegovem 2. členu je tudi določeno, da tožilec deluje neodvisno v okviru sodne oblasti. V 12. členu navedenega zakona so naštetih organi v tožilski organizaciji. Najpomembnejši med njimi so: generalni državni tožilec, tožilski svet (Consejo Fiscal) in odbor tožilcev, ki delujejo na sodiščih (Junta de Fiscales de Sala).

V 13. členu Sistemskega tožilskega zakona je določeno, da generalni državni tožilec vodi Generalno državno tožilstvo (Fiscalía General del Estado), ki ga sestavljajo: tožilski inšpektorat (Inspección Fiscal), tehnični urad (Secretaría Técnica), enota za podporo (Unidad de Apoyo) in enota za tožilce, ki delujejo na sodiščih (za te tožilce se uporablja skupni izraz Fiscales de Sala). V skladu z 9. členom navedenega zakona generalni državni tožilec poda letno poročilo vladi. To poročilo vsebuje pregled aktivnosti, razvoj kriminalitete, stanje na področju preprečevanja kriminalitete in predlog potrebnih ukrepov za kar najbolj uspešno delovanje pravosodja. To poročilo vsebuje poročila različnih tožilstev v državi. Poročilo generalni državni tožilec predstavi v parlamentu.

Tožilstvo torej spada pod pristojnost pravosodnega ministrstva. V skladu z 22. členom Sistemskega tožilskega zakona v Španiji obstaja samo eno tožilstvo, ki je hierarhično organizirano. Vodi in predstavlja ga generalni državni tožilec (Fiscal General del Estado). V njegovi pristojnosti je med drugim tudi opravljanje inšpekcijskega nadzora. Lahko pooblasti vodje tožilstev nižjih rangov za določene naloge ter jim daje smernice in navodila, ti vodje pa potem naprej dajejo smernice in navodila svojim podrejenim. Po 773. členu Zakona o kazenskem postopku lahko generalni državni tožilec v skrajšanem postopku po predhodnem mnenju tožilskega sveta določi katerega koli tožilca za obravnavanje posamezne zadeve. Po 26. členu Sistemskega tožilskega zakona lahko generalni državni tožilec povabi na razgovor vsakega tožilca, ki mora podati poročilo o delu, in mu pri tem da ustrezna navodila. O vsebini teh navodil obvesti tudi tožilčevega predstojnika. Poleg navedenega generalni državni tožilec vladi predlaga imenovanje in napredovanje posameznih tožilcev, pred tem pa pridobi poročilo tožilskega sveta (drugi odstavek 13. člena Sistemskega tožilskega zakona).

V skladu s 23. členom navedenega zakona lahko vsak nadrejeni tožilec z obrazloženim aktom nižjemu tožilcu prevzame zadevo in jo obravnava sam ali pa določi drugega tožilca. V primeru spora odloči obema nadrejeni tožilec. V vsakem primeru je o prevzemu zadeve treba obvestiti tožilski svet, ki lahko o tem poda svoje mnenje.

V 124. členu ustave je določeno, da se status tožilcev določi z zakonom (dejansko je to navedeni Sistemski tožilski zakon). Generalnega državnega tožilca imenuje kralj za obdobje štirih let (31. člen) na predlog vlade in po posvetovanju s posebnim organom vlade, pristojnim za pravosodje, ki je generalni pravosodni svet (Consejo General del Poder Judicial). Navedenega mandata načeloma ni mogoče obnoviti. V skladu z 29. členom Sistemskega tožilskega zakona mora biti kandidat za to funkcijo španski državljani in pravnik po izobrazbi s priznanim ugledom, ki več kakor 15 let uspešno opravlja svoj poklic. Ko vlada prejme poročilo generalnega sveta sodne oblasti, oblikuje predlog za imenovanje in ga pošlje spodnjemu domu parlamenta (Congreso de los Diputados), nato se kandidat predstavi pred pristojno parlamentarno komisijo, ki oceni njegovo primernost. Ko je imenovan, generalni državni tožilec priseže pred kraljem.

Po 34. členu Sistemskega tožilskega zakona obstajajo tri kategorije tožilcev: tožilci pri najvišjih sodiščih, tožilci, ki so izenačeni s sodniki na višjih stopnjah (ti sodniki se imenujejo Magistrados), in tožilci, izenačeni s sodniki na najnižjih stopnjah (ti sodniki so Jueces). Imenovanje prvih dveh kategorij tožilcev se po 38. členu navedenega zakona opravi s kraljevim dekretom, ostala imenovanja pa opravi pravosodni minister z odlokom. Najnižja kategorija tožilcev se imenuje Abogados-Fiscales, za prvi dve kategoriji pa se uporablja samo izraz Fiscales. Po 14. členu navedenega zakona poda mnenje oziroma poročilo k vsakemu predlogu za imenovanje tožilcev za različne dolžnosti tožilski svet. Posamezna tožilska mesta se iz vrst delujočih tožilcev popolnjujejo po opravljenem izbirnem postopku, pri čemer se upošteva predvsem načelo senioritete (dolžine opravljanja tožilske funkcije). Prosta mesta v drugi kategoriji tožilcev se po načelu senioritete popolnjujejo s kandidati iz tretje kategorije. Vodje tožilstev in druge predstojnike imenuje vlada na predlog generalnega državnega tožilca, ki se mora predhodno posvetovati s tožilskim svetom.

Pogoji za imenovanje na tožilsko funkcijo so špansko državljanstvo, starost več kakor 18 let, pravna izobrazba (doktorat ali licenciat), ne sme biti ovir za opravljanje funkcije (fizična ali psihična nesposobnost, storitev naklepne kaznivega dejanja, bankrot in izguba državljanstva – 43. in 44. člen Sistemskega tožilskega zakona).

Iz 42. člena Sistemskega tožilskega zakona izhaja, da se opravi skupni razpis za sodniško in tožilsko funkcijo. Za opravljanje sodniške funkcije je treba upoštevati tudi sistemski zakon o pravosodju. Po opravljenem izpitu, ki ga morajo kandidati opraviti po razpisu, se vsak kandidat v

okviru časovnega roka, ki ga določi izbirna komisija (Comisión de Selección), lahko glede na vrstni red, določen na podlagi doseženih ocen pri izpitu, odloči, ali bo izbral sodniško ali tožilsko službo. V prvem primeru gre v šolo za sodnike (Escuela Judicial), v drugem primeru, torej v primeru izbire tožilske funkcije, pa gre na usposabljanje v Center za pravne študije (Centro de Estudios Jurídicos) v okviru pravosodnega ministrstva (301. člen Systemskega zakona o pravosodju). Skupaj traja obdobje od razpisa do imenovanja približno tri leta. Tožilsko funkcijo posameznik nastopi, ko po imenovanju zapiše in začne opravljati delo.

V Španiji v okviru tožilcev ne obstajajo posebni organi, ki bi preiskovali kazniva dejanja, ki so jih storili policisti.

V okviru Centra za pravne študije, ki deluje v okviru pravosodnega ministrstva, med drugim organizirajo tudi usposabljanja za tožilce. Ne gre za obveznost, pač pa se tožilci teh oblik usposabljanja, ki so tematska, udeležujejo prostovoljno enkrat do dvakrat na leto.

6. DRUGE POSLEDICE, KI JIH BO IMELO SPREJETJE ZAKONA

6.1 Administrativne in druge posledice

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona ima določene manjše pozitivne posledice v postopkih oziroma poslovanju javne uprave oziroma pravosodnih organov. Predvsem gre za naslednje spremembe:

- hitrejši postopek imenovanja vodij državnih tožilcev in državnih tožilcev,
- priprava letnih programov dela in letnih poročil se prilagaja posebnostim delovanja državnega tožilstva,
- možnost povezovanja zbirk osebnih podatkov zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve.

Omenjene spremembe občutneje vplivajo na izboljšanje notranjega poslovanja državnih tožilcev, ne pa toliko na njihovo zunanje poslovanje (državni organ – stranka). Ne glede na to se boljše notranje poslovanje kaže v učinkovitejšem in hitrejšem odločanju v postopkih, kar pozitivno vpliva na odnos strank do državnega tožilstva (predvsem oškodovancev kaznivih dejanj) in na splošno družbeno mnenje o pregonu storilcev kaznivih dejanj ter preprečevanju kriminalitete.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Predlog zakona nima posledic za obveznosti strank do javne uprave ali pravosodnih organov, izboljšuje pa učinkovitost postopkov imenovanja, kar bo pospešilo in odpravilo nepotrebne birokratske ovire, ki ne prispevajo h kakovostnejšemu delu.

6.2 Presoja posledic na okolje, ki vključuje tudi prostorske in varstvene vidike

Predlog zakona nima posledic na okolje.

6.3 Presoja posledic na gospodarstvo

Predlog zakona nima neposrednih posledic na gospodarstvo.

6.4 Presoja posledic na socialnem področju

Predlog zakona nima posledic na socialnem področju.

6.5 Presoja posledic na dokumente razvojnega načrtovanja

Predlog zakona nima posledic na dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Izvajanje sprejetega predpisa

- a) Predstavitev sprejetega zakona
 - Vlada oziroma resorno ministrstvo bo predstavilo zakon širši javnosti z javno oziroma spletno predstavitevijo sprejetega zakona.
- b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa
 - Ministrstvo za notranje zadeve bo spremljalo izvajanje sprejetega zakona.

6.7 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 58/11, 21/12 – ZDU-1F in 47/12) se v tretjem odstavku 10. člena besedi »notranje zadeve« nadomestita z besedama »državno tožilstvo«.

2. člen

V drugem odstavku 16. člena se za besedo »ministrstva,« doda besedilo »pristojnega za pravosodje,«.

3. člen

Četrti odstavek 17. člena se črta.

Dosedanji peti odstavek postane četrti odstavek.

4. člen

V 28. členu se besedilo »oblikovanja mnenja in predlaganja državnih tožilcev« nadomesti z besedilom »postopka za imenovanje državnega tožilca«.

5. člen

V 29. členu se tretji odstavek črta.

6. člen

Prvi, drugi in tretji odstavek 30. člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(1) Ministrstvo najpozneje v petih dneh od prejema popolnih prijav oziroma od prejema vseh

podatkov in dokazil o izpolnjevanju pogojev iz 23. člena tega zakona ter podatkov in dokazil iz drugega odstavka tega člena pošlje vodji državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto mesto, vse prijave, ki jih ni zavrglo (razpisno gradivo).

(2) Prijavam ministrstvo priloži:

– za vse kandidate podatke o opravljenem pripravništvu oziroma opravljenih obveznih oblikah izobraževanja po zakonu, ki ureja pravniški državni izpit, in podatke o pravniškem državnem izpitu;

– za kandidate, ki že opravljajo državnotožilsko, sodniško ali pravobranilsko funkcijo, naslednje podatke iz uradnih evidenc:

1. o izobrazbi, usposabljanjih in znanju tujih jezikov,
2. odločbe o imenovanju državnega tožilca, sodnika oziroma državnega pravobranilca,
3. ocene državnotožilske, sodniške oziroma pravobranilske službe,
4. evidenco napredovanj,
5. odločitve disciplinskih organov,
6. odločbe Evropskega sodišča za človekove pravice, v katerih je sodišče dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, sodnika oziroma državnega pravobranilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem;

– za kandidate, ki opravljajo ali so opravljali poklic odvetnika, notarja, izvršitelja ali stečajnega upravitelja, podatke o morebitnih pravnomočno izrečenih disciplinskih sankcijah iz evidenc, ki jih vodijo pristojni organi.

(3) Ministrstvo samo pridobi podatke iz prejšnjega odstavka iz uradnih evidenc, ki jih vodijo državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti ali nosilci javnih pooblastil. Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na zahtevo ministrstva brezplačno predložiti podatke o kandidatih iz prejšnjega odstavka, če z njimi razpolagajo.«

Četrty odstavek se črta.

Dosedanji peti odstavek postane četrti odstavek.

7. člen

Prvi, drugi in tretji odstavek 31. člena se spremenijo tako, da se glasijo:

»(1) Vodja državnega tožilstva najpozneje v desetih dneh od dneva, ko prejme razpisno gradivo, oblikuje za vsakega kandidata obrazloženo mnenje o njegovi ustreznosti in mnenja z razpisnim gradivom posreduje Državnotožilskemu svetu. Mnenje o ustreznosti posameznega kandidata se vroči tudi kandidatu, na katerega se nanaša.

(2) Kandidat lahko na prejeta mnenja poda pisne pripombe na Državnotožilski svet. Ustne pripombe lahko poda tudi na razgovoru pred Državnotožilskim svetom.

(3) Pri oblikovanju mnenja se mora vodja državnega tožilstva ravnati po merilih, ki se uporabljajo za izbiro in napredovanje državnega tožilca.«

8. člen

V prvem odstavku 32. člena se za besedo »Nepopolne« dodata besedi »ali prepozne«, besedi »s sklepom« pa črtata.

9. člen

56. člen se spremeni tako, da se glasi:

»56. člen

(plačilo pravne pomoči)

(1) Državno tožilstvo mora zagotoviti plačilo pravne pomoči državnemu tožilcu ali nekdanjemu državnemu tožilcu, zoper katerega je uveden kazenski ali civilni postopek zaradi ravnanj pri izvrševanju državnotožilske funkcije, če je državni tožilec ravnal zakonito in v skladu s pristojnostmi.

(2) Predlog za odobritev plačila pravne pomoči v primeru iz prejšnjega odstavka vložijo državni tožilci pri državnem tožilstvu, pri katerem je opravljal državnotožilsko funkcijo v zadevi, v zvezi s katero je zoper njega sprožen civilni ali kazenski postopek. V vlogi za odobritev plačila pravne pomoči navede svoje osebno ime, datum rojstva ali naslov stalnega prebivališča, državnotožilski naziv, zadevo, v zvezi s katero teče postopek, kratko pojasnilo zadeve in svojih ravnanj ter priloži dokazilo, da je zoper njega uveden kazenski ali civilni postopek.

(3) O odobritvi plačila pravne pomoči odloči vodja državnega tožilstva z odločbo, zoper katero je dovoljena pritožba. O pritožbi odloči generalni državni tožilec. Vodja odloči o plačilu pravne pomoči na podlagi pregleda spisa zadeve, v zvezi s katero je zoper državnega tožilca sprožen sodni postopek, ter po potrebi tudi po opravljenem razgovoru z državnim tožilcem.

(4) Plačilo pravne pomoči se ne odobri državnemu tožilcu, zoper katerega je uveden disciplinski postopek ali postopek razrešitve v zvezi z zadevo, zaradi katere je zaprosil za odobritev plačila pravne pomoči.

(5) V okviru plačila pravne pomoči se plačajo stroški, ki nastanejo v zvezi z izvedbo dokazov ter stroški sodnih taks in stroški zastopanja po odvetniku v višini, določeni po odvetniški tarifi, ne pa tudi plačilo odvetniških storitev, dogovorjenih s pogodbo o plačilu stroškov zastopanja, če je dogovorjeno višje plačilo, kot izhaja iz odvetniške tarife. Izplačilo pravne pomoči se izvede iz sredstev državnega tožilstva, pri katerem je bilo plačilo pravne pomoči državnemu tožilcu odobreno. Izplačilo pravne pomoči se odobri s sklepom, ki se izda na podlagi predloženih računov za opravljeno zastopanje, pisnih zahtevkov in predložene dokumentacije iz postopka, za katerega je bilo odobreno plačilo pravne pomoči.

(6) Državni tožilec mora državnemu tožilstvu, ki mu je plačalo stroške pravne pomoči, predložiti vse procesne sodne akte in vse sodne odločitve, s katerimi se odloča v postopku, za katerega je bilo odobreno plačilo pravne pomoči. Če je bila v postopku zoper državnega tožilca izdana pravnomočna sodba, s katero je bilo zahtevku po temelju ugodeno, ali pravnomočna obsodilna sodba, mora državnemu tožilstvu povrniti izplačana sredstva plačane pravne pomoči. Če se v sodnem postopku stroški pravne pomoči državnemu tožilcu povrnejo, jih ta povrne državnemu tožilstvu, ki je stroške plačalo.«

10. člen

V petem odstavku 57. člena se besedilo »minister v soglasju z Državnotožilskim svetom« nadomesti z besedama »Državnotožilski svet«.

11. člen

Šesti odstavek 62. člena se črta.

12. člen

63. člen se spremeni tako, da se glasi:

»63. člen

(dodelitev v mednarodne civilne misije in mednarodne organizacije)

Če s tem ali drugim zakonom ni določeno drugače, se s smiselno uporabo prejšnjega člena ureja tudi dodelitev državnega tožilca za opravljanje državnotožilske službe ali strokovnih nalog v mednarodnih civilnih misijah in mednarodnih organizacijah, kamor jih na podlagi povabila ali razpisa mednarodne organizacije za določen čas napoti državni organ ali organizacija.«.

13. člen

V prvem odstavku 68. člena se črta zadnji stavek.

V drugem odstavku se črta zadnji stavek.

V četrtem odstavku se besedilo »na predlog nacionalnega predstavnika« nadomesti z besedilom »na predlog generalnega državnega tožilca«.

14. člen

V četrtem odstavku 70. člena se besedilo »v soglasju z nacionalnim predstavnikom in generalnim državnim tožilcem« nadomesti z besedilom »na podlagi odredbe generalnega državnega tožilca«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Nacionalnemu predstavniku v Eurojustu, namestniku in pomočniku nacionalnega predstavnika se plača uredi na enak način, kot plače funkcionarjev, ki so napoteni na delo v tujino ter jim v skladu z zakonom v času napotitve funkcija miruje. Namestniku in pomočniku nacionalnega predstavnika pripada plača v skladu s prejšnjim stavkom, kadar opravljata naloge v tujini. Ne glede na prvi stavek tega odstavka nacionalnemu predstavniku v Eurojustu, namestniku in pomočniku nacionalnega predstavnika pripada najmanj takšna plača, kakršno bi prejemal, če bi opravljal državnotožilsko službo, če je ta plača višja od plače, določene v prvem stavku.«

15. člen

Četrty odstavek 77. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) V osebni evidenci se obdelujejo naslednji osebni in drugi podatki:

1. ime in priimek, datum rojstva, EMŠO, naslov stalnega prebivališča,
2. podatki o izobrazbi, usposabljanjih in znanju tujih jezikov,
3. odločbe o imenovanju državnega tožilca,
4. ocene državnotožilske službe,
5. evidenco napredovanj,
6. odločitve disciplinskih organov,
7. odločbe Evropskega sodišča za človekove pravice, v katerih je sodišče dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem.«

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Ministrstvo osebne podatke iz prejšnjega odstavka (osebna evidenca) obdeluje v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, glede katerih se po določbi prejšnjega odstavka vodi osebna evidenca, in organi, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, morajo podatke brezplačno posredovati ministrstvu. Državno pravobranilstvo posreduje ministrstvu odločbo iz 7. točke prejšnjega odstavka.«

V sedmem odstavku se besedilo »5. in 7.« nadomesti z besedilom »2, 4. in 6.«, beseda »zaupno« pa z besedilom »varovani osebni podatki«.

16. člen

Naslov 5. oddelka tretjega poglavja »Varstvo državnih tožilcev pred neutemeljenimi postopki« in 96. člen se črtata.

17. člen

V drugem odstavku 112. člena se v tretjem stavku besedilo »po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek,« črta, za tretjim stavkom pa se doda nov četrti stavek, ki se glasi: »Pri tem se ne uporablja določb zakona o splošnem upravnem postopku o zahtevi za odpravo pomanjkljivosti zaradi nepopolne ali nerazumljive vloge.«

V tretjem odstavku se črta beseda »šestletni«.

Četrti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Strateški program dela državnega tožilstva mora vsebovati zlasti kandidatovo videnje stanja na državnem tožilstvu, prednostne naloge pri vodenju, cilje, ki jih želi kandidat v mandatnem obdobju doseči in predloge ukrepov za doseganje teh ciljev, področja, na katerih se bo zagotavljalo prednostno obravnavanje zadev in ukrepe, s katerimi se bo zagotavljalo prednostno obravnavanje ter druge podatke, s katerimi kandidat predstavi vizijo vodenja in razvoja državnega tožilstva.«

18. člen

V tretjem odstavku 113. člena se za besedo »službe« vejica nadomesti s piko, besedilo »ki jih je upošteval.« pa črta.

19. člen

Četrti odstavek 117. člena se črta.

20. člen

V drugem odstavku 118. člena se v tretjem stavku besedilo »po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek,« črta, za tretjim stavkom pa se doda nov četrti stavek, ki se glasi: »Pri tem se ne uporablja določb Zakona o splošnem upravnem postopku o zahtevi za odpravo pomanjkljivosti zaradi nepopolne ali nerazumljive vloge.«

Četrti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Program vodenja državnega tožilstva mora vsebovati zlasti kandidatovo videnje stanja na državnem tožilstvu, prednostne naloge pri vodenju, cilje, ki jih želi kandidat v mandatnem obdobju doseči in predloge ukrepov za doseganje teh ciljev ter druge podatke, s katerimi kandidat predstavi vizijo vodenja in razvoja državnega tožilstva.«

21. člen

V drugem odstavku 120. člena se za besedo »službe« vejica nadomesti s piko, besedilo »ki jih je upošteval.« pa črta.

22. člen

121. člen se črta.

23. člen

V četrtem odstavku 124. člena se črta zadnji stavek.

24. člen

Drugi odstavek 125. člena se spremeni, tako da se glasi:

»(2) Če v primeru iz prejšnjega odstavka ni namestnika vodje državnega tožilstva ali ne more opravljati svojih funkcij in nalog, generalni državni tožilec določi državnega tožilca tega ali drugega državnega tožilstva, ki bo začasno vodil državno tožilstvo za dobo šestih mesecev (začasno vodenje). Začasnega vodjo Vrhovnega državnega tožilstva določi kolegij Vrhovnega državnega tožilstva. Kolegij za določitev začasnega vodje skliče in vodi najstarejši vrhovni državni tožilec. Začasno vodenje se lahko podaljša največ za šest mesecev.«

25. člen

V prvem odstavku 127. člena se v 4. točki besedilo »doseže načrtovane uspešnosti pregona, v skladu z letnim programom« nadomesti z besedilom »izpolni letnega programa«.

26. člen

131. člen se spremeni tako, da se glasi:

»131. člen

(oblike kolegijskega dela)

(1) Vodje državnih tožilstev lahko odločijo, da se zadeve ali pravni problemi obravnavajo v obliki kolegijskega dela.

(2) Člani kolegija posameznega državnega tožilstva so vodja državnega tožilstva in vsi državni tožilci, ki opravljajo državnotožilsko službo na tem državnem tožilstvu. Pri delu kolegija lahko sodelujejo strokovni sodelavci in direktor, če tako odloči vodja državnega tožilstva.

(3) Podrobnejša pravila o organiziranju, izvajanju, evidentiranju in druga vprašanja kolegijskega dela ureja Državnotožilski red.«

27. člen

132. člen se črta.

28. člen

Četrty odstavek 133. člena se črta.

Dosedanji peti odstavek postane četrti odstavek.

29. člen

V petem odstavku 136. člena se v prvem stavku za besedo »tožilstva« doda besedilo », ki nimajo opravljenega pravniškega državnega izpita«, za besedo »zaposlitvi« pa doda besedilo »za nedoločen čas«.

30. člen

Prvi odstavek 137. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Vsako državno tožilstvo ima za opravljanje nalog, določenih v drugem in tretjem odstavku tega člena, potrebno število strokovnih sodelavcev, ki imajo opravljen pravniški državni izpit in opravljajo dela na uradniških delovnih mestih.«

31. člen

138. člen se spremeni tako, da se glasi:

»138. člen

(direktor državnega tožilstva)

(1) Državno tožilstvo ali več državnih tožilstev skupaj ima lahko direktorja. Direktor je uradnik na položaju in opravlja določene naloge državnotožilske uprave.

(2) Direktor je za svoje delo odgovoren vodji državnega tožilstva. Če delo opravlja za več državnih tožilstev, odgovarja vsakemu vodji za delo na posameznem državnem tožilstvu.

(3) Direktor načrtuje, organizira, usmerja, opravlja in nadzira delo na področju državnotožilske uprave, ki se nanaša na kadrovske zadeve državnotožilskega osebja, izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri delu, finančno, računovodsko in materialno poslovanje državnega tožilstva, vodenje postopkov javnih naročil, skrb za stvarno premoženje, ki ga ima državno tožilstvo v uporabi, ter druge naloge državnotožilske uprave, za katere ga pooblasti vodja državnega tožilstva, razen tistih, ki se nanašajo na opravljanje državnotožilske službe. Direktor lahko odloča v tistih zadevah državnotožilske uprave, za katere ga pooblasti vodja državnega tožilstva.«

32. člen

139. člen se spremeni tako, da se glasi:

»139. člen

(imenovanje direktorja)

(1) Direktorja državnega tožilstva za eno državno tožilstvo imenuje vodja državnega tožilstva. Za pridobitev položaja direktorja državnega tožilstva se uporabljajo določbe zakona, ki ureja sistem javnih uslužbencev, ki urejajo zasedbo delovnega mesta. Položaj direktorja se pridobi z odločbo o imenovanju za direktorja za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.

(2) Postopek za imenovanje direktorja več državnih tožilstev se vodi po enakem postopku kot za direktorja enega državnega tožilstva. Postopek za imenovanje direktorja več državnih tožilstev se

lahko začne, če vodje prej sklenejo dogovor o zaposlitvi enega direktorja državnega tožilstva za več državnih tožilstev in določijo, kdo je pooblaščen za vodenje javnega natečaja za imenovanje direktorja. Vodje skupaj izberejo direktorja več državnih tožilstev. Odločbo o imenovanju za direktorja in pogodbo o zaposlitvi z direktorjem, ki bo delo opravljal za več državnih tožilstev, podpišejo vsi vodje državnih tožilstev, na katerih bo direktor opravljal delo.

(3) Za direktorja je lahko izbran kandidat, ki ima najmanj univerzitetno izobrazbo ali visoko strokovno izobrazbo s specializacijo oziroma magisterijem ali magistrsko izobrazbo in najmanj 6 let delovnih izkušenj. Glede prenehanja položaja in razrešitve direktorja se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja prenehanje položaja in razrešitev uradnikov na položaju generalnih direktorjev v ministrstvih.

(4) Glede usposabljanja direktorja se smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za direktorje sodišč, ter podzakonski akt, ki določa vsebino in trajanje programa strokovnega usposabljanja za vodje okrožnih državnih tožilstev.

(5) Glede opravljanja drugih dejavnosti in navzkrižja interesov se za direktorja državnega tožilstva uporabljajo določbe zakona, ki ureja položaj javnih uslužbencev.«

33. člen

140. člen se spremeni tako, da se glasi:

»140. člen

(generalni direktor)

(1) Vrhovno državno tožilstvo ima generalnega direktorja, ki je uradnik na položaju in položaj pridobi z odločbo o imenovanju za generalnega direktorja za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja. Generalnega direktorja imenuje generalni državni tožilec. Za pridobitev položaja generalnega direktorja državnega tožilstva se uporabljajo določbe zakona, ki ureja sistem javnih uslužbencev, ki urejajo zasedbo delovnega mesta.

(2) Generalni direktor opravlja naloge direktorja državnega tožilstva, skrbi za koordinacijo kadrovskega poslovanja na državnih tožilstvih in pripravo usklajenega skupnega kadrovskega načrta, sodeluje pri pripravi skupnega finančnega načrta za državna tožilstva, spremlja, analizira in pripravlja predloge za potrebne preнове poslovnih procesov na državnih tožilstvih ter opravlja druge naloge državnotožilske uprave, za katere ga pooblasti generalni državni tožilec, razen tistih, ki se nanašajo na opravljanje državnotožilske službe. Generalni direktor lahko odloča v tistih zadevah državnotožilske uprave, za katere ga pooblasti generalni državno tožilec.

(3) Glede pogojev za imenovanje, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja se za generalnega direktorja ustrezno uporabljajo določbe tega zakona, ki veljajo za direktorja državnega tožilstva.

(4) Glede opravljanja drugih dejavnosti in navzkrižja interesov se za generalnega direktorja uporabljajo določbe zakona, ki ureja položaj javnih uslužbencev.«

34. člen

V prvem odstavku 141. člena se črta besedilo »in nazive, v katerih se« in besedilo »opravlja državnotožilska služba,«.

V drugem odstavku se besedilo »in nazive, v katerih se na teh državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, za katere« nadomesti z besedama », za katera«.

35. člen

142. člen se spremeni tako, da se glasi:

»142. člen
(letni razpored)

(1) Vodja državnega tožilstva z letnim razporedom dela razporedi državne tožilce v oddelke oziroma notranje organizacijske enote ter določi njihovo pravno področje dela, vodje oddelkov oziroma notranjih organizacijskih enot in nadomeščanje.

(2) Letni razpored mora biti določen in objavljen najpozneje do 15. decembra za naslednje koledarsko leto.

(3) Vodja državnega tožilstva lahko med letom spremeni letni razpored dela. Spremembe letnega razporeda morajo biti objavljene na enak način kot letni razpored.«

36. člen

143. člen se črta.

37. člen

144. člen se spremeni tako, da se glasi:

»144. člen
(dodeljevanje zadev)

(1) Zadeve se državnim tožilcem dodelijo praviloma ob upoštevanju organizacije dela, specializacije, enakomerne obremenjenosti in vrstnega reda prispetja.

(2) Zadeva se lahko dodeli drugemu državnemu tožilcu v primeru daljše odsotnosti, obremenitve z drugimi obsežnimi in pravno zahtevnimi zadevami, izločitve, zaradi združitve zadev ali izločitve državnega tožilca oziroma spremembe pravnega področja.

(3) V primeru dodelitve iz prejšnjega odstavka vodja tožilstva opredeli razlog in pravno podlago dodelitve.

(4) Vodja državnega tožilstva lahko glede na naravo in zahtevnost posamezne zadeve določi državne tožilce, ki sodelujejo z državnim tožilcem, ki mu je zadeva dodeljena, ter obseg in način sodelovanja.

(5) Podrobnejša pravila glede dodeljevanja zadev državnim tožilcem določa Državnotožilski red.«

38. člen

V prvem odstavku 145. člena se v drugem stavku besedilo »na podlagi strateškega programa dela državnega tožilstva, ki ga je priložil svoji prijavi, in predlog« nadomesti z besedilom », ki ga«.

39. člen

Prvi odstavek 146. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Vodja državnega tožilstva pripravi predlog letnega programa dela za naslednje leto ter ga do 30. junija tekočega leta pošlje Državnotožilskemu svetu in ministru, vodja okrožnega državnega tožilstva pa tudi generalnemu državnemu tožilcu, ki lahko na predlog podajo svoja priporočila v 15 dneh od prejema.«

40. člen

147. člen se spremeni tako, da se glasi:

»147. člen
(vsebina programa)

(1) Z letnim programom dela se predvidijo pričakovani rezultati dela državnega tožilstva, ukrepi za izvajanje politike pregona, prednostne naloge državnega tožilstva in drugi ukrepi za učinkovito, redno in pravilno delo državnega tožilstva.

(2) Letni program dela je sestavni del obrazložitve finančnega načrta državnega tožilstva.

(3) Generalni državni tožilec s soglasjem ministra sprejme navodilo o pripravi letnega programa dela in ga objavi na spletni strani Vrhovnega državnega tožilstva.«

41. člen

148. člen se spremeni tako, da se glasi:

»148. člen
(letno poročilo)

(1) Vodja državnega tožilstva pripravi letno poročilo za preteklo leto in ga najpozneje do 28. februarja v tekočem letu posreduje generalnemu državnemu tožilcu, Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

(2) Vrhovno državno tožilstvo pošlje letno poročilo o poslovanju Vrhovnega državnega tožilstva Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.«

42. člen

149. člen se spremeni tako, da se glasi:

»149. člen
(vsebina letnega poročila)

(1) Letno poročilo o poslovanju državnega tožilstva vsebuje ocene in podatke o poslovanju državnega tožilstva. Ocene o poslovanju so ocena o doseganju ciljev iz sprejetega letnega programa dela, ocena o izvajanju politike pregona za posamezna področja glede na sprejeta merila za kakovost dela državnih tožilcev in ocena o uspešnosti dela državnega tožilstva. Letno poročilo vsebuje zlasti podatke o številu državnih tožilcev in o številu državnotožilskega osebja, ki so dejansko opravljali državnotožilsko službo oziroma delo v preteklem letu, o številu prenesenih nerešenih zadev iz prejšnjih let, o številu zadev, ki predstavljajo letni pripad, o skupnem številu zadev v delu, o številu rešenih zadev in načinu rešitve, o številu nerešenih zadev, o udeležbi državnih tožilcev na narokih, o opravljenih procesnih dejanjih in vloženi predlogih, ki niso zajeti med rešenimi zadevami, o izidu obtoževanja in izrečeni kazenski sankciji ter o številu zadev, v katerih je bilo vloženo pravno sredstvo, in odločitev o pravnem sredstvu.

(2) Generalni državni tožilec s soglasjem ministra sprejme navodilo o pripravi in podrobnejši obliki letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva in ga objavi na spletni strani Vrhovnega državnega tožilstva.«

43. člen

V prvem odstavku 150. člena se besedi »15. aprila« nadomestita z besedama »31. maja«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Skupno letno poročilo mora vsebovati skupne podatke iz prejšnjega člena, oceno doseganja načrtovanih ciljev politike pregona in po potrebi analizo morebitnih odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja.«.

Tretji odstavek se črta.

Dosedanja četrti in peti odstavek postaneta tretji in četrti odstavek.

44. člen

V petem odstavku 158. člena se na koncu doda nov stavek, ki se glasi: »Ministrstvo sodeluje pri pripravi letnega programa dela centra v delu, ki se nanaša na področje državnega tožilstva.«.

45. člen

Tretji odstavek 161. člena se črta.

46. člen

V prvem odstavku 169. člena se za besedo »navodili« doda beseda »lahko«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Če vodja državnega tožilstva ob predložitvi osnutka iz prejšnjega odstavka meni, da je osnutek pomanjkljiv ali nerazumljiv, o tem obvesti državnega tožilca in mu predlaga odpravo pomanjkljivosti ali nerazumljivosti.«

47. člen

V prvem odstavku 170. člena se črta beseda »okrožnega«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Generalni državni tožilec sme sam prevzeti v reševanje posamezno zadevo ali opravilo iz pristojnosti drugih državnih tožilstev ali to zadevo oziroma opravilo dodeliti drugemu državnemu tožilcu.«

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Če je odredbo o prevzemu izdal vodja okrožnega državnega tožilstva, se izvod odredbe pošlje generalnemu državnemu tožilcu.«

48. člen

V tretjem odstavku 173. člena se beseda »tožilsko« nadomesti z besedama »tudi državnotožilsko«.

V petem odstavku se črta besedilo »posredovati pojasnila ali«.

V šestem odstavku se za besedo »odloča« dodata besedi »višji ali«.

49. člen

V prvem odstavku 178. člena se beseda »tiskovnih« nadomesti z besedo »novinarskih«.

V drugem odstavku se črta beseda »pisnem«.

Tretji odstavek se črta.

50. člen

Četrti odstavek 180. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Vpisniki, imeniki ter evidence državnega tožilstva se hranijo trajno. Roki hrambe drugega gradiva državnega tožilstva se določijo z Državnotožilskim redom.«

51. člen

V prvem odstavku 181. člena se na koncu zadnjega stavka pika nadomesti z vejico in doda novo besedilo »ali državni tožilec, ki zadevo obravnava.«

52. člen

Naslov 182. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(posredovanje in dostop do osebnih podatkov)«.

Peti odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Informatizirane zbirke osebnih podatkov državnega tožilstva se lahko za namene obravnavanja in reševanja posamezne zadeve poveže z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih v informatizirani obliki upravljajo organi javnega sektorja. Pri povezovanju se smiselno uporabljata tretji in četrti odstavek tega člena.«

53. člen

V drugem odstavku 188. člena se besedilo »zlorabe policijskih pooblastil« nadomesti z besedilom »uradnih oseb s policijskimi pooblastili«.

54. člen

Naslov 195. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(imenovanje, premestitev in dodelitev na SDT)«.

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Pri imenovanju, premestitvi in dodelitvi na SDT se upoštevajo:

- a) trajanje državnotožilske službe,
- b) zadnja ocena državnotožilske službe in
- c) pridobljene izkušnje s področja obravnavanja zadev organiziranega in gospodarskega

kriminala.«

55. člen

Četrty odstavek 196. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(4) Državnemu tožilcu, ki mu v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena pripada plača višjega državnega tožilca, pripada plača v višini plačnega razreda, v katerega je v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, uvrščena funkcija višjega državnega tožilca. Če je državni tožilec ta plačni razred pred imenovanjem oziroma dodelitvijo na SDT že dosegel ali ga je presegel, se uvrsti za en plačni razred višje, kot ga je imel pred imenovanjem oziroma dodelitvijo na SDT.«

56. člen

V naslovu tretjega poglavja petega dela ter v prvem odstavku 199. člena se beseda »posebnimi« nadomesti z besedo »policijskimi«.

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Posebni oddelek je izključno krajevno in stvarno pristojen za obravnavo kaznivih dejanj, če jih storijo:

- zaposleni v Policiji, ki imajo policijska pooblastila;
- zaposleni v z zakonom določenem pristojnem organu v ministrstvu, pristojnem za obrambo, ki imajo pooblastila policije v predkazenskem postopku,
- osebe, ki so napotene na misijo v tujino in imajo pooblastila policije v predkazenskem postopku.«

57. člen

V četrtem odstavku 200. člena se za besedilom »pravic dodeljenega državnega tožilca« doda besedilo », razen pravic iz prvega in drugega odstavka 196. člena tega zakona,«.

Doda se nov peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Vodji Posebnega oddelka pripada plača v višini plače vodje okrožnega državnega tožilstva, ki se določi skladno z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.«

PREHODNE IN KONČNA DOLOČBA

58. člen

Postopki imenovanja državnih tožilcev, vodij državnih tožilstev, namestnikov vodij državnih tožilstev, direktorjev, generalnega direktorja, nacionalnega predstavnika v Eurojustu, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona, se nadaljujejo in dokončajo po dosedanjih predpisih.

59. člen

Državni tožilci, ki so pridobili višji naziv na podlagi prvega odstavka 68. člena, drugega odstavka 68.

člena, četrtega odstavka 117. člena, četrtega odstavka 124. člena oziroma 223. člena ZDT-1 (Uradni list RS, št. 58/11), pridobljeni višji naziv obdržijo.

60. člen

Državnim tožilcem, dodeljenim na Posebni oddelek, preneha pravica iz prvega in drugega odstavka 196. člena ZDT-1, ki jim je bila priznana na podlagi četrtega odstavka 200. člena ZDT-1, s prvim dnevom naslednjega meseca po mesecu, v katerem je uveljavljen ta zakon.

Vodji Posebnega oddelka pripada plača iz 58. člena tega zakona s prvim dnevom naslednjega meseca po mesecu, v katerem je uveljavljen ta zakon.

61. člen

Kjer drug zakon ali podzakonski predpis uporablja izraz »Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili«, če se nanaša na Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili, pomeni »Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s policijskimi pooblastili«.

62. člen

Navodili iz 147. in 149. člena zakona se sprejmeta v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

Letni program dela, letno poročilo in skupno letno poročilo se pripravijo v skladu s spremenjenim 147. in 149. členom zakona za prvo naslednje leto po letu, v katerem sta sprejeti navodili iz prejšnjega odstavka.

63. člen

Odredba o številu mest državnih tožilcev mora biti s spremembami tega zakona usklajena v treh mesecih po njegovi uveljavitvi.

64. člen

Minister v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona izda Državnotožilski red, usklajen s spremembami, ki jih določa ta zakon.

65. člen

Državnotožilski svet sprejme merila za trajanje dopusta ter primere in pogoje iz petega odstavka 57. člena zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

66. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

Predlagana sprememba 10. člena ZDT-1 je pripravljena zato, ker Zakon o državni upravi ureja področja, ki sodijo v pristojnost posameznega ministrstva. Pristojnost ministrstva za notranje zadeve za delovanje državnega tožilstva je določena že z Zakonom o državni upravi, zato je predlagana ureditev po mnenju predlagatelja zgolj vsebinsko ustrežnejše poimenovanje.

K 2. členu

Pristojnosti za opravljanje nalog na področju mednarodne pravne pomoči v delu, ki se nanaša na državna tožilstva, prenaša predlagana ureditev na ministrstvo, pristojno za pravosodje. Sedanja ureditev je namreč v nasprotju z določbami ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb, ki določajo ministrstvo, pristojno za pravosodje, kot osrednji organ, pristojen za zadeve mednarodne pravne pomoči ne glede na to, ali gre za tožilsko ali sodno mednarodno pravno pomoč (spremembe upoštevajo tudi predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o državni upravi, EVA 2012-2030-0063).

K 3. členu

Na podlagi tretjega odstavka 17. člena ZDT-1 izda minister za notranje zadeve DTR po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca in Državnotožilskega sveta. Določba četrtega odstavka ZDT-1 pa določa obvezo ministra do obrazložitve svojega stališča v primerih, ko v celoti ali deloma ne upošteva mnenja generalnega državnega tožilca ali Državnotožilskega sveta. Črtanje četrtega odstavka 17. člena ZDT-1 se predlaga zaradi vsebinske nedorečenosti, saj ne vsebuje nobene nadaljnje izpeljave oziroma sankcije. Prav zaradi tega pa omenjena materija ne sodi v zakon, ampak se lahko regulira z drugimi instrumenti (praksa poslovanja organa, Resolucija o normativni dejavnosti, notranja pravila poslovanja ipd.). Tako bo ministru še vedno omogočeno, da generalnemu državnemu tožilcu in Državnotožilskemu svetu pošlje svoje stališče in ni treba, da se v zakon vključuje določba »*lex imperfecta*«.

K 4. členu

Veljavna ureditev ZDT-1 v 28. členu določa subsidiarno uporabo določb Zakona o sodniški službi, če gre za primere oblikovanja mnenja in predlaganja državnih tožilcev v postopku imenovanja državnih tožilcev, kar je po mnenju predlagatelja pomanjkljivo. Predlagana sprememba 28. člena ZDT-1 določa, da se v celotnem postopku za imenovanje v državnotožilsko funkcijo subsidiarno uporabljajo določbe zakona, ki urejajo postopke za izvolitev oziroma imenovanje sodnika, če z ZDT-1 ni določeno drugače.

K 5. členu

Predlagana sprememba je redakcijske narave. Skladno s spremembo 28. člena ZDT-1 postane nepotrebna določba tretjega odstavka 29. člena ZDT-1, ki določa subsidiarno uporabo Zakona o sodniški službi za postopek z nepopolnimi ali nepravočasnimi prijavi. Ker je subsidiarna uporaba Zakona o sodniški službi že določena v spremenjenem 28. členu ZDT-1 za celoten postopek imenovanja, ni potrebe po ponovnem odkazovanju na ta zakon zgolj v tem členu.

K 6. členu

ZDT-1 je v delu, ki ureja razpisne postopke za imenovanje državnih tožilcev, nejasen oziroma pomanjkljiv in v praksi povzroča težave, zato se za odpravo nejasnosti oziroma pomanjkljivosti predlaga sprememba 30. člena ZDT-1. V prvem odstavku 30. člena ZDT-1 je določeno, da ministrstvo najpozneje v petih dneh od prejema podatkov iz drugega odstavka 30. člena ZDT-1 pošlje vodji državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto mesto, vse prijave, ki jih ni zavrglo (razpisno gradivo). Ta določba je nepopolna in neizvršljiva, saj ne upošteva, da mora ministrstvo pred pošiljanjem razpisnega gradiva pristojnemu vodji pridobiti tudi druge podatke po 2. oddelku drugega poglavja ZDT-1 ter po 1. in 2. oddelku drugega poglavja Zakona o sodniški službi, ki urejata

splošne in posebne pogoje za izvolitev v državno tožilstvo oziroma sodniško funkcijo. Tudi drugi odstavek 30. člena ZDT-1 je nekonsistenten in nejasen ter povzroča težave pri uporabi zakona, zato se predlagajo taksativno naštetih podatki, ki jih mora ministrstvo pridobiti. Podatki, ki se bodo pridobivali skladno s predlogom, so vezani na izkušnje kandidatov v pravosodju. Predlagatelj meni, da morebitne ocene dela javnih uslužbencev ali zaposlenih v zasebnem sektorju za oblikovanje mnenja o kandidatu niso bistvene.

V predlogu zakona je tako določeno, da se za vse kandidate pridobijo podatki o pripravništvu oziroma usposabljanju, ki ga je kandidat opravil v skladu z Zakonom o pravniškem državnem izpitu, ter podatki o opravljenem pravniškem državnem izpitu. Veljavni ZDT-1 določa, da je treba pridobiti podatke o pripravništvu, če je bilo opravljeno v pravosodju, in podatke o pravniškem državnem izpitu. Pri tem je treba pojasniti, da se podatki ne zbirajo zgolj zaradi preverjanja pogojev imenovanja državnih tožilcev (npr. podatek, da je kandidat opravil pravniški državni izpit), ampak tudi zato, da se pridobijo informacije, ki bodo uporabljene kot merilo za razvrstitev in izbor kandidatov (npr. podatek o ocenah na pravniškem državnem izpitu ali podatki o opravljenem pripravništvu). Predlagana sprememba 30. člena ZDT-1 ohranja pridobivanje podatkov o pravniškem državnem izpitu, vendar pa spreminja določbo tako, da pridobivanja podatkov o pripravništvu, opravljenem v pravosodju, ne omejuje zgolj na pridobivanje podatkov o t.i. "sodniškem pripravništvu", ampak vključuje tudi pridobivanje podatkov o drugih izobraževanjih, ki se opravljajo na podlagi Zakona o pravniškem državnem izpitu (ZPDI) in so pogoj za pristop k pravniškemu državnemu izpitu. Ker ZPDI opredeljuje tudi "izbirno usposabljanje" ter pravico do opravljanja izpita brez pripravništva (19.a člen ZPDI), je treba, predvsem zaradi načela enake obravnave vseh kandidatov, pridobiti tudi podatke o teh oblikah izobraževanja. Zaradi tega se predlaga, da se pridobijo podatki o opravljenem pripravništvu oziroma opravljenih obveznih oblikah izobraževanja po zakonu, ki ureja pravniški državni izpit. Na ta način se bodo za vse kandidate pridobili podatki, ki bodo uporabljeni kot ocenjevalna merila, ne glede na to, ali je kandidat opravljal t. i. "sodniško pripravništvo" ali pa je pristopil k pravniškemu državnemu izpitu na podlagi izpolnjenih pogojev po 19. a členu ZPDI.

V drugi alineji so izrecno določeni podatki, ki se pridobijo za kandidata, ki že opravlja funkcijo državnega tožilca, sodnika ali državnega pravobranilca. Ti podatki po vsebini povsem ustrezajo podatkom v osebni evidenci državnih tožilcev (77. člen ZDT-1), ki jo vodi ministrstvo. Zakon torej tudi za sodnike in državne pravobranilce predvideva pridobivanje le tistih podatkov iz osebne evidence sodnikov oziroma državnih pravobranilcev, ki se vodijo tudi v osebni evidenci državnih tožilcev, ne pa vseh podatkov, ki se vodijo v osebni evidenci sodnikov oziroma državnih pravobranilcev. V tretji alineji je določeno, da ministrstvo pridobiva tudi podatke o morebitnih pravnomočno izrečenih disciplinskih sankcijah za kandidata, ki opravlja ali je opravljal poklic odvetnika, notarja, izvršitelja ali stečajnega upravitelja. Te podatke pridobi ministrstvo iz evidenc, ki se vodijo pri pristojnih organih. Navedena podlaga drugega odstavka je pomembna, saj omogoča razvid vseh potrebnih podatkov, ki so pomembni pri kandidaturi za javno funkcijo, tj. funkcijo državnega tožilca.

Tretji odstavek 30. člena, ki nalaga obveznost brezplačnega pošiljanja zgoraj omenjenih podatkov državnim organom, organom samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilcem javnih pooblastil, ostaja vsebinsko nespremenjen, saj gre za izvedbeno normo drugega odstavka za potrebe vsakokratnega razpisa ministrstva. Nespremenjen ostaja tudi zadnji odstavek, ki določa namen pridobivanja teh podatkov, in sicer gre za namene oblikovanja mnenja o ustreznosti kandidatov za razpisano mesto. Ne glede na dejstvo, da Zakon o sodniški službi v tretjem odstavku 72. člena nesistemsko in v nasprotju z definicijo pojma tajnosti podatkov (po Zakonu o tajnih podatkih) določa tajnost nekaterih podatkov osebne evidence sodnikov ter da v sedmem odstavku 72. člena izrecno našteva krog upravičencev do vpogleda v podatke osebne evidence, je zakonska podlaga za pošiljanje omenjenih podatkov sodnikov za namene postopka imenovanja državnih tožilcev spremenjen tretji odstavek 30. člena ZDT-1. Sicer pa je treba vnovič izpostaviti, da predlagane spremembe tretjega odstavka

30. člena ZDT-1 pravne podlage za pošiljanje omenjenih podatkov ne uvajajo na novo. Pravno podlago vsebuje že 30. člen veljavnega ZDT-1. Podobno velja tudi za državne pravobranilce oziroma osebno evidenco državnih pravobranilcev.

Četrty odstavky 30. členu se črta, ker je nepotreben. Kandidati morajo svojim vlogam priložiti podatke skladno z Zakonom o sodniški službi, vse podatke, ki jih pridobiva ministrstvo, pa si slednje lahko pridobi iz uradnih evidenc pristojnih organov oziroma institucij. S črtanjem tega odstavka se bo skrajšal postopek imenovanja državnih tožilcev, saj prijavljenih kandidatov ne bo več treba pozivati, naj predložijo tudi morebitna dokazila o dejstvih, ki so se zdy od njih zahtevala na podlagi četrtega odstavka 30. členu.

K 7. členu

Predlagana sprememba 31. členu ZDT-1 pomeni pospešitev postopka imenovanja državnih tožilcev, saj skrajšuje rok za oblikovanje mnenja vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidatov z 20 na 10 dni. Zaradi pospešitve in poenostavitve postopka imenovanja državnih tožilcev se spreminja tudi drugi odstavky 31. členu ZDT-1, tako da se črta možnost pripomb na obrazloženo mnenje vodje državnega tožilstva, s čimer odpade obdobje čakanja na morebitne pripombe kandidatov in čas priprave dokončnega mnenja vodje državnega tožilstva. Z omenjeno spremembo se kandidatom možnosti podajanja pripomb k mnenju vodje državnega tožilstva ne odvzemajo. Morebitne pripombe lahko v pisni obliki vložijo pri Državnotožilskemu svetu vse do dneva razgovora, ustne pripombe pa lahko dajo tudi na razgovoru. Že po veljavnem ZDT-1 Državnotožilski svet ni vezan na mnenje vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidata. Zaradi tega ni smiselno, da se postopek po nepotrebnem podaljšuje s fazo ponovnega oblikovanja, tokrat dokončnega, mnenja. Tudi brez tega bo Državnotožilski svet seznanjen tako z mnenjem vodje državnega tožilstva kot pripombami kandidata in bo na podlagi tega lahko sprejel ustrezno odločitev.

V predlagani noveli je nadalje določeno, da vodja državnega tožilstva oblikuje mnenje za vsakega kandidata ločeno in ga vroči le kandidatu, na katerega se nanaša. Predlagatelj meni, da sedanja ureditev, po kateri se vsi kandidati seznanijo z mnenjem vodje o vseh kandidatih, pomeni prevelik poseg v zasebnost kandidatov. Presoja o ustreznosti kandidatov in njihovo razvrstitev določi Državnotožilski svet v svojem mnenju, ki se vroči vsem kandidatom, s tem pa se ohrani transparentnost postopka izbire in imenovanja državnih tožilcev.

Spreminja se tudi veljavna ureditev, po kateri mora obrazložitev mnenja vodje državnega tožilstva zajemati kandidatove osebne podatke ter podatke in oceno o strokovnem znanju, drugih sposobnostih in izkušnjah, ki se zahtevajo za opravljanje državnotožilske službe (strokovna usposobljenost kandidata). Predlagatelj meni, da zadostuje določba, v skladu s katero mora vodja državnega tožilstva pri oblikovanju mnenja upoštevati merila iz zakona, ki se uporabljajo za izbiro in napredovanje državnega tožilca (torej Zakona o sodniški službi), kar tudi sicer izhaja iz sedaj veljavne določbe prvega odstavka 31. členu.

K 8. členu

Prvi odstavky 32. členu ZDT-1 določa, da Državnotožilski svet zavrže oziroma zavrne s sklepom nepopolne prijave, ki jih ni zavrglo ministrstvo, in prijave kandidatov, ki ne izpolnjujejo splošnih ali posebnih pogojev za razpisano drzavnotožilsko mesto. Z 8. členom predloga zakona se dopolnjuje prvi odstavky 32. členu ZDT-1, tako da lahko Državnotožilski svet zavrže poleg nepopolnih tudi prepozne prijave, ki jih ni zavrglo že ministrstvo, črta pa se besedi »s sklepom«, saj se s sklepom prijave zavrže, medtem ko se pri zavrnitvi odloči z odločbo in ne s sklepom.

K 9. členu

Določbe 56. členu ZDT-1, ki določajo, da o dodatkih in izplačilih za vodje državnih tožilcev odloča generalni državni tožilec, o dodatkih in izplačilih za generalnega državnega tožilca pa celo Državnotožilski svet, se črtajo, saj so neustrezne. Na podlagi Zakona o javnih financah je za

pravilno, zakonito in smotrno porabo sredstev v organu odgovoren predstojnik, prav tako je z zakonom in na njegovi podlagi izdanimi predpisi določeno, kdo sme odrediti izplačilo iz proračunskih sredstev. Na podlagi tega so vodje državnega tožilstva v celoti pristojni za odločanje o izplačilih iz sredstev državnega tožilstva, ki ga vodijo. Ker gre pri odločanju o izplačilih za odločanje na določeni organizacijski ravni, ki je že pravno urejena, predlagatelj meni, da je sistem, določen z ZDT-1, nepotreben. Hierarhični sistem pristojnosti za odločanje o izplačilih in dodatkih, določen v ZDT-1 za vodje in generalnega državnega tožilca, je tudi povsem nesistemski, v delovanje državnih tožilstev pa vnaša zgolj odvečno birokratizacijo in otežuje poslovanje. Po veljavni ureditvi mora na primer Državnotožilski svet odobriti izplačilo dnevnic za službeno pot generalnega državnega tožilca. Generalni državni tožilec pa mora na primer odobriti izplačilo regresa za letni dopust za vodje državnih tožilstev, četudi so to pravice, ki pripadajo vsakemu zaposlenemu, ko so izpolnjeni predpisani pogoji. Prav tako že drugi odstavek 55. člena ZDT-1 določa, da se za odločanje o pravicah iz prvega odstavka 55. člena ZDT-1 smiselno uporabljajo določbe Zakona o sodniški službi, ki v 57. členu določa, da izplačilo prejemkov in povračil odobri predsednik sodišča.

Novo besedilo 56. člena ureja pravico državnih tožilcev do plačane pravne pomoči. Do sedaj je bila ta pravica v zelo omejenem obsegu urejena v 96. členu ZDT-1. Ta člen je umeščen v 5. oddelek tretjega poglavja drugega dela ZDT-1, to poglavje pa ureja disciplinske postopke in začasno odstranitvev iz dr̄zavnotožilske službe, zato je takšna umestitev neustrezna. Pravica do plačila pravne pomoči je pravica, ki sodi v oddelek zakona, ki ureja pravice državnih tožilcev (torej v 6. oddelek drugega poglavja drugega dela zakona), in je v tem oddelku sedaj tudi zapisana, člen pa vsebinsko ustrezno oblikovan.

Dosedanji 96. člen je urejal zgolj založitev plačila sodnih taks in predujmov v predpisanih primerih. Takšna ureditev, ki omogoča le plačevanje sodnih taks, ni ustrezna. Plačilo sodnih taks ureja Zakon o sodnih taksah, poleg tega pa večje breme za državnega tožilca predstavlja plačilo pravne pomoči in pravnega zastopanja v teh postopkih. Zato predlagatelj po zgledu Zakona o javnih uslužbencih, ki javnim uslužbencem, zoper katere so sproženi kazenski ali odškodninski postopki, omogoča plačilo pravne pomoči, predlaga spremembo dosedanjega 96. člena ZDT-1, ki zdaj postane 56. člen, tako da je tudi državnim tožilcem omogočeno plačilo pravne pomoči, kadar so izpolnjeni zakonski pogoji.

V predlogu je določeno, da se plačilo pravne pomoči odobri državnemu tožilcu za ravnanja pri opravljanju dr̄zavnotožilske službe in le, če je bilo ravnanje državnega tožilca v skladu s pristojnostmi in zakonito. Predlagatelj meni, da je pomembno, da je do pravne pomoči upravičen tudi nekdanji državni tožilec, če je postopek zoper njega uveden potem, ko je že prenehal opravljati dr̄zavnotožilsko službo, a v zvezi z opravljanjem dr̄zavnotožilske službe. Predlog določa tudi, kdaj se plačilo pravne pomoči ne odobri (uveden disciplinski postopek, postopek razrešitve v zvezi z zadevo, v kateri državni tožilec predlaga odobritev plačila pravne pomoči). O odobritvi plačila pravne pomoči odloči vodja državnega tožilstva in ne Dr̄zavnotožilski svet, kakor je določeno v ZDT-1, saj vodja državnega tožilstva razpolaga s podatki, pomembnimi za odločitev, in pozna tudi okoliščine primera. Vodja državnega tožilstva bo lahko hitreje in celovito odločil v konkretnem primeru vloge za odobritev plačila pravne pomoči. Če bo državnemu tožilcu plačilo pravne pomoči odobreno, bo državno tožilstvo plačalo stroške, ki nastanejo v zvezi z izvedbo dokazov, stroške sodnih taks in stroške zastopanja po odvetniku v višini, določeni po odvetniški tarifi, ne pa tudi odvetniških storitev, dogovorjenih s pogodbo o plačilu stroškov zastopanja, če je dogovorjeno višje plačilo, kakor izhaja iz odvetniške tarife. Izplačilo pravne pomoči se izvede iz sredstev državnega tožilstva, pri katerem je bilo odobreno in tako lahko o tem odloča le vodja tega tožilstva. Vodja državnega tožilstva bo na podlagi predložene dokumentacije (npr. računi), ki izkazuje višino in naravo stroškov, izdal sklep, s katerim bo odobril posamezne stroške. Šele na podlagi tega sklepa bo izvedeno dejansko izplačilo pravne pomoči državnemu tožilcu. Če bo državni tožilec obsojen ali pa mu bodo stroški postopka povrnjeni, jih bo moral vrniti državnemu tožilstvu, ki je stroške založilo.

Rokov in postopkovnih pravil ta člen ne ureja, saj se na podlagi 153. člena ZDT-1 takrat, ko se v

zadevah državnotožilske uprave odloča o pravicah, obveznostih ali pravnih koristih oseb, smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek.

K 10. členu

Na podlagi veljavnega petega odstavka 57. člena merila za trajanje dopusta ter primere in pogoje, povezane s pravico do dopusta, določi minister v soglasju z Državnotožilskim svetom. Predlagana rešitev, pri kateri merila za trajanje dopusta ter primere in pogoje, povezane s pravico do dopusta, določa le Državnotožilski svet brez sodelovanja ministra, je povzeta po ureditvi, ki se je uporabljala pred uveljavitvijo ZDT-1. Predlagana sprememba pristojnost za določanje meril glede pravice do dopusta ponovno prenaša na Državnotožilski svet.

K 11. členu

V 62. členu ZDT-1 je urejena dodelitev državnih tožilcev v druge državne organe. Ker šesti odstavek, ki ureja dodelitev državnih tožilcev v mednarodne civilne misije in mednarodne organizacije, vsebinsko ne sodi povsem v 62. člen ZDT-1, se premakne v 63. člen ZDT-1. Zato se predlaga črtanje določbe iz 62. člena ZDT-1.

K 12. členu

Veljavna ureditev 63. člena ZDT-1, po kateri se razpiše prosto državnotožilsko mesto, če se nihče od državnih tožilcev ne prijavi na poziv za dodelitev v organ po 62. členu ZDT-1, je neprimerna. Smisel instituta dodelitve državnega tožilca v organ je prav v tem, da se v organ dodeli že imenovanega in izkušenega državnega tožilca, ki bo lahko s svojim specifičnim znanjem in izkušnjami pri opravljanju državnotožilske službe uspešno in učinkovito opravljal zahtevnejše strokovne naloge v organih iz prvega in drugega odstavka 62. člena ZDT-1. Imenovanje nekoga, ki ni državni tožilec, na državnotožilsko funkcijo zgolj zaradi dodelitve v drug organ torej izniči sam namen instituta. Predlagatelj pa tudi sicer ocenjuje kot neprimerno veljavno ureditev, ki omogoča imenovanje državnega tožilca zgolj zato, da bo delo opravljal v drugem organu. Nesmiselno je voditi postopek za imenovanje državnega tožilca, če ne bo opravljal državnotožilske funkcije. Glede na navedeno se vsebina celotnega 63. člena ZDT-1 nadomesti z določbo šestega odstavka 62. člena ZDT-1, ki vsebinsko ne sodi v 62. člen ZDT-1, saj ne ureja dodelitve v državne organe, pač pa dodelitev v mednarodne civilne misije in mednarodne organizacije. Zaradi tega se predlaga tudi sprememba naslova člena v »Dodelitev v mednarodne civilne misije in mednarodne organizacije«.

K 13. členu

Predlaga se črtanje ex lege napredovanja (tj. po samem zakonu), ko je okrožni državni tožilec imenovan za nacionalnega predstavnika ali njegovega namestnika v Uradu za evropsko pravosodno sodelovanje (Eurojust) in ko je okrajni državni tožilec imenovan za pomočnika nacionalnega predstavnika v Eurojustu. Poleg tega je treba okrepiti vlogo generalnega državnega tožilca, tako da se pravico, da predlaga pomočnika nacionalnega predstavnika, namesto nacionalnemu predstavniku, kot je to določeno v veljavni ureditvi, prepusti generalnemu državnemu tožilcu. Generalni državni tožilec tako prevzema odgovornost za predlaganje pomočnika, s čimer se okrepi njegova vloga pri odločanju o predstavnikih državnega tožilstva, ki delujejo v sklopu Eurojusta.

K 14. členu

S spremembo četrtega odstavka 70. člena ZDT-1 se predlaga ureditev, po kateri lahko namestnik in pomočnik nacionalnega predstavnika opravljata naloge na državnem tožilstvu v Republiki Sloveniji na podlagi odredbe generalnega državnega tožilca in v skladu s pravili Eurojusta. Veljavna ureditev je predvidevala soglasje generalnega državnega tožilca in nacionalnega predstavnika, tako zmanjševala vpliv generalnega državnega tožilca in z njegovimi pristojnostmi enačila pristojnosti nacionalnega predstavnika v Eurojustu. S predlogom sprememb se povečuje vpliv generalnega državnega tožilca, kar je tudi povezano z njegovo odgovornostjo za delovanje državnega tožilstva. Predlagana ureditev tako dopušča, da se opravljanje nalog namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika sproti in hitreje prilagaja glede na dejanske razmere in potrebe Eurojusta oziroma

domačih državnih tožilcev.

Nacionalni predstavnik v Eurojustu, namestnik nacionalnega predstavnika ter pomočnik nacionalnega predstavnika so državni tožilci, ki jim v času opravljanja nalog pri Eurojustu funkcija ne miruje. Zato za določitev njihove plače do sedaj ni veljal Zakon o sistemu plač v javnem sektorju. Vrhovno državno tožilstvo RS je na to opozorilo Ministrstvo za pravosodje in javno upravo, ki je predlagalo, da se plača za vse naštete uredi v Zakonu o državnem tožilstvu.

Na podlagi predlagane rešitve se plače nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika nacionalnega predstavnika določijo enako, kot za funkcionarje, napotene v tujino, ki jim funkcija miruje. To pomeni, da tudi zanje velja Zakon o sistemu plač v javnem sektorju in na njegovi podlagi izdana Uredba o plačah in drugih prejemkih javnih uslužbencev za delo v tujini. Skladno z uredbo bo tako nacionalnemu predstavniku v Eurojustu, namestniku in pomočniku pripadala plača za delo v tujini, ki je določena za napotene funkcionarje, ter dodatki skladno z Uredbo.

Pravila Eurojusta in ZDT-1 omogočata, da namestnik in pomočnik nacionalnega predstavnika delo opravljata ali v tujini ali na državnem tožilstvu v Republiki Sloveniji. Zato je s predlogom določeno, da jima plača, določena po kriterijih za delo v tujini, pripada le, kadar delo opravljata v tujini.

Nov in popravljen tretji stavek petega odstavka varuje plačo nacionalnega predstavnika, namestnika in pomočnika pri Eurojustu. ta določba pride v poštev le v primeru, da bi bila plača, urejena skladno z Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju ter z Uredbo o plačah in drugih prejemkih javnih uslužbencev za delo v tujini nižja od plače, ki bi jo prejemal za opravljanje državnotožilske službe.

K 15. členu

Določbe 77. člena ZDT-1 urejajo vodenje in vsebino osebne evidence državnih tožilcev. Predlog spremenjenega člena črta iz osebne evidence državnih tožilcev podatke, ki so nepotrebni oziroma jih je mogoče pridobiti iz drugih evidenc. Črta se tudi določba, ki nalaga vodjem tožilcev, da dvakrat letno ministrstvu pošljejo podatke o obsegu državnotožilskega dela. Takšna določba je nepotrebna, saj pomeni odvečno delo, ki nima sorazmerne koristi za učinkovitost, strokovno pravilnost, zakonitost in pravočasnost opravljanja državnotožilske službe. Ministrstvo lahko podatke o obsegu državnotožilskega dela pridobi iz letnih poročil državnih tožilcev, ki se pošiljajo enkrat letno. Predlagatelj ocenjuje, da pridobivanje teh podatkov na letni ravni zadostuje za učinkovito opravljanje nalog, ki jih ima ministrstvo na področju državnega tožilstva. Če obstaja potreba po ažurnejših podatkih, lahko te ministrstvo pridobi v okviru svojih pristojnosti na podlagi zaprosila.

Redakcijske narave je popravek v petem odstavku tega člena, ker neustrezno določa, da so podatki v osebni evidenci "tajni". Podatek se za tajnega določi le na podlagi Zakona o tajnih podatkih, kadar so izpolnjeni predpisani pogoji. Podatki, ki so v osebni evidenci, pa ne izpolnjujejo pogojev iz omenjenega zakona za določitev stopnje tajnosti, poleg tega pa se ne varujejo zaradi morebitne tajnosti, pač pa zaradi varovanja osebnih podatkov. Zaradi navedenega predlagana sprememba določa, da mora ministrstvo osebne podatke iz osebne evidence obdelovati v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov in ne govori več, da so podatki v osebni evidenci "tajni". Podatki v osebni evidenci so torej še naprej zavarovani, saj gre za osebne podatke in je zato njihova uporaba omejena le na z zakonom predvidene primere. Podatki o imenovanju državnega tožilca pa bodo še vedno dostopni, saj se na podlagi tretjega odstavka 34. člena ZDT-1 akti o imenovanju državnih tožilcev v skrajšani obliki objavijo v Uradnem listu RS, prav tako pa niso varovani podatki o napredovanju državnega tožilca, saj gre za podatke, ki se nanašajo na službeno razmerje državnega tožilca.

Iz istih razlogov, kot je omenjeno že v prejšnjem odstavku, se predlaga, da se na zapečateni ovojnici, v kateri se pošiljajo podatki, namesto stopnje tajnosti »zaupno« zapiše besedna zveza »varovani osebni podatki«. Tako bodo vsi, ki bodo prejeli zapečateni ovojnico s takšnim napisom,

seznanjeni z dejstvom, da vsebuje varovane osebne podatke, in bodo na podlagi tega s prejeta dokumentacijo ustrezno ravnali.

K 16. členu

96. člen ZDT-1 je črtan, ker je bil spremenjen in v spremenjeni obliki prenesen v 6. oddelek drugega poglavja drugega dela zakona, ki ureja pravice državnih tožilcev (primerjaj obrazložitev k 11. členu). Prenos je bil potreben, ker je bila umestitev pravice do založitve stroškov v neutemeljenih sodnih postopkih zoper državne tožilce v del zakona, ki govori o disciplinski odgovornosti, nesistemska. Gre za eno izmed pravic, ki izvirajo iz opravljanja državnotožilske službe, in se zato tudi ureja v delu zakona, ki ureja te pravice.

K 17. členu

Predlaga se sprememba besedila v drugem odstavku 112. člena ZDT-1, ki določa ravnanje ministrstva po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, v primeru prepoznih in nepopolnih prijav. Predlagana rešitev pomeni pospešitev postopka imenovanja generalnega državnega tožilca, saj se nepopolne prijave ne pošiljajo v dopolnitev po določbah Zakona o splošnem upravnem postopku, kot bi se morda lahko razlagala določba trenutno veljavnega 112. člena ZDT-1. S tem vsekakor ni kršena pravica kandidata do pravnega sredstva oziroma sodnega varstva, saj lahko ta zoper sklep, s katerim je prijava zavržena, v osmih dneh sproži upravni spor. Rešitev pa je tudi identična tisti, ki jo vsebuje Zakon o sodiščih glede prepoznih in nepopolnih vlog v postopku imenovanja predsednikov sodišč (četrti odstavek 62. b člena ZS). Zaradi jasnejše opredelitve predlagane rešitve, ki izključuje pošiljanje nepopolnih vlog v dopolnjevanje, se v drugi odstavku 112. člena doda stavek, ki jasno določi, da se v primeru nepopolnih oziroma nerazumljivih vlog določbe Zakona o splošnem upravnem postopku glede odprave pomanjkljivosti vloge ne uporabljajo. Gre torej za izključitev uporabe določb 67. člena ZUP.

Šestletni strateški program dela, kot je določen v veljavnem ZDT-1, je predviden kot dokument, v katerem kandidat predstavi analizo stanja, opredeli slabosti v delovanju državnega tožilstva, določi cilje in ukrepe ter roke za doseganje teh ciljev in določi prednostne naloge državnega tožilstva v konkretizirani obliki. Predlagatelj meni, da tako zasnovani strateški dokument ne upošteva dovolj posebnosti delovanja državnotožilske organizacije in tudi ne bo opazno prispeval k razvoju tega organa. Zato se s predlogom zmanjšuje rigidnost zahtevanih vsebin, ki naj se vključijo v strateški program dela. S predlagano spremembo se ukinja časovna opredelitev strateškega programa dela, program pa se preoblikuje v opredelitev prednostnih nalog in razvoja državnega tožilstva. V program tudi ne spadajo vsebinske opredelitve nalog, ki jih mora generalni državni tožilec opravljati na podlagi veljavnih predpisov. Tukaj je mišljena predvsem opredelitev načina zagotavljanja javnosti in preglednosti dela. To področje je dovolj natančno opredeljeno in urejeno z Zakonom o državnem tožilstvu in nekaterimi drugimi predpisi, zato ni smiselno, da bi se med kandidati presojala kvalitativna razlika glede na naloge, ki jih bo generalni državni tožilec tako in tako moral izvajati v skladu z veljavnimi zakonskimi določbami. Javnost dela državnega tožilstva se med drugim zagotavlja z rednim letnim poročanjem o delu državnega tožilstva (148. in 150. člen ZDT-1), generalni državni tožilec pa mora izdati tudi obvezno splošno navodilo o obveščanju o zadevah širšega pomena, ki imajo posebno odmevnost.

Predlagatelj meni, da bodo predlagane spremembe o strateškem programu dela kandidatom za generalnega državnega tožilca omogočile, da v program vključijo vsebine, za katere sami ocenjujejo, da so pomembne za ustrezno delovanje državnega tožilstva. Tudi ob tako zasnovani vsebini strateškega programa bo mogoče oceniti, ali program temelji na strokovnem znanju kandidata, upošteva zakonske in druge normativne okvire ter pomeni ustrezno podlago za kakovostno vodenje državnega tožilstva.

K 18. členu

Gre za redakcijski popravek, in sicer se v tretjem odstavku 113. člena črta besedilo », ki jih je

upošteval«. Ta del besedila je namreč podvojen, saj je že na začetku stavka besedilo, ki določa, kaj se pri odločanju upošteva.

K 19. členu

Predlagatelj meni, da je treba dosledno spoštovati zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev (37. člen ZDT-1), ne pa zasledovati cilj, da se z imenovanjem na mesto vodje okrožnega državnega tožilstva po samem zakonu (ex lege) pridobi naziv višjega državnega tožilca. Zakon o sistemu plač v javnem sektorju uvršča vodje državnih tožilstev v plačne razrede glede na položajno funkcijo in ne glede na državno-tožilski naziv. Zato se s predlogom črtanja četrtega odstavka 117. člena ZDT-1 odpravlja napredovanje vodje okrožnega državnega tožilstva po samem zakonu.

K 20. členu

Predlaga se sprememba besedila v drugem odstavku 118. člena ZDT-1, ki določa ravnanje ministrstva po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, v primeru prepoznih in nepopolnih prijav. Predlagana rešitev pomeni pospešitev postopka imenovanja vodje, saj se nepopolne prijave ne pošiljajo v dopolnitev (glej tudi obrazložitev k 17. členu).

Predlagatelj prav tako predlaga spremembo vsebine programa vodenja državnega tožilstva iz smiselno enakih razlogov ter spremembo vsebine strateškega načrta dela (glej tudi obrazložitev k 17. členu).

K 21. členu

Predlagane spremembe 120. člena ZDT-1 so zgolj redakcijske narave in so logičen zapis vsebinsko identične določbe.

K 22. členu

Predlog črtanja 121. člena ZDT-1 pomeni pospešitev postopka imenovanja vodje državnega tožilca. Pripombe kandidatov in generalnega državnega tožilca na predloga ministra niso smiselne, saj Državno-tožilskemu svetu ni treba imenovati kandidata, ki ga predlaga minister, niti ga ne zavezuje mnenje generalnega državnega tožilca. Če bi kandidati želeli podati pripombe na predlog ministra, lahko te oziroma svoje nestrinjanje z ministrovim predlogom uveljavljajo v upravnem sporu zoper odločbo Državno-tožilskega sveta (123. člen ZDT-1). Prav tako pa generalni državni tožilec svoje mnenje glede kandidatov izrazi že na podlagi prvega odstavka 120. člena ZDT-1. To mnenje mora minister upoštevati že pri oblikovanju predloga. Poleg tega ima generalni državni tožilec pravico do udeležbe na sejah Državno-tožilskega sveta in lahko tam izraziti morebitno nestrinjanje s predlogom ministra. Državno-tožilski svet bo torej ne glede na črtanje 121. člena ZDT-1 seznanjen z mnenjem generalnega državnega tožilca in zato ni potrebe, da se postopek podaljšuje s časom za pošiljanje dodatnih pripomb generalnega državnega tožilca na predlog ministra.

K 23. členu

Predlagatelj meni, da je treba dosledno spoštovati zakonske določbe o napredovanju državnih tožilcev (37. člen ZDT-1), ne pa zasledovati cilj, da se z imenovanjem na mesto namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva po samem zakonu (ex lege) pridobi naziv višjega državnega tožilca. Zakon o sistemu plač v javnem sektorju uvršča namestnike vodij državnih tožilstev v plačne razrede glede na položajno funkcijo in ne glede na državno-tožilski naziv. Zato se s predlogom črtanja zadnjega stavka četrtega odstavka 124. člena ZDT-1 odpravlja napredovanje namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva po samem zakonu.

K 24. členu

Predlagana sprememba 125. člena ZDT-1 bo pospešila in poenostavila postopek v primeru določitve začasnega vodje. Začasnega vodjo je treba imenovati v primeru, ko ni vodje državnega tožilstva in tudi ne namestnika vodje državnega tožilstva, ki sicer nadomešča vodjo državnega tožilstva. V praksi bodo takšne situacije izjemne, ko pa se zgodijo, je treba takoj zagotoviti vodenje in s tem nemoteno poslovanje državnega tožilstva. Postopek veljavne ureditve, ki določa, da

začasnega vodjo določi Državnotožilski svet na predlog ministra, ki si mora pridobiti tudi mnenje generalnega državnega tožilca, je po mnenju predlagatelja preveč zamuden, saj so v proces odločanja vključeni trije organi, od tega celo eden, ki deluje kolegijsko. Po mnenju predlagatelja je ustrežnejša rešitev, da začasnega vodjo določi generalni državni tožilec. Začasnega vodjo Vrhovnega državnega tožilstva RS pa določi kolegij Vrhovnega državnega tožilstva RS, ki ga skliče in vodi najstarejši vrhovni državni tožilec.

K 25. členu

Predlagana sprememba 127. člena ZDT-1 je posledica spremenjenega 147. člena ZDT-1. V vsebini letnega programa dela opredelitev uspešnosti pregona ni več predvidena. Neupravičeno nedoseganje načrtovane uspešnosti pregona pa je glede na veljavni zakon razlog za razrešitev vodje državnega tožilstva. Zaradi tega je bilo treba ustrezno spremeniti 4. točko prvega odstavka 127. člena, ki sedaj namesto neupravičenega nedoseganja načrtovane uspešnosti pregona kot razlog razrešitve določa neupravičeno neizpolnitev letnega programa državnega tožilstva.

K 26. členu

V 131., 132. in 133. členu ZDT-1 je urejeno kolegijsko delo na državnih tožilstvih. Predlagatelj meni, da veljavna ureditev pomeni pretirano normiranje organizacije kolegijskega dela na državnih tožilstvih. Predlagane spremembe v ničemer ne ukinjajo ali prepovedujejo kolegijske oblike dela, pač pa zgolj vzpostavijo minimalni zakonski okvir kolegijskega delovanja državnih tožilstev. Več ni potrebno. Določnejša ureditev kolegijskega dela se prepusti DTR oziroma odločitvam posameznih vodij državnih tožilstev. Na ta način se lahko oblike kolegijskega dela hitreje in bolj učinkovito prilagajajo naravi dela in vsebini, ki se obravnava na kolegijih.

Vsebina črtanega 132. člena ZDT-1 je delno prenesena v tretji odstavek 131. člena ZDT-1. Sistemsko tako 131. člen zajema vse oblike kolegijskega dela in podrobnejšo sestavo kolegijev posameznega državnega tožilstva, kar je po mnenju predlagatelja ustrežnejše in preglednejše.

K 27. členu

Predlaga se črtanje 132. člena ZDT-1 ter prenos določbe o sestavi kolegijev posameznega državnega tožilstva v tretji odstavek 131. člena ZDT-1.

K 28. členu

V 133. členu ZDT-1 se predlaga črtanje četrtega odstavka, saj gre za povsem prazno zakonsko določbo, ki določa le obveznost po »proučitvi potrebe po izdaji splošnih navodil«. Od generalnega državnega tožilca in vodij državnih tožilstev se zahteva, da zgolj proučijo potrebo po izdaji splošnih navodil. Samo po sebi je razumljivo, da bodo generalni državni tožilec in vodje državnih tožilstev proučili sprejeta načelna stališča oziroma pravna mnenja ter skladno s svojimi pristojnostmi po potrebi tudi ukrepali in tako odgovorno izvajati svojo funkcijo. Norma, ki daje zgolj obveznost, da se nekaj »prouči«, ne določa pa nikakršne zaveze k ravnanju, je tako nesmiselna.

K 29. členu

Predlaga se ureditev, po kateri državnotožilskemu osebju, ki ima opravljen pravniški državni izpit, ne bo treba opravljati izpita iz poznavanja določb DTR. V okviru pravniškega državnega izpita mora namreč kandidat na podlagi Zakona o pravniškem državnem izpitu poznati tudi organizacijo pravosodja.

Glede na to, da ima državnotožilsko osebje z opravljenim pravniškim državnim izpitom že izkazano znanje iz navedenih vsebin s področja organizacije pravosodja (in v okviru tega tudi organizacije državnega tožilstva) in glede na to, da ima pred pridobljenim pravniškim državnim izpitom opravljeno tudi pripravništvo v pravosodju, zanj ni potrebno še opravljanje izpita iz poznavanja določb DTR.

V nadaljevanju je predlagana še sprememba, skladno s katero izpita ni treba opraviti niti javnim

uslužbencem, ki imajo sklenjene pogodbe o zaposlitvi za določen čas. Mednje sodijo pripravniki in javni uslužbenci, zaposleni npr. zaradi nadomeščanja začasno odsotnih javnih uslužbencev. Zlasti v slednjih primerih se je v praksi pokazalo, da se nadomestna zaposlitev v večini primerov izteče še pred časom, ko bi javni uslužbenec moral opraviti izpit, državnotožilski pripravniki pa tako kot strokovni sodelavci znanje iz organizacije pravosodja (v okviru tega tudi organizacije državnega tožilstva) v nadaljevanju pridobijo v okviru opravljanja pravniškega državnega izpita.

K 30. členu

Predlog spremembe prvega odstavka 137. člena ZDT-1 ne spreminja vsebine določbe, temveč zgolj jasneje opredeljuje strokovne sodelavce na državnih tožilstvih. Pravniški državni izpit je tako izrecno opredeljen kot pogoj za opravljanje nalog strokovnih sodelavcev, ki so določene v drugem in tretjem odstavku 137. člena ZDT-1. Takšna določba je ustrežnejša kot navajanje posameznih uradniških nazivov, v katere so imenovani strokovni sodelavci. Poleg tega bo s predlagano spremembo v zakonu izrecno določeno, da se za delovno mesto kot pogoj določa opravljen pravniški državni izpit, kar je skladno z določbo Zakona o javnih uslužbencih, da se dodatni pogoji za zasedbo delovnega mesta, poleg tistih, ki jih predpisuje že Zakon o javnih uslužbencih, lahko določijo le z zakonom. Trenutni ZDT-1 ne določa jasno pogoja pravniškega državnega izpita, poleg tega je neustrezno, da se zakon veže na trenutno veljavne uradniške nazive iz Uredbe o notranji organizaciji, sistemizaciji, delovnih mestih in nazivih v organih javne uprave in v pravosodnih organih. V primeru spremembe omenjene uredbe ne bi bilo jasno, katera delovna mesta so tista, na katerih delo opravljajo strokovni sodelavci.

K 31. členu

Direktor državnega tožilstva je javni uslužbenec, ki opravlja naloge državnotožilske uprave, kot so opredeljene v zakonu. Gre za naloge, ki zagotavljajo pogoje za nemoteno delo na državnem tožilstvu, odgovornost za izvajanje teh nalog tako, da se doseže optimalno delovanje državnega tožilstva, pa nosi vodja državnega tožilstva. Vodja državnega tožilstva je kot vsak predstojnik organa po različnih predpisih (na primer Zakona o javnih financah, Zakona o javnem naročanju, Zakona o javnih uslužbencih) odgovoren za pravilno in zakonito poslovanje organa, ki ga vodi.

ZDT-1 je določil, da direktor državnega tožilstva samostojno opravlja določene naloge državnotožilske uprave, za druge naloge pa je določil, da jih direktor opravlja le na podlagi pooblastila vodje državnega tožilstva. Iz veljavnega ZDT-1 izhaja, da direktor državnega tožilstva za naloge na področju državnotožilske uprave, ki jih samostojno opravlja, ne odgovarja vodji državnega tožilstva. Takšna ureditev ni primerna, saj mora imeti organ enega predstojnika, ki je pristojen za odločanje o vseh upravnih zadevah v organu, ki ga vodi. Vsak javni uslužbenec odgovarja za svoje delo predstojniku, ta pa odgovarja za pravilnost poslovanja organa v celoti.

S predlagano spremembo glede pristojnosti direktorja se tako jasno določi, da direktor načrtuje, organizira, usmerja, opravlja in nadzira delo na področju državnotožilske uprave, za svoje delo pa odgovarja vodji. Direktor lahko v zadevah državnotožilske uprave odloča le na podlagi pooblastila vodje državnega tožilstva, kar je skladno s tem, da ima vodja državnega tožilstva glede vodenja državnega tožilstva vse pravice, ki grede predstojniku državnega organa po splošnih predpisih.

K 32. členu

Direktor državnega tožilstva z opravljanjem zadev državnotožilske uprave prevzame del nalog, ki sicer spadajo v pristojnost vodje državnega tožilstva. Ker gre za naloge, ki so pomembne za delovanje državnega tožilstva in ker je vodja odgovoren za zakonito, pravočasno in pravilno delovanje državnega tožilstva, mora biti vodji tudi omogočeno, da sam izbere osebo, ki bo opravljala naloge državnotožilske uprave. Veljavna ureditev, po kateri direktorja državnega tožilstva imenuje minister, je neustrezna tudi zaradi razmejitve med pravosodno in državnotožilsko upravo; ministrstvo je pristojno zgolj za zadeve pravosodne uprave, v tem okviru pa lahko opravlja pravosodni nadzor, v katerem pregleda in oceni izvajanje zadev državnotožilske uprave.

Sprememba člena o direktorju državnega tožilstva nadalje ukinja vezanost na zakon o sodiščih, saj ni potrebe, da bi za izbiro direktorja državnega tožilstva veljal nek poseben postopek, ki ga Zakon o javnih uslužbencih ne pozna. Hkrati se s to spremembo odpravlja dvojno sklicevanje na predpise, saj veljavni člen ZDT-1 glede prenehanja položaja in razrešitve s položaja napotuje na zakon o sodiščih, ta pa na zakon o javnih uslužbencih. Predlagani člen ohranja vezanost na ureditev, ki velja za direktorje sodišč v delu, ki se nanaša na usposabljanje direktorja za položaj.

Izbira direktorja se bo skladno s predlogom izvedla po postopku »rednega« javnega natečaja (in ne posebnega javnega natečaja pred Uradniškimi svetom), kot ga ureja Zakon o javnih uslužbencih. Če se bo več državnih tožilcev odločilo, da bodo imela skupnega direktorja, bodo o tem sklenila dogovor in na podlagi tega dogovora izpeljala postopek javnega natečaja. Direktor položaj pridobi z odločbo, kot velja za položaje v organih državne uprave, za katere se kandidati izbirajo v posebnem natečajnem postopku pred Uradniškimi svetom. Čeprav bo direktor izbran v postopku javnega natečaja, bo pogodbo o zaposlitvi sklenil za določen čas, in sicer za pet let.

Glede prenehanja in razrešitve položaja direktorja se bodo smiselno uporabljale določbe Zakona o javnih uslužbencih, ki veljajo za generalne direktorje na ministrstvih. To pomeni, da bo vodja državnega tožilstva direktorja lahko razrešil v enem letu od imenovanja direktorja in v enem letu od nastopa funkcije novega vodje državnega tožilstva. Direktor državnega tožilstva bo imel ob prenehanju položaja in razrešitve enake pravice, kot jih uslužbenska zakonodaja zagotavlja generalnim direktorjem na ministrstvih.

K 33. členu

Vrhovno državno tožilstvo RS – za razliko od okrožnih državnih tožilcev, kjer zasedba mesta direktorja ni obvezna – mora imeti generalnega direktorja. Ta poleg nalog, ki jih opravljajo direktorji državnih tožilcev, usklajuje poslovanje med državnimi tožilstvi na kadrovske in finančne področju ter spremlja poslovne procese v državnotožilski organizaciji in skrbi za njihove izboljšave. Glede pristojnosti za imenovanje, pogojev za imenovanje, postopka imenovanja in razrešitve za generalnega direktorja veljajo enake določbe kot za direktorje državnih tožilcev, zato glede tega velja obrazložitev k 32. členu tega zakona.

Nadalje je treba pojasniti, da bo še vedno lahko naloge generalnega direktorja opravljal tudi državni tožilec. V tem primeru ga bo za opravljanje teh nalog na podlagi 62. člena ZDT-1 dodelil Državnotožilski svet. V Poročevalcu Državnega zbora RS z dne 22. 3. 2011 je na strani 215 v obrazložitvi k 140. členu predloga ZDT-1 napisano: »Predlog zakona ne določa, da bi generalni direktor moral biti državni tožilec, čeprav je za primerljiv položaj generalnega sekretarja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije to uveljavljena praksa, ki jo omogoča prvi odstavek 40. člena ZS. Enaka možnost bo dana tudi glede generalnega direktorja po določbi prvega odstavka 62. člena predloga zakona.« Pri dodelitvi po 62. členu ZDT-1 namreč ne gre za dodelitev zaradi opravljanja državnotožilske službe v drugem državnem tožilstvu, pač pa za dodelitev za opravljanje nalog, ki sicer ne sodijo v okvir državnotožilske službe. Zato se v skladu s tem členom lahko za opravljanje nalog generalnega direktorja dodeli tudi državni tožilec, ki ob prijavi za dodelitev za opravljanje nalog generalnega direktorja že opravlja funkcijo pri Vrhovnem državnem tožilstvu RS.

S predlagano novelo se ukinja določba, da se za namestnika generalnega direktorja glede imenovanja, prenehanja položaja in razrešitve ter glede usposabljanja smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za generalnega direktorja. Niti v sistemu javnih uslužbencev niti v ureditvi, ki velja za direktorje sodišč, ni podobne določbe in ni utemeljenega razloga, da bi se posebna ureditev za položaj namestnika generalnega direktorja postavljala zgolj za Vrhovno državno tožilstvo RS.

K 34. členu

Odredba o številu mest državnih tožilcev (Uradni list RS, št. 76/11, 69/12) v skladu s 141. členom

ZDT-1 določa število mest državnih tožilcev in nazive, v katerih se pri posameznih državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba.

Na podlagi takšne zakonske določbe je bila izdana Odredba o številu mest državnih tožilcev, ki je poleg skupnega števila mest državnih tožilcev na posameznem državnem tožilstvu določala tudi število mest državnih tožilcev v posameznih nazivih. Če so bila zasedena vsa državnotožilska mesta v določenem nazivu (npr. v nazivu okrajnega državnega tožilca), ni bilo mogoče imenovati državnega tožilca v določenem nazivu (npr. okrajnega državnega tožilca), čeprav je bilo na državnem tožilstvu prosto mesto državnega tožilca, le da v drugem nazivu (npr. v nazivu okrožnega državnega tožilca). Zaradi takšne zakonske določbe, ki zahteva, da je v odredbi o številu mest državnih tožilcev poleg števila mest državnih tožilcev določeno tudi število mest v posameznih nazivih, je bilo ob zasedenosti mest v višjem nazivu onemogočeno napredovanje v višji državnotožilski naziv. Zato je ta določba spremenjena tako, da bo odredba o številu mest določila le število mest državnih tožilcev pri posameznih državnih tožilstvih in ne več tudi število mest v posameznih nazivih.

K 35. členu

Pred sprejetjem ZDT-1 letni razpored dela ni bil zakonska materija in je bil urejen v podzakonskem predpisu. ZDT-1 je nato v 142. členu zelo natančno določil vsebino letnega razporeda dela. Predlog spremembe 142. člena ZDT-1 vsebino letnega razporeda dela v večji meri prepušča vodji državnega tožilstva, saj razporejanje dela predstavlja njegovo odgovornost v okviru učinkovitega vodenja državnega tožilstva. V praksi priprava letnih razporedov dela tudi nikoli ni bila sporna in praksa ni zahtevala večje normiranosti tega področja organizacije dela na posameznem državnem tožilstvu.

Nepotrebna je določba veljavnega drugega odstavka 142. člena, da mora letni razpored dela vsebovati poimensko navedbo vseh državnih tožilcev, ki se jim zadeve dodeljujejo v delo ne glede na njihov naziv, položaj ali vodstveno funkcijo. Iz smisla določb oziroma zasnove letnega razporeda dela izhaja, da je treba državne tožilce navesti poimensko, saj že predlog spremembe prvega odstavka določa, da vodja državnega tožilstva »razporedi« državne tožilce, tj. z imenom in priimkom, jasno pa je tudi, da to velja za vse državne tožilce. Določba, da mora letni razpored dela vsebovati »poimensko navedbo vseh državnih tožilcev«, je pleonazem. Podrobnejše določbe glede vsebine letnega razporeda dela lahko vsebuje DTR.

Po mnenju predlagatelja je ureditev pritožbe na letni razpored dela nepotrebna, zato se predlaga črtanje tretjega odstavka 142. člena ZDT-1. Vodja tožilstva bo tako imel možnost, da z letnim razporedom dela razporedi državne tožilce v državnem tožilstvu glede na dejanske potrebe organizacije dela, kar pa je tudi skladno s pristojnostjo in odgovornostjo, ki jo ima pri vodenju tožilstva. Sicer Zakon o sodiščih določa možnost pritožbe sodnika na letni razpored dela, vendar v tem primeru primerjava med sodniki in državnimi tožilci ni ustrezna. Treba je poudariti, da gre pri sodiščih za večje število pravnih področij in ne le za kazensko področje dela in pravico do zakonitega sodnika. Vse to je posredno povezano z letnim razporedom dela sodnikov. Zaradi potrebe po učinkoviti organizaciji dela na državnem tožilstvu je tako vodji državnega tožilstva prepuščeno, da z letnim razporedom dela določi delovanje svojega državnega tožilstva, kar je tudi smiselno, saj odgovarja za rezultate dela. Pri tem velja tudi opozoriti, da so državni tožilci imenovani na funkcijo državnega tožilca prav zaradi izvajanja državnotožilskih pristojnosti na področjih, ki so zgolj organizacijsko urejena z letnim razporedom dela.

Spremembe letnega programa dela so določene v 143. členu ZDT-1, vendar je zaradi boljše preglednosti in vsebinske enotnosti materije, ki jo ureja 142. člen ZDT-1, predlagan prenos teh določb v slednjega. Hkrati je treba vodji državnega tožilstva omogočiti večjo fleksibilnost pri prilagajanju letnega programa dela, kar pripomore k hitrejšemu in učinkovitejšemu odzivanju na spremembe v okolju, ki zahtevajo drugačno organizacijo dela. Zaradi tega predlog odpravlja

taksativno naštevanje razlogov za spremembe in dovoljuje vodji, da letni raspored prilagodi glede na različne razloge, ki jih vnaprej ni možno povsem predvideti. Spremembe morajo biti objavljene na enak način, kot je bil prvotni letni raspored, začnejo pa veljati glede na odločitev vodje, torej lahko tudi z dnem objave. S tem je vodji državnega tožilstva omogočeno, da se takoj odzove na spremembe v organizaciji dela, če bi se to pokazalo za nujno potrebno.

K 36. členu

Predlagano je črtanje 143. člena ZDT-1, saj se vsebina nekoliko spremenjenih določb prenese v tretji odstavek 142. člena ZDT-1 (glej obrazložitev k 35. členu).

K 37. členu

Spremembe 144. člena ZDT-1 so usmerjene predvsem v jasnejši zapis veljavnih določb in njihovo prilagoditev učinkovitejšemu poslovanju državnih tožilstev. Samo dodeljevanje zadev po vrstnem redu prispetja ni ključnega pomena (kot npr. pri pravici do zakonitega sodnika), zato je pri naštevanju meril za dodelitev omenjeno kot zadnje.

S predlagano spremembo se tako določa le osnovni okvir za dodeljevanje zadev, podrobnejša pravila glede dodeljevanja pa so prepuščena DTR kot tistemu podzakonskemu predpisu, katerega naloga je določitev notranje ureditve državnih tožilstev in v okviru tega tudi dodeljevanje zadev.

Prvi odstavek veljavnega 144. člena ZDT-1 se smiselno prenese na konec člena v peti odstavek, s čimer se upošteva nomotehnična praksa, da se na koncu členov zapišejo določbe, ki napotujejo na podzakonske akte, ki vsebujejo podrobnejša pravila o materiji, ki je urejena v členu.

K 38. členu

Strateški program dela, ki ga mora pripraviti kandidat za generalnega državnega tožilca, se s tem predlogom sprememb ne zahteva več v tako strogi obliki, kakor ga predpisuje veljavna ureditev (glej tudi obrazložitev k 19. členu). Predlagatelj ocenjuje, da tudi ob veljavni zakonski ureditvi ni optimalno vezanje politike pregona na šestletni strateški načrt, ki ga kandidat pripravi pred nastopom funkcije generalnega državnega tožilca, ko verjetno še nima vseh podatkov, na katerih temelji politika pregona. Zato se v tem členu predlaga črtanje besedila, ki določa, da politika pregona temelji na strateškem programu dela.

K 39. členu

V 146. členu ZDT-1 je opredeljena vsebina letnega programa dela, ki ga pripravi vodja tožilstva. Izvedbeni načrt državnega tožilstva z načrtom za izvajanje politike pregona je nepotrebna sestavina letnega programa dela, saj se pretežno nanaša na vsebino, ki je že opredeljena v politiki pregona, njeno ponavljanje v letnem programu dela pa je le nepotrebno administriranje, ki jo tudi strokovna praksa ocenjuje kot nesorazmerno in brez pravega vpliva na učinkovitost dela. Vsebina letnega programa dela bo podrobneje urejena v navodilu o pripravi letnega programa dela (tretji odstavek predlagane spremembe 147. člena ZDT-1).

K 40. členu

Predlagane spremembe prvega odstavka 147. člena ZDT-1 ustrezneje kot sedanje urejajo določanje vsebine letnega programa dela. Natančnejša vsebina bo določena z navodili, ki jih sprejme generalni državni tožilec (tretji odstavek predlagane spremembe 147. člena ZDT-1), tako da ni treba natančneje določiti vsebine letnega programa dela v zakonu. Zato se predlaga črtanje drugega in tretjega odstavka.

V skladu s petim odstavkom 147. člena ZDT-1 predpiše minister s podzakonskim aktom obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela. Zaradi večje vloge generalnega državnega tožilca kot odgovornega za delovanje državnotožilske organizacije je predlagana sprememba te določbe taka, da navodila o pripravi letnega programa dela ob soglasju ministra izda generalni državni tožilec.

K 41. členu

Predlagana sprememba 148. člena ZDT-1 in tudi sprememba 149. člena ZDT-1 glede vsebine letnega poročila upoštevata zahteve stroke in omogočata enostavnejšo in preglednejšo pripravo letnega poročila, ki bo zajemala le podatke, potrebne za objektivni prikaz delovanja tožilstva. Zaradi tega se predlaga, da se v prvi odstavki 149. člena ZDT-1 smiselno prenese vsebina iz 5. točke prvega odstavka 149. člena ZDT-1. Spremembe 148. člena so vsebinsko povezane s predlogom novega 149. člena ZDT-1, ki podrobneje določa vsebino letnega poročila in predvideva sprejetje navodila o pripravi letnega poročila, ki ga sprejme generalni državni tožilec v soglasju z ministrom. S tem se bo določanje vsebine približalo stroki, prav tako bo mogoče sproti prilagajati letno poročanje glede na aktualne zahteve in gibanje določenih zadev.

Spremembe predvidevajo tudi poznejši datum za pripravo poročila, in sicer 28. februar, kar sovпада z roki, ki predstojnika državnega tožilstva zavezujejo k poročanju skladno z določbami Zakona o javnih financah. Predlagatelj ne vidi razloga za neposredno seznanjanje Državnega zbora Republike Slovenije z letnima poročiloma Specializiranega državnega tožilstva in Oddelka za preiskovanje in pregon uradnih oseb s policijskimi pooblastili. Podatki iz obeh letnih poročil so zajeti v skupnem letnem poročilu o delu državnih tožilstev, ki ga pripravi generalni državni tožilec in pošlje Državnemu zboru Republike Slovenije (150. člen ZDT-1), zato se ta določba črta.

K 42. členu

V prvem odstavku 149. člena zapisana zahteva po točno določenih podatkih, ki naj jih vsebuje letno poročilo, se v praksi ocenjuje deloma kot neizvedljiva, saj se zahtevajo preobsežni podatki, ki poleg tega niso bistveni za pregled delovanja tožilstva. Popolna zamejitev vsebine letnega poročila v zakonu pomeni nepotrebno omejitev in vezanost vsebine poročila. Predlagane spremembe tako ukinjajo taksativno naštevanje in navajajo le najpomembnejše elemente vsebine letnega poročila, vodji pa je prepuščeno, da presodi, ali poleg zahtevanih podatkov pošlje tudi druge podatke, pojasnila ali ocene. Kot nepotrebna se črta določba, da letno poročilo o poslovanju državnega tožilstva pripravi vodja, saj je enaka določba že zajeta v prvem odstavku 148. člena ZDT-1.

Da se poveča pristojnost generalnega državnega tožilca pri odločanju glede letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva predlog sprememb vsebuje rešitev, v skladu s katero generalni državni tožilec sprejme navodilo o pripravi in podrobnejši obliki letnega poročila v soglasju z ministrom, kar je identična rešitev kot pri navodilu o pripravi letnega programa dela (tretji odstavek 147. člena ZDT-1).

K 43. členu

Predlagatelj ocenjuje, da je rok do 31. maja tekočega leta ustrežnejši in da Vrhovnemu državnemu tožilstvu RS pušča dovolj časa za pripravo kakovostnejšega skupnega letnega poročila. Predlagana je tudi bistveno manj toga predpisana oblika skupnega letnega poročila. V skupnem letnem poročilu mora biti poleg podatkov, ki so potrebni za statistično spremljanje delovanja državnega tožilstva, generalnemu državnemu tožilcu omogočeno tudi, da predstavi okoliščine in razmere, v katerih je delovalo državno tožilstvo, in njihov vpliv na poslovanje.

K 44. členu

Z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o državni upravi (Uradni list RS, št. 21/12) so pristojnosti za izobraževanje in strokovno usposabljanje državnih tožilcev v okviru pravosodne uprave prešle z Ministrstva za pravosodje in javno upravo na Ministrstvo za notranje zadeve. Po Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o državnem tožilstvu (Uradni list RS, št. 47/12) izobraževanje in strokovno usposabljanje državnih tožilcev zaradi večje ekonomičnosti in racionalizacije še naprej izvaja Center za izobraževanje v pravosodju (v nadaljevanju: CIP), pri čemer se zaradi prenosa pristojnosti s predlogom novele predlaga, da Ministrstvo za notranje zadeve sodeluje pri pripravi letnega programa dela CIP v obsegu, ki se nanaša na področje državnega tožilstva. S tem se zagotovi, da lahko ministrstvo svojo pristojnost uveljavlja v zadostni

meri in na način, ki ne ovira delovanje CIP na nižji organizacijsko-izvedbeni ravni.

K 45. členu

Predlaga se črtanje tretjega odstavka 161. člena ZDT-1, ki določa, da vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje mnenje Državnotožilskega sveta. Gre za nejasno določbo. V skladu z drugim odstavkom 161. člena ZDT-1 ob zavrnitvi izvajanja nadzora odloča Vlada Republike Slovenije po pridobljenem mnenju Državnotožilskega sveta. Na podlagi tega vodjo državnega tožilstva in ministrstvo zavezuje odločitev vlade, ne pa mnenje Državnotožilskega sveta, ki je lahko celo nasprotno od vladine odločitve.

K 46. členu

Sprememba prvega odstavka 169. člena ZDT-1 uvaja možnost in ne več obveznost, da vodja državnega tožilstva določi vrste zadev in način obveščanja o zadevah, v katerih mu morajo državni tožilci pred odločitvijo predložiti na vpogled osnutek svojega akta zaradi zagotavljanja učinkovitosti in enotnosti pregona.

Skladno s predlagano spremembo drugega odstavka 169. člena ZDT-1 mora vodja državnega tožilstva obvestiti državnega tožilca o svojem mnenju, da je osnutek predloženega akta pomanjkljiv ali nerazumljiv, ter predlagati možen način odprave pomanjkljivosti ali nerazumljivosti. Zaradi jasnosti besedila je predlagan še redakcijski popravek, po katerem vodja državnemu tožilcu predlaga odpravo pomanjkljivosti in nerazumljivosti, črta pa se besedilo, da mu »predlaga možen način odprave napak«.

Po mnenju predlagatelja je prav tako nepotrebna določba o obliki obvestila, iz katere izhaja, da mora obvestilo biti pisno ali zaznamovano na osnutku. Napačno je uporabljeno razlikovanje med pisnim obvestilom in obvestilom zaznamovanim na osnutku, saj gre tudi v primeru slednjega za pisno obvestilo. Ne glede na to pa se je predlagatelj odločil za črtanje te določbe predvsem zaradi tega, ker je omenjena materija (pisarniško in dokumentno poslovanje) vsebinsko že urejena z DTR.

K 47. členu

Predlagana sprememba v prvem odstavku je redakcijske narave, saj s črtanjem besede »okrožnega« ta odstavek velja za vsa državna tožilstva (vrhovno, okrožna in specializirano). S to spremembo na primer generalni državni tožilec, ki je vodja Vrhovnega državnega tožilstva RS, pridobi pristojnost za prevzem zadeve že na podlagi prvega odstavka 170. člena ZDT-1 (prej je isto pristojnost imel na podlagi drugega odstavka 170. člena ZDT-1). Pojasniti je še treba, da so glede na veljavno ureditev pristojnosti po prvem odstavku 170. člena ZDT-1 pripadale tudi vodji Specializiranega državnega tožilstva, saj 197. člen ZDT-1 določa, da ima vodja SDT enak položaj in pristojnosti kakor vodja okrožnega državnega tožilstva, če zakon ne določa drugače. Črtanje besede »okrožnega« tako ne uvaja nobenih novih pristojnosti glede na veljavno ureditev ZDT-1.

Predlog spremembe drugega odstavka 170. člena ZDT-1 omogoča generalnemu državnemu tožilcu, da prevzame v reševanje tudi zadeve oziroma opravila drugih državnih tožilstev in ne le Vrhovnega državnega tožilstva RS, lahko pa zadevo oziroma opravilo dodeli drugemu državnemu tožilcu. Generalni državni tožilec je vodja državnotožilske organizacije in zato je razumljivo, da se mu vrne tudi ta pristojnost, ki jo je pred uveljavitvijo ZDT-1 že imel. Omenjena pristojnost generalnega državnega tožilca ni v neskladju z določbo drugega odstavka 186. člena ZDT-1, ki določa opravljanje državnotožilskih funkcij Vrhovnega državnega tožilstva RS pred Vrhovnim sodiščem RS, saj je treba razlikovati med funkcijo posameznega državnega tožilca in funkcijami, ki jih ima Vrhovno državno tožilstvo RS kot organ. Iz 21. člena ZDT-1, ki določa t. i. »stvarne pristojnosti« državnih tožilcev, izhaja, da lahko državni tožilci višjega naziva nastopajo pred sodišči nižje stopnje. Prav zaradi tega je treba ločiti med funkcijo državnega tožilca in njegovimi pristojnostmi ter pristojnostmi posameznih državnih tožilstev kot organov (186. in 187. člen ZDT-1). Na podlagi zakonskega besedila je jasno, da lahko generalni državni tožilec zadevo rešuje sam ali jo dodeli »kateremu koli«

drugemu državnemu tožilcu, saj zakon ne opredeljuje posebnega pogoja glede naziva državnega tožilca oziroma mesta opravljanja državnotožilske službe. Seveda pa mora generalni državni tožilec pri tem upoštevati določbo 21. člena ZDT-1.

Ni pa utemeljenega razloga, da se izvod odredbe o prevzemu pošlje Državnotožilskemu svetu. Generalni državni tožilec vodi državnotožilsko organizacijo ter ima upravne in nadzorstvene pristojnosti in odgovornosti, zato ni razloga za obveščanje Državnotožilskega sveta o prevzemu zadev.

K 48. členu

Tretji odstavek 173. člena ZDT-1 določa, da v primeru strokovnega nadzora spise pregledujejo le vrhovni ali višji državni tožilci, vpisnike in drugo dokumentacijo pa le tožilsko osebje Vrhovnega državnega tožilstva RS. Predlog spremembe te določbe predvsem zaradi preprečitve napačnega tolmačenja določbe jasno opredeli, da lahko vpisnike in drugo dokumentacijo pregledujejo tudi vrhovni in višji državni tožilci, ne le državnotožilsko osebje. Dodatno je treba pojasniti, da lahko po določbi tretjega odstavka 173. člena vsi višji oziroma vrhovni državni tožilci še vedno pregledujejo gradivo in to ne glede na to, na katerem državnem tožilstvu opravljajo državnotožilsko funkcijo (Vrhovno državno tožilstvo RS, Specializirano državno tožilstvo, okrožna državna tožilstva). Prav tako pa spremenjena določba pregledovanje vpisnikov in druge dokumentacije še vedno dopušča zgolj državnotožilskemu osebju, ki je zaposleno na Vrhovnem državnem tožilstvu RS.

S spremembo petega odstavka 173. člena ZDT-1 se odpravlja pravica državnega tožilca do posredovanja pojasnil, saj slednje nima nikakršnega pomena v postopku strokovnega nadzora in ne terja odziva oziroma ravnanja Vrhovnega državnega tožilstva RS. Če se državni tožilec, nad delom katerega je bil opravljen strokovni nadzor, ne strinja z ugotovitvami nadzora, ima še vedno pravico do vložitve ugovora, v katerem pa je vsebovana tudi pravica do posredovanja pojasnil.

S spremembo šestega odstavka 173. člena ZDT-1 se omogoča, da o ugovorih zoper ugotovitve pregledov poleg vrhovnih državnih tožilcev lahko odločajo tudi višji državni tožilci. S tem se deloma lahko razbremenijo vrhovni državni tožilci. Še vedno pa je v vsakem konkretnem primeru generalni državni tožilec tisti, ki določi, kateri višji ali vrhovni državni tožilec bo odločal o ugovoru. Odločitev o tem, ali je primerno, da o ugovoru odloči višji državni tožilec namesto vrhovnega državnega tožilca, bo v vsakem posameznem primeru sprejel generalni državni tožilec.

K 49. členu

V prvem odstavku 178. člena ZDT-1 se predlaga sprememba tiskovne konference v novinarsko konferenco. Pri tej spremembi gre zgolj za redakcijski popravek, ki določi ustrežnejše poimenovanje.

Pooblastilo generalnega državnega tožilca, ki se na podlagi veljavnega drugega odstavka 178. člena ZDT-1 da vrhovnemu državnemu tožilcu ali vodji državnega tožilca za obveščanje javnosti, mora biti pisno. Črtanje pisne oblike pooblastila daje generalnemu državnemu tožilcu možnost, da sam oceni, kakšna bo oblika pooblastila.

Črtanje tretjega odstavka 178. člena ZDT-1 se predlaga, ker omenjeni člen ne zahteva nobene obveznosti, ampak zgolj določa možnost, ki jo ima generalni državni tožilec tudi brez te posebne zakonske določbe. Po mnenju predlagatelja gre za prenормiranje zakonske vsebine, saj omenjene pristojnosti generalnega državnega tožilca izhajajo že iz njegove funkcije predstojnika. Sicer pa podrobnejša pravila o obveščanju javnosti vsebuje tudi DTR.

K 50. členu

Veljavni ZDT-1 v četrtem odstavku 180. člena določa, da se vpisniki, imeniki, evidence ter spisi trajno hranijo na državnih tožilstvih oziroma se arhivirajo v prostorih državnega tožilstva, pri čemer so se pred uveljavitvijo ZDT-1 trajno hranili le vpisniki, imeniki in evidence, glede ostalega gradiva

pa so se smiselno uporabljali predpisi, ki so urejali roke hrambe dokumentarnega gradiva na sodiščih (Pravilnik o izločanju dokumentarnega gradiva, Uradni list RS, št. 52/01 in 77/02). Ta ureditev je v praksi povzročala težave, saj državna tožilstva glede na specifično posameznega dokumentarnega gradiva (npr. kazenske ovadbe zoper neznanega storilca, sklepi o zavrnjenju kazenskih ovadb, kjer do postopka na sodišču sploh ni prišlo) tudi s smiselno uporabo predpisov za sodišča niso mogla določiti rokov hrambe. Poleg tega se je kot nesmotrno pokazalo, da bi državna tožilstva in sodišča (spis sodišča namreč obsega tudi spis državnega tožilstva) posamezno zadevo hranila v istih časovnih rokih, zlasti ob upoštevanju dejanskih prostorskih možnosti za hrambo dokumentarnega gradiva.

Sicer pa črtanje določbe, da se vsi spisi državnega tožilstva hranijo trajno, ne pomeni, da bo dokumentarno gradivo državnega tožilstva po določenem roku uničeno. Upošteva se določbe Zakona o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva ter arhivih (Ur.l.RS, št. 30/06) ter določbe predpisov, izdanih na njegovi podlagi (zlasti Uredba o varstvu dokumentarnega in arhivskega gradiva, Ur.l.RS, št. 86/06), ki veljajo tudi za državna tožilstva, je tako pristojni arhiv tisti, ki bo vsakokrat določil, katero dokumentarno gradivo državnega tožilstva ima trajen pomen za znanost in kulturo ali za pravno varnost oseb. Takšno gradivo dobi status arhivskega gradiva in se po poteku roka hrambe izroči pristojnemu arhivu. Pri tem je treba poudariti, da gradivo, ki se mora hraniti trajno, ni nujno arhivsko gradivo (v tem primeru se gradivo trajno hrani v prostorih državnega tožilstva, če pa ima tudi lastnost arhivskega gradiva, se po določenem času izroči pristojnemu arhivu). Ne glede na roke hrambe, ki bodo za posamezno dokumentarno gradivo na državnem tožilstvu določeni, bo torej pristojni arhiv odločil, ali ima to gradivo tudi lastnosti arhivskega gradiva in to gradivo se kljub izteku rokov hrambe ne bo uničilo, temveč se bo izročilo pristojnemu arhivu.

V roke hrambe, določene z DTR, bo zajeto vse dokumentarno gradivo državnega tožilstva, roki hrambe pa bodo določeni glede na pomen posamezne vrste gradiva. Pri tem ponovno poudarjamo, da primerljivo ureditev poznajo tudi na sodiščih, kjer je – upošteva se določbo 260. člena Sodnega reda – trajna hramba določena le za pravnomočne sodne odločbe, vpisnike, imenike in pomožne knjige, medtem ko so roki hrambe drugega dokumentarnega gradiva sodišča določeni v Pravilniku o izločanju dokumentarnega gradiva.

K 51. členu

Na podlagi prvega odstavka 181. člena ZDT-1 lahko vpogled v osebne podatke, ki jih vsebujejo državnotožilski vpisniki, evidence, imeniki in spisi, dovoli zgolj vodja pristojnega državnega tožilstva. Po mnenju predlagatelja lahko vpogled odobri tudi državni tožilec, ki zadevo obravnava.

K 52. členu

S spremembo petega odstavka 182. člena ZDT-1 se predlaga možnost povezovanja informatiziranih zbirk osebnih podatkov državnega tožilstva z drugimi zbirkami osebnih podatkov iz uradnih evidenc in javnih knjig, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki, in sicer zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve. Veljavni peti odstavek, ki določa dostop do tajnih podatkov, se črta, saj to materijo urejajo že Zakon o tajnih podatkih in drugi podzakonski predpisi s tega področja.

Pri pripravi spremembe zakonske določbe se je predlagatelj oprl na nekatere že veljavne opredelitve povezovanja zbirk osebnih podatkov (npr. peti odstavek 13. člena Zakona o sodiščih (v nadaljevanju: ZS), četrti odstavek 37. člena Zakona o stvarnem premoženju države in samoupravnih lokalnih skupnosti, drugi odstavek 1. c člena ter tretji in četrti odstavek 2. b člena Zakona o sodnem registru, drugi odstavek 113. člena Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju, drugi odstavek 140. člena, četrti odstavek 166. člena in 167. člen Zakona o kmetijstvu ter četrti odstavek 51. člena Zakona o uveljavljanju pravic iz javnih sredstev). Še najbolj primerljiva ureditev je vsebovana v 13. členu ZS, ki določa, da se lahko informacijski sistem sodišča zaradi ugotavljanja ali presoje dejstev v zvezi z vodenjem postopkov ali zaradi odločanja v postopkih

iz pristojnosti sodišč, poveže z uradnimi evidencami in knjigami, ki so sodišču potrebna za ugotovitev, presojo dejstev v zvezi z vodenjem postopkov ali zaradi odločanja v postopkih iz pristojnosti sodišč. Določba ZS sicer ni povsem ustrezna, saj določa povezovanje »informatijskega sistema«, ki ni nikjer opredeljen; to je po mnenju Informatijskega pooblaščenca št. 007-67/2012/2 z dne 5. 12. 2012 neprimerno in premalo jasno. Nadalje tudi Zakon o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju: ZVOP-1) v 84. členu govori o povezovanju »zbirk osebnih podatkov« in ne o povezovanju »informatijskih sistemov«. Zaradi tega je toliko ustrežnejše, da besedilo določbe uporablja že ustaljene izraze in tako določa povezovanje »zbirk osebnih podatkov«. Pogoje za povezovanje zbirk osebnih podatkov določa ZVOP-1. Gre za dva ključna pogoja: za določenost povezovanja v zakonu in obvestilo informacijskemu pooblaščenca o dejanski izvedbi povezave zbirk osebnih podatkov oziroma predhodno pridobljeno dovoljenje za dejansko izvedbo povezave zbirk podatkov, ki vključujejo občutljive osebne podatke, ali če bi povezovanje imelo za posledico razkritje občutljivih osebnih podatkov, ali je za izvedbo povezovanja potrebna uporaba istega povezovalnega znaka. Predlagatelj s spremembo petega odstavka 182. člena ZDT-1 v skladu s pogoji ZVOP-1 opredeli možnost povezovanja vseh informatiziranih zbirk osebnih podatkov, ki jih upravljajo državna tožilstva. Hkrati pa tudi opredeli namen povezovanja, in sicer »obravnavanje in reševanje posamezne zadeve«. Takšna generalna določba, ki zajema vse informatizirane zbirke osebnih podatkov državnih tožilstev, je vsekakor nujna za učinkovit pregon storilcev kaznivih dejanj. Le na podlagi takšne določbe bodo državna tožilstva v prihodnje lahko sledila napredku na informacijskem področju ter hitro pridobila potrebne podatke. Z morebitno uvedbo novih zbirk osebnih podatkov oziroma z vzpostavitvijo informatiziranih zbirk osebnih podatkov (kar omogoča napredek na področju informatizacije državnih tožilstev) bo omenjena določba omogočala hiter odziv državnih tožilstev, saj spremembe ZDT-1 ne bodo potrebne. Seveda pa besedilo določbe ne pomeni, da so državna tožilstva brez vseh omejitev pri povezovanju zbirk osebnih podatkov. Prva omejitev je dejstvo, da je možno povezovanje "informatiziranih" zbirk osebnih podatkov, kar pa je samoumevno, saj je povezovanje smiselno zgolj v primeru, če se zbirke podatkov vodijo elektronsko. Naslednja omejitev povezovanja je tudi ta, da zakonska določba opredeljuje namen povezovanja, torej »obravnavanje in reševanje posamezne zadeve«. Dodatna omejitev je tudi ta, da se lahko zbirke osebnih podatkov državnih tožilstev povezujejo le z zbirkami osebnih podatkov, ki so uradne evidence oziroma javne knjige in jih torej upravljajo organi javnega sektorja. S tem je izključeno povezovanje zbirk osebnih podatkov državnih tožilstev in zbirk osebnih podatkov, ki bi jih upravljal zasebni sektor. Pri povezovanju zbirk osebnih podatkov se smiselno uporabljata tudi tretji in četrti odstavek 182. člena ZDT-1, kar je prav tako omejitev povezovanja, saj so opredeljeni in s tem tudi zamejeni načini, na katere bodo državna tožilstva povezovala zbirke osebnih podatkov (npr. povezovanje na podlagi osebnega imena obdolženca). Čeprav tretji in četrti odstavek govorita tudi o dostopu do nekaterih zbirk osebnih podatkov, katerih povezovanje ni dopustno (npr. kazenska evidenca), je vendar treba omeniti, da je "smiselno uporabo" omenjenih določb treba razumeti zgolj v smislu dovoljenega povezovanja ter da je še vedno izključeno povezovanje določenih zbirk osebnih podatkov, kot jih opredeljuje 85. člen ZVOP-1. Ne nazadnje je treba omeniti, da je omejitev povezovanja zbirk osebnih podatkov na podlagi tretjega odstavka 84. člena ZVOP-1 (npr. občutljivi osebni podatki, isti povezovalni znak ipd.) tudi dejstvo, da mora upravljavec zbirke pridobiti predhodno dovoljenje Informatijskega pooblaščenca. V vlogi, s katero bo zaprosil za dovoljenje, se bo moral upravljavec natančno opredeliti, katere zbirke osebnih podatkov bo povezoval, na kakšen način jih bo povezoval, kako bo zagotovljeno zavarovanje osebnih podatkov ipd. Na ta način bo povezovanje zbirk osebnih podatkov iz splošne zakonske opredelitve, ki jo vsebuje ZDT-1, prešlo v konkretno in posamično opredelitev povezovanja konkretnih zbirk osebnih podatkov, ki jih v informatizirani obliki vodijo državna tožilstva. Prav zaradi tega je v skladu s pogoji, ki jih določa ZVOP-1 glede povezovanja zbirk osebnih podatkov, dovoljena ureditev te materije v ZDT-1 z generalno določbo, ki na splošno dovoljuje povezovanje zbirk osebnih podatkov za konkretno določen namen, ki je prav tako opredeljen v ZDT-1.

V 85. členu ZVOP-1 je tudi določeno, da se ne smejo povezovati zbirke osebnih podatkov iz kazenske evidence in prekrškovnih evidenc z drugimi zbirkami osebnih podatkov ter zbirke osebnih

podatkov iz kazenske in prekrškovne evidence. Pri tem je treba posebej pojasniti, da četudi spremenjena določba petega odstavka 182. člena ZDT-1 ne vsebuje izrecne omembe prepovedi povezovanja omenjenih zbirk osebnih podatkov, to še ne pomeni, da so te povezave dovoljene. V vsakem primeru velja prepoved povezovanja teh zbirk osebnih podatkov, ki je vsebovana v 85. členu ZVOP-1, čeprav ZDT-1 generalno dovoljuje povezovanje vseh informatiziranih zbirk osebnih podatkov, ki jih upravljajo državna tožilstva.

Skladno s spremembami določb se spremenita tudi naslov člena, iz katerega se izvzame beseda »temeljnih«, in del naslova, ki se nanaša na tajne podatke. Temeljnost osebnih podatkov ni nikjer opredeljena, tako da gre za nepotrebno označevanje lastnosti osebnih podatkov, kar lahko povzroča zgolj zmedo in nejasnost pri razumevanju naslova člena. V naslovu se tudi ne omenjajo več tajni podatki, saj je določba petega odstavka 182. člena ZDT-1 spremenjena tako, da jih ne omenja več.

K 53. členu

Predlaga se sprememba 188. člena ZDT-1, ki »Oddelek za preiskovanje in pregon zlorabe policijskih pooblastil« preimenuje v »Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s policijskimi pooblastili«, kar je ustrežnejše in jasnejše poimenovanje.

K 54. členu

S predlagano spremembo 195. člena ZDT-1 se odpravlja nejasnost o tem, ali so v prvem odstavku 195. člena ZDT-1 določeni *pogoji* za imenovanje, premestitev in dodelitev na Specializirano državno tožilstvo ali le *merila*, ki jih upošteva Državnotožilski svet. Zaradi tega se predlaga sprememba naslova in prvega odstavka 195. člena ZDT-1 tako, da so jasno naštetna merila (in ne pogoji) za dodelitev v Specializirano državno tožilstvo. Kot merilo zadošča že podatek o trajanju državnotožilske službe (brez področja obravnavanja zadev iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva), saj zaradi prevzema zadev s strani Specializiranega državnega tožilstva državni tožilci iz ostalih državnih tožilstev praviloma ne bodo imeli možnosti konkurirati po merilu trajanja državnotožilske službe na področju zadev iz pristojnosti Specializiranega državnega tožilstva. Ker pa so za delo v Specializiranem državnem tožilstvu pomembne izkušnje s področja obravnavanja zadev organiziranega in gospodarskega kriminala, to predstavlja eno od meril. Glede na to, da vsi državni tožilci ne razpolagajo s pravnomočno oceno tožilske službe o izpolnjevanju pogojev za napredovanje, ki ne sme biti starejša od enega leta, se to merilo nadomešča z merilom predložitve zadnje ocene državnotožilske službe. Sedanja dikcija ZDT-1, da se kot merilo upoštevajo *dokazila* o strokovni usposobljenosti oziroma izkušnjah na področju obravnavanja zadev iz pristojnosti SDT, je nelogična, saj dokazilo ne more biti merilo (to bi lahko bilo kvečjemu *število* dokazil), zato se ta določba črta.

K 55. členu

Predlagana določba je redakcijske narave in usklajuje besedilo ZDT-1 s terminologijo Zakona o sistemu plač v javnem sektorju. Sprememba četrtega odstavka 196. člena ZDT-1 tudi jasneje opredeli plačo državnega tožilca, ki mu pripada ob imenovanju oziroma dodelitvi v Specializirano državno tožilstvo, če je državni tožilec predvideni plačni razred pred imenovanjem oziroma dodelitvijo že dosegel oziroma presegel. V tem primeru mu pripada za en plačni razred višja plača, kot jo je imel pred imenovanjem oziroma dodelitvijo v Specializirano državno tožilstvo.

K 56. členu

V skladu s spremembo 188. člena ZDT-1 se tudi s spremembo prvega odstavka 199. člena ZDT-1 predlaga, da se »Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili« preimenuje v »Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s policijskimi pooblastili«. Krajši zapis, ki se uporablja v nadaljevanju zakona, ostaja isti – Posebni oddelek.

Predlaga se tudi sprememba drugega odstavka 199. člena ZDT-1, s katero se iz pristojnosti Posebnega oddelka izvzamejo uradne osebe notranjih zadev, ki imajo policijska pooblastila v okviru

izvajanja nadzora po zakonu, ki ureja Policijo ter uslužbence Slovenske obveščevalno-varnostne agencije in tiste zaposlene v Obveščevalno varnostni službi pri Ministrstvu za obrambo RS, ki nimajo policijskih pooblastil v predkazenskem postopku. Vse našteje osebe nimajo policijskih pooblastil. Posebej je treba izpostaviti, da kljub zapisu v ZDT-1 »uradne osebe notranjih zadev, ki imajo policijska pooblastila v okviru izvajanja nadzora po zakonu, ki ureja Policijo«, takšne osebe ne obstajajo.

Veljavni Zakon o policiji v 2. b členu sicer določa, da imajo uslužbenci Ministrstva za notranje zadeve RS pri izvajanju nadzora nad policijo policijska pooblastila, kar je ustrezalo nekdanji ureditvi, torej še preden je bil z Zakonom o državnem tožilstvu v okviru takratne Skupine državnih tožilcev za pregon organiziranega kriminala ustanovljen Specializirani oddelek. Uslužbenci Ministrstva za notranje zadeve RS so bili namreč poleg izvajanja nadzora nad delom policije pristojni tudi za odkrivanje in obravnavo kaznivih dejanj, ki so jih storili policisti, če so v okviru nadzora nad delom policije obstajali razlogi za uporabo policijskih pooblastil. Z ustanovitvijo takratnega Specializiranega oddelka uslužbenci ministrstva, pristojnega za izvajanje nadzora nad delom policije, ne izvajajo nobenih pooblastil v smislu odkrivanja kaznivih dejanj. Tem spremembam je bil prilagojen tudi Akt o notranji organizaciji, sistemizaciji, delovnih mestih in nazivih Ministrstva za notranje zadeve RS, saj se kot pogoj za zasedbo delovnih mest v organizacijski enoti Ministrstva za notranje zadeve RS, ki je pristojna za nadzor, ne zahteva več opravljen izpit iz policijskih pooblastil. Tudi predlog Zakona o organiziranosti in delu v policiji v 7. členu povsem nedvoumno opredeljuje, da nadzor nad delom policije opravljajo uslužbenci Ministrstva za notranje zadeve RS, ki so uradne osebe s posebnimi pooblastili (ta pooblastila pa niso enaka ali povezana s policijskimi pooblastili).

Po predlagani ureditvi so iz pristojnosti Posebnega oddelka izvzeti tudi tisti zaposleni v obveščevalno-varnostni službi ministrstva, pristojnega za obrambo, ki nimajo policijskih pooblastil v predkazenskem postopku, in uslužbenci Slovenske obveščevalno-varnostne agencije, saj je Posebni oddelek na podlagi ZDT-1 pristojen za preiskovanje oseb, ki imajo policijska pooblastila.

K 57. členu

V četrtem odstavku 200. člena ZDT-1 je določeno, da imajo državni tožilci, dodeljeni v Posebni oddelek, enake pravice kot državni tožilci, dodeljeni v Specializirano državno tožilstvo, torej imajo tudi pravico do plače glede na višji državnotožilski naziv. Delo državnih tožilcev v Posebnem oddelku kljub njegovi umestitvi v Specializirano državno tožilstvo v primerjavi z delom državnih tožilcev na okrožnih državnih tožilstvih ne upravičuje določitve višje plače. Državni tožilci Posebnega oddelka se ne ukvarjajo s primeri kaznivih dejanj, katerih preiskovanje je izredno zahtevno in jih obravnava Specializirano državno tožilstvo. Posebni oddelek obravnava kazniva dejanja, ki so sicer v pristojnosti okrožnih državnih tožilstev, specifičnost obravnave in posledična umestitev tega oddelka v Specializirano državno tožilstvo pa je vezana izključno na osebe, ki se jih na tem oddelku preiskuje oziroma v nadaljevanju preganja. Ker torej zahtevnost dela tega ne upravičuje, se predlaga ukinitve določbe, po kateri imajo državni tožilci, dodeljeni v Posebni oddelek, pravico do višjega plačila.

V četrtem odstavku 200. člena ZDT-1 je določeno le, da imajo državni tožilci, *dodeljeni* v Posebni oddelek, pravico do višjega plačila, medtem ko za vodjo Posebnega oddelka, ki je na mesto vodje imenovan, ta pravica ni določena. Na podlagi ZDT-1 Posebni oddelek deluje strokovno in operativno samostojno; vodja Posebnega oddelka ima tudi večino pristojnosti vodje okrožnega državnega tožilstva, podobno kot vodje oddelkov na državnih tožilstvih. Glede na vse navedeno se zaradi jasnosti predlaga, da vodja Posebnega oddelka prejema plačo v višini plače, ki je določena za vodjo okrožnega državnega tožilstva skladno z Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju. Ta zakon sicer določa tri možne uvrstitve vodij okrožnih državnih tožilstev v plačne razrede, merilo, ki se pri uvrščanju vodje v plačni razred upošteva, pa je enako kot pri predsednikih okrožnih sodiščih, tj. število zaposlenih. Glede na število zaposlenih v Posebnem oddelku vodji tega oddelka skladno s prilogo 3 Zakona o sistemu plač v javnem sektorju pripada plača vodje okrožnega državnega

tožilstva III (do 100 zaposlenih).

K 58. členu

Postopki imenovanja državnih tožilcev ter postopki imenovanja na različne položaje oziroma funkcije, ki so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona, se nadaljujejo in dokončajo po dosedanjih predpisih.

K 59. členu

Državni tožilci so na podlagi prvega odstavka 68. člena, četrtega odstavka 117. člena, četrtega odstavka 124. člena oziroma 223. člena ZDT-1 (Ur.l. RS, št. 58/11) pridobili naziv višjega državnega tožilca *ex lege*, na podlagi drugega odstavka 68. člena ZDT-1 pa tudi naziv okrožnega državnega tožilca. Z začetkom veljavnosti ZDT-1B državni tožilci ne bodo več pridobili višjega naziva po samem zakonu zaradi imenovanja na državnotožilsko funkcijo oziroma imenovanja na vodstveni ali posebni položaj. Določba prvega odstavka 59. člena je pojasnjevalne narave in določa, da omenjeni državni tožilci obdržijo že pridobljeni naziv okrožnega državnega tožilca oziroma višjega državnega tožilca. Prav tako bodo naziv okrožnega oziroma višjega državnega tožilca na podlagi 58. člena tega zakona pridobili državni tožilci, katerih postopki imenovanja na različne položaje oziroma funkcije so se začeli pred začetkom uporabe tega zakona.

K 60. členu

Spremembe, ki jih uvaja ZDT-1B v 57. členu, državnim tožilcem, dodeljenim v Posebni oddelek, odvzamejo pravico do plače glede na višji državnotožilski naziv, hkrati pa jasneje določajo, da vodja posebnega oddelka prejema plačo v višini plače, ki je določena za vodjo državnega tožilstva skladno z Zakonom o sistemu plač v javnem sektorju. Prehodna določba uredi prehod na novo ureditev šele z naslednjim mesecem po mesecu, v katerem je uveljavljen ZDT-1B in ne na dan uveljavitve tega zakona. S tem se poenostavi prehod na nov izračun plače, saj se ta začne s prvim dnevom naslednjega meseca po mesecu, v katerem je uveljavljen ZDT-1B.

K 61. členu

V navedeni prehodni določbi se ureja preimenovanje dosedanjega Oddelka za preiskovanje in pregon uradnih oseb s *posebnimi* pooblastili v Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s *policijskimi* pooblastili. V predlaganem členu ni mogoče naštetih in izrecno spremeniti vseh predpisov, v katerih je na kakršen koli način omenjen Posebni oddelek, zato je predlagana že preizkušena rešitev, s katero se določi, da – če drugi zakoni ali podzakonski predpisi uporabljajo izraz »Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili« in se ta izraz nanaša na Posebni oddelek – to pomeni Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s policijskimi pooblastili.

K 62. členu

Prehodna določba 62. člena predloga zakona določa šestmesečni rok po uveljavitvi tega (predloga) zakona, v katerem morata biti izdani navodili iz tretjega odstavka 147. člena in drugega odstavka 149. člena zakona.

V praksi se je pokazalo, da je veljavni ZDT-1 preveč optimistično uredil prehod na izvajanje določb, povezanih z letnimi programi dela in letnimi poročili, saj dejansko ni bilo možno sprejeti vseh potrebnih aktov, ki bi omogočili dejansko in pravno podlago za pripravo letnega programa dela in letnih poročil. Ob tem je treba opozoriti, da je predlog ZDT-1 predvidel, da se bo ZDT-1 začel uporabljati šest mesecev po njegovi uveljavitvi, v fazi sprejemanja pa je bil ta rok neutemeljeno skrajšan za tri mesece. Zaradi tega se v 62. členu ZDT-1B sprejme rešitev, da se letni program dela po ZDT-1 pripravi šele za naslednje leto po letu, v katerem se sprejme navodilo o pripravi letnega programa dela (tretji odstavek 147. člena ZDT-1). Šestmesečni rok za sprejetje navodila, ki je določen v prvem odstavku 62. člena ZDT-1B, je po mnenju predlagatelja realen. Prvi letni programi se bodo sprejeli za leto 2014. Enako velja za letna poročila in skupno letno poročilo.

K 63. členu

Prehodna določba 63. člena določa trimesečni rok po uveljavitvi tega (predloga) zakona, v katerem minister uskladi podzakonski akt iz tretjega odstavka 141. člena ZDT-1.

K 64. členu

Prehodna določba 64. člena določa šestmesečni rok po uveljavitvi tega (predloga) zakona, v katerem mora minister izdati podzakonski akt iz spremenjenega 17. člena ZDT-1.

K 65. členu

Prehodna določba določa trimesečni rok, v katerem mora Državnotožilski svet v skladu z izključno pristojnostjo, ki mu jo za sprejetje tega akta daje zakon, sprejeti merila za trajanje dopusta ter primere in pogoje.

K 66. členu

V končni določbi 66. člena predloga zakona je predlagan običajen petnajstdnevni rok za uveljavitev zakona (*vacatio legis*).

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO**10. člen**
(državna tožilstva)

- 1) Državna tožilstva so kot del pravosodja samostojni državni organi.
- (2) Zakon določa način zagotavljanja enotne politike kazenskega pregona in izvrševanja drugih nalog državnih tožilstev.
- (3) Kadrovske, organizacijske in nadzorstvene pristojnosti v zadevah državnotožilske in pravosodne uprave glede državnih tožilstev in državnih tožilcev izvaja Vlada Republike Slovenije po določbah tega zakona neposredno ali prek ministrstva, pristojnega za notranje zadeve (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).
- (4) Državni zbor Republike Slovenije ima v razmerju do državnega tožilstva pristojnosti, ki jih določa zakon.

16. člen
(medsebojna pomoč)

- (1) Državna tožilstva si pri opravljanju zadev iz svoje pristojnosti izmenjujejo medsebojno pravno in drugo pomoč.
- (2) Državna tožilstva pošiljajo zaprosila za pravno pomoč tujim ali mednarodnim tožilstvom in drugim organom, s katerimi sodelujejo pri opravljanju svojih pristojnosti, prek ministrstva, če ni v mednarodni pogodbi ali drugem zakonu določeno drugače.
- (3) Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na zahtevo državnemu tožilstvu dati pomoč, ki jo potrebuje za dejanja iz svoje pristojnosti, če zakon ne določa drugače.
- (4) Pomoč iz prejšnjih odstavkov se državnemu tožilstvu daje brezplačno.

17. člen
(Državnotožilski red)

- (1) Poslovanje tožilstev ureja zakon in Državnotožilski red.
- (2) Državnotožilski red določa notranjo ureditev državnih tožilstev, dodeljevanje, odvzem in prevzem zadev državnim tožilcem, pravila pisarniškega poslovanja, vsebino vpisnikov, imenikov in evidenc

ter njihovo vodenje, obrazce za delo, obliko in vsebino žigov, štamplik in znaka državnega tožilstva, obliko in vsebino službenih izkaznic, podrobnejša pravila o obveščanju javnosti, stike s pripadniki narodnih skupnosti, poslovanje v zadevah državnotožilske uprave, pravila glede opravljanja strokovnega nadzora, zagotavljanje varnosti oseb, dokumentacije in premoženja, obveščanje ministrstva, okvirna pravila hišnega reda in standarde za prostore in opremo državnih tožilstev, pravila o vpogledih in preslikavah spisov, pravila o izvajanju in nadzoru materialnega in finančnega poslovanja, pravila o rednem opravljanju zadev in poročanju, razporeditev poslovnega časa in poslovanje s strankami, pravila o vodenju statistike in druga pravila v zvezi s poslovanjem državnih tožilstev.

(3) Državnotožilski red izda ministrica oziroma minister, pristojen za notranje zadeve (v nadaljnjem besedilu: minister) po predhodnem mnenju generalne državne tožilke Republike Slovenije oziroma generalnega državnega tožilca Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: generalni državni tožilec) in Državnotožilskega sveta.

(4) Če minister pri izdaji Državnotožilskega reda v celoti ali deloma ne upošteva predhodnega mnenja iz prejšnjega odstavka, svoje stališče obrazloži ter z obrazložitvijo seznaniti generalnega državnega tožilca in Državnotožilski svet.

(5) Državnotožilski red se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

28. člen (pravila postopka)

Kolikor ta zakon ne določa drugače, se glede oblikovanja mnenja in predlaganja državnih tožilcev smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

29. člen (razpis)

(1) Prosto mesto državnega tožilca razpiše ministrstvo na predlog vodje državnega tožilstva s predhodnim soglasjem generalnega državnega tožilca.

(2) Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Razpisni rok za prijave ne sme biti krajši od 15 dni.

(3) Za postopek z nepopolnimi ali nepravočasnimi prijavi se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja postopek za izvolitev oziroma imenovanje sodnika.

30. člen (razpisno gradivo)

(1) Ministrstvo najpozneje v petih dneh od prejema podatkov iz naslednjega odstavka pošlje vodji državnega tožilstva, pri katerem je razpisano prosto mesto, vse prijave, ki jih ni zavrnilo (razpisno gradivo).

(2) Prijavam kandidatov ministrstvo priloži te podatke o usposabljanju, delu, ocenah službe, priznanjih ali morebitnih pravnomočno izrečenih disciplinskih sankcijah kandidatov:

- pripravništvu, če je bilo opravljeno v pravosodju;
- pravniškem državnem izpitu;
- iz osebne evidence in osebne spisa kandidatov, ki so že opravljali službo ali delo na državnem tožilstvu, sodišču ali državnem pravobranilstvu;
- za kandidata, ki je opravljal poklic odvetnika, notarja, izvršitelja ali stečajnega upravitelja oziroma za kandidata, ki je bil javni uslužbenec, podatke, navedene v prejšnjih alinejah, iz evidenc, ki se vodijo pri pristojnih organih.

(3) Državni organi, organi samoupravnih lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil morajo na zahtevo ministrstva brezplačno predložiti podatke o kandidatih iz prejšnjega odstavka, če z njimi

razpolagajo.

(4) Podatke, ki jih ni mogoče pridobiti na način iz prejšnjih odstavkov, predloži kandidat sam najpozneje v 15 dneh od prejema poziva ministrstva.

(5) Ministrstvo pridobi podatke iz prejšnjih odstavkov za namene oblikovanja mnenja o ustreznosti kandidatov za razpisano mesto.

31. člen

(mnenje vodje državnega tožilstva)

(1) Vodja državnega tožilstva najpozneje v 20 dneh od dneva, ko prejme razpisno gradivo, oblikuje obrazloženo mnenje o ustreznosti vsakega kandidata, pri čemer se mora ravnati po kriterijih iz zakona, ki se uporablja za izbiro in napredovanje državnega tožilca. Mnenje vroči kandidatu, ta pa lahko nanj poda obrazložene pripombe v osmih dneh od prejema mnenja.

(2) Najpozneje v osmih dneh po prejemu pripomb oziroma poteku roka iz prejšnjega odstavka vodja državnega tožilstva oblikuje dokončno mnenje, ki ga z razpisnim gradivom in morebitnimi kandidatovimi pripombami pošlje Državnotožilskemu svetu.

(3) Obrazložitev mnenja vodje o ustreznosti kandidatov mora zajemati kandidatove osebne podatke ter podatke in oceno o strokovnem znanju, drugih sposobnostih in izkušnjah, ki se zahtevajo za opravljanje državnotožilske službe (v nadaljnjem besedilu: strokovna usposobljenost).

(4) Vodja državnega tožilstva lahko posebej navede, katere kandidate šteje kot najustreznejše za zasedbo prostega mesta, in to obrazloži.

32. člen

(mnenje Državnotožilskega sveta)

(1) Nepopolne prijave, ki jih ni zavrglo ministrstvo, in prijave kandidatov, ki ne izpolnjujejo splošnih ali posebnih pogojev za razpisano državnotožilsko mesto, zavrne oziroma zavrne Državnotožilski svet s sklepom.

(2) Državnotožilski svet v postopku podaje mnenja ni vezan na mnenje vodje državnega tožilstva o ustreznosti kandidata.

(3) Državnotožilski svet povabi prijavljene kandidate na razgovor.

(4) Na podlagi ugotovitev, ki temeljijo na razpisnem gradivu in mnenju vodje državnega tožilstva, in na podlagi razgovora s kandidati oblikuje Državnotožilski svet mnenje o predlogih za imenovanje. V mnenju razvrsti kandidate glede na oceno o primernosti za imenovanje in utemelji razloge za sprejeto razvrstitev.

(5) Mnenje iz prejšnjega odstavka vroči Državnotožilski svet kandidatu in vodji državnega tožilstva, pri katerem je prosto mesto razpisano. Kandidat in vodja državnega tožilstva lahko predložita obrazložene pripombe k mnenju v osmih dneh od njegovega prejema.

56. člen

(pristojnost za odločanje)

(1) O dodatkih in izplačilih za državne tožilce na okrožnem državnem tožilstvu odloča vodja tega tožilstva, za državne tožilce na Vrhovnem državnem tožilstvu pa generalni državni tožilec.

(2) O dodatkih in izplačilih za vodje okrožnih državnih tožilstev odloča generalni državni tožilec.

(3) O dodatkih in izplačilih za generalnega državnega tožilca odloča Državnotožilski svet.

57. člen

(pravica do dopusta)

- (1) Državni tožilec ima pravico do letnega dopusta najmanj 30, vendar ne več kakor 40 delovnih dni.
- (2) Državni tožilec ima pravico do izrednega plačanega dopusta do sedem delovnih dni v posameznem koledarskem letu iz osebnih razlogov.
- (3) Če državni tožilec kandidira za poslanca ali predsednika republike, ima od dneva potrditve kandidature pravico do izrednega plačanega dopusta 30 delovnih dni za pripravo na volitve.
- (4) V drugih izjemnih primerih se lahko državnemu tožilcu odobri izredni neplačani dopust do 30 dni v koledarskem letu.
- (5) Merila za trajanje dopusta ter primere in pogoje iz prejšnjih odstavkov določi minister v soglasju z Državnotožilskim svetom.

62. člen (dodelitev v organ)

- (1) Državni tožilec je lahko dodeljen za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog ali za opravljanje nalog generalnega direktorja na Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vrhovno državno tožilstvo), ter za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog v strokovno službo Državnotožilskega sveta, v ministrstvo ali v ministrstvo, pristojno za pravosodje.
- (2) Državni tožilec je lahko dodeljen za vodenje Nacionalnega preiskovalnega urada ali za opravljanje zahtevnejših strokovnih nalog v tem uradu, v Komisiji za preprečevanje korupcije ali v Uradu za preprečevanje pranja denarja.
- (3) Poziv k prijavam za dodelitev in predvideni čas dodelitve objavi ministrstvo v 15 dneh od prejema predloga predstojnika organa iz prvega in drugega odstavka tega člena.
- (4) O dodelitvi odloča Državnotožilski svet na predlog predstojnika organa, ki mu bo državni tožilec dodeljen. Državnotožilski svet pred odločitvijo pridobi pisno soglasje državnega tožilca in mnenje vodje državnega tožilstva, na katerem opravlja državnotožilsko službo. Prijava državnega tožilca na poziv k prijavam za dodelitev šteje za pisno soglasje.
- (5) Dodelitev po tem členu lahko, glede na potrebe, traja največ tri leta, s soglasjem državnega tožilca pa se lahko enkrat podaljša za največ tri leta.
- (6) Če s tem ali drugim zakonom ni določeno drugače, se s smiselno uporabo tega člena ureja tudi dodelitev državnega tožilca za opravljanje državnotožilske službe ali strokovnih nalog v mednarodnih civilnih misijah in mednarodnih organizacijah, kamor jih na podlagi povabila ali razpisa mednarodne organizacije napoti državni ali drug organ za določen čas.

63. člen (dodelitev po imenovanju)

- (1) Če se na poziv iz tretjega odstavka prejšnjega člena ne prijavi nihče ali ni izbran noben kandidat, razpiše ministrstvo prosto državnotožilsko mesto za državnega tožilca, ki bo takoj po imenovanju dodeljen na podlagi prejšnjega člena, če tako skupaj predlagata vodja državnega tožilstva, na katero bo državni tožilec imenovan, in predstojnik organa iz prvega oziroma drugega odstavka prejšnjega člena, ki mu bo državni tožilec dodeljen.
- (2) Prosto državnotožilsko mesto se razpiše v 15 dneh od prejema skupnega predloga.
- (3) Prijava kandidata na tako državnotožilsko mesto šteje za pisno soglasje.
- (4) V primeru iz prvega odstavka tega člena se šteje, da je državni tožilec z imenovanjem dodeljen za čas, ki je bil naveden v razpisu.

68. člen (pogoji in postopek za imenovanje)

(1) Za nacionalnega predstavnika v Uradu za evropsko pravosodno sodelovanje (v nadaljnjem besedilu: Eurojust) in njegovega namestnika se lahko imenuje vrhovni ali višji državni tožilec ali okrožni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v višjega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu. Okrožni državni tožilec iz prejšnjega stavka z imenovanjem pridobi naziv višjega državnega tožilca.

(2) Za pomočnika nacionalnega predstavnika je lahko imenovan okrožni državni tožilec ali okrajni državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za imenovanje v okrožnega državnega tožilca in izkaže z javno priznanim preizkusom potrjeno višjo raven znanja najmanj enega uradnega jezika Evropske unije, ki je delovni jezik v Eurojustu. Okrajni državni tožilec iz prejšnjega stavka z imenovanjem pridobi naziv okrožnega državnega tožilca.

(3) Za postopek imenovanja se smiselno uporabljajo določbe tega zakona o dodelitvi državnega tožilca v organ.

(4) Nacionalnega predstavnika in njegovega namestnika imenuje Vlada Republike Slovenije na predlog Državnotožilskega sveta. Pomočnika nacionalnega predstavnika imenuje Državnotožilski svet na predlog nacionalnega predstavnika.

70. člen (pooblastila in pravice)

(1) Nacionalni predstavnik je v obsegu, ki je potreben za opravljanje njegove funkcije, pristojen usmerjati odkrivanje storilcev kaznivih dejanj ter opravljati druga procesna dajanja upravičenega tožilca v predkazenskem in kazenskem postopku pred okrajnimi, okrožnimi in višjimi sodišči na celotnem ozemlju Republike Slovenije. Če je to potrebno zaradi učinkovitega postopanja, lahko generalnemu državnemu tožilcu predlaga izdajo odredbe o prevzemu zadeve, ki je že dodeljena v obravnavo drugemu državnemu tožilcu.

(2) Namestnik in pomočnik nacionalnega predstavnika v Eurojustu imata pooblastila, ki jih v skladu s predpisi, ki urejajo delo v Eurojustu, nanju prenese nacionalni predstavnik.

(3) Državnemu tožilcu z imenovanjem za nacionalnega predstavnika v Eurojustu pravice in obveznosti po tem zakonu mirujejo, varovane so vse njegove pravice do napredovanja v skladu s tem zakonom po izteku imenovanja in obdrži pravico uporabljati doseženi naziv ter opravljati funkcijo državnega tožilca s pooblastili, ki jih ima član Eurojusta iz Republike Slovenije, v skladu z zakonom, ki ureja sodelovanje z Eurojustom, v skladu s sklepi Sveta Evropske unije o vzpostavitvi in delovanju Eurojusta, pa tudi v skladu s tem zakonom.

(4) Namestnik in pomočnik nacionalnega predstavnika v Eurojustu imata pravice iz prejšnjega odstavka, lahko pa med imenovanjem v soglasju z nacionalnim predstavnikom in generalnim državnim tožilcem ter v skladu s pravili Eurojusta opravljata naloge na državnem tožilstvu v Republiki Sloveniji.

(5) Nacionalnemu predstavniku v Eurojustu pripada najmanj takšna plača, kakršno bi prejemal, če bi opravljal državnotožilsko službo, razen če v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, ni določena višja plača.

77. člen (osebna evidenca državnih tožilcev)

(1) Za urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter omogočanje opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave, ministrstvo upravlja osebno evidenco državnih tožilcev ter obdeluje podatke v njej.

(2) Ministrstvo lahko za opravljanje nalog pravosodne uprave in nadzora nad pravilnostjo vpisanih podatkov, ki jih vsebuje osebna evidenca, v slednjo vpogleduje ter podatke izpiše, kopira, prepíše ali jih v skladu z zakonitimi pristojnostmi posreduje drugim organom oziroma uporabi v drugih

postopkih.

(3) Osebna evidenca se lahko upravlja z uporabo informacijske tehnologije.

(4) V osebni evidenci se obdelujejo naslednji osebni in drugi podatki:

1. ime in priimek, datum rojstva, EMŠO, stalno prebivališče, šolanje, izobraževanje in znanje tujih jezikov;
2. odločbe o imenovanju državnega tožilca;
3. podatki o uspešnosti v času študija;
4. podatki o pripravništvu;
5. ocene državnotožilske službe in podatki o učinkovitosti državnotožilskega dela;
6. evidenco napredovanj;
7. odločitve disciplinskih organov;
8. podatki o vloženih nadzorstvenih pritožbah in rokovnih predlogih državnega tožilca pred sodiščem;
9. podatke o nadzorstvenih pritožbah po določbah tega zakona, ki niso bile očitno neutemeljene ter o ukrepih v zvezi z njimi;
10. podatke o zadevah, ki jih je reševal oziroma jih rešuje državni tožilec, v katerih je Evropsko sodišče za človekove pravice dokončno odločilo, da je do kršitve pravice ali svoboščine stranke prišlo zaradi postopanja državnega tožilca, ali je zaradi take kršitve bila sklenjena poravnava v postopku pred navedenim sodiščem.

(5) Podatki iz osebne evidence so tajni, razen podatkov iz 2. in 6. točke prejšnjega odstavka. Organi, ki so pristojni sprejemati odločitve, glede katerih se po določbi prejšnjega odstavka vodi osebna evidenca in organi, ki upravljajo zbirke osebnih podatkov oziroma evidence, ki vsebujejo te podatke, morajo podatke brezplačno posredovati ministrstvu, če podatki niso javno dostopni. Vodje državnih tožilstev morajo ministrstvu dvakrat letno posredovati podatke o obsegu državnotožilskega dela, ki jih ministrstvo lahko uporablja za izvajanje nalog pravosodne uprave, ki jih določa zakon. Državno pravobranilstvo posreduje ministrstvu podatke iz 10. točke prejšnjega odstavka.

(6) Podatki iz osebne evidence se lahko uporabijo le za izvajanje tega zakona, zlasti glede urejanja položaja, pravic, dolžnosti in odgovornosti državnih tožilcev ter opravljanja zadev pravosodne in državnotožilske uprave.

(7) Pravico do brezplačnega vpogleda v podatke osebne evidence ima državni tožilec, na katerega se podatki nanašajo, Državnotožilski svet, disciplinsko sodišče, disciplinski tožilec in vodja državnega tožilstva, zaradi izvajanja pooblastil po tem zakonu. Podatki iz 1., 5. in 7. točke prvega odstavka se pošiljajo in vračajo v zapečateni pisemski ovojnici z oznako »zaupno«.

(8) Podatki iz osebne evidence se hranijo še deset let po prenehanju službenega razmerja državnega tožilca. Po poteku teh rokov se podatki arhivirajo v skladu s predpisi, ki urejajo arhivsko gradivo in arhive.

96. člen

(začasna oprostitev plačila taks in stroškov postopka)

(1) Državni tožilec je začasno oproščen plačila sodnih taks in predujmov za stroške sodnega postopka, ki je zoper njega uveden na predlog ali zahtevo udeleženca predkazenskega oziroma kazenskega postopka, če je po oceni Državnotožilskega sveta svoje naloge opravljal v skladu s predpisi. Potrebni predujmi se založijo iz sredstev državnega tožilstva, pri katerem je državni tožilec opravljal državnotožilsko službo.

(2) Oceno, ali so bile uradne naloge opravljene v skladu s predpisi, poda Državnotožilski svet na podlagi spisa zadeve, ki ga Državnotožilski svet brezplačno pridobi v začasni pregled ter po potrebi tudi po opravljenem razgovoru z državnim tožilcem in pristojnim vodjo državnega tožilstva.

(3) Oprostitev plačila iz prvega odstavka tega člena ne more uveljavljati državni tožilec, zoper katerega je uveden disciplinski postopek ali postopek razrešitve v zvezi z zadevo, zaradi katere je zaprosil za oceno Državnotožilskega sveta iz tega člena.

(4) Če je bila v postopku zoper državnega tožilca izdana pravnomočna sodba, s katero je bilo ugodeno zahtevku, ali pravnomočna obsodilna sodba, mora plačati sodne takse in povrniti založene predujme.

112. člen
(razpisni postopek)

- (1) Mesto generalnega državnega tožilca razpiše ministrstvo po uradni dolžnosti najpozneje šest mesecev pred iztekom mandata iz prvega odstavka prejšnjega člena oziroma v enem mesecu po prenehanju mandata.
- (2) Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Razpisni rok za prijave ne sme biti krajši od 30 dni. Prijave, vložene po izteku razpisnega roka, in prijave, ki niso popolne, ministrstvo, po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, zavrže s sklepom, zoper katerega je dovoljeno v osmih dneh sprožiti upravni spor. Pristojno sodišče mora o tožbi oziroma pritožbi odločiti v tridesetih dneh od njene vložitve.
- (3) Kandidati morajo prijavi priložiti življenjepis z opisom svoje strokovne dejavnosti, šestletni strateški program dela državnega tožilstva in dokazila, ki izkazujejo izpolnjevanje pogojev iz tretjega odstavka prejšnjega člena.
- (4) Šestletni strateški program dela državnega tožilstva mora vsebovati zlasti oceno stanja na državnem tožilstvu, oceno tveganj in priložnosti za izboljšanje njegovega delovanja, način oblikovanja in izenačevanja politike pregona, področja prednostnega obravnavanja zadev, način zagotavljanja javnosti in preglednosti dela ter navedbo ukrepov in rokov za doseg ciljev.

113. člen
(predlog Državnotožilskega sveta)

- (1) Prijave iz prejšnjega člena, ki niso bile zavržene, ministrstvo predloži Državnotožilskemu svetu, ki s kandidati opravi ustni razgovor.
- (2) Po preučitvi vseh prijav in po opravljenem razgovoru iz prejšnjega odstavka Državnotožilski svet oblikuje predlog enega ali več kandidatov za imenovanje na mesto generalnega državnega tožilca. Če predlaga več kandidatov, lahko navede, kateremu daje prednost.
- (3) Pri oblikovanju predloga Državnotožilski svet upošteva zlasti: strateški program dela državnega tožilstva, kandidatovo predstavitev na ustnem razgovoru, njegovo strokovno usposobljenost ter posebno znanje, izkušnje, priporočila in dosežke v zvezi z opravljanjem dr̄avnotožilske službe, ki jih je upošteval.
- (4) Predlog se vroči kandidatom.

117. člen
(imenovanje vodje okrožnega državnega tožilstva)

- (1) Vodjo okrožnega državnega tožilstva imenuje Državnotožilski svet, na obrazložen predlog ministra po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.
- (2) Akt o imenovanju se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije v skrajšani obliki z navedbo naslednjih sestavin akta: uvod (ime organa, ki akt izdaja, ter predpis o njegovi pristojnosti), naziv akta, izrek (osebno ime, lahko tudi strokovni ali znanstveni naslov, datum rojstva, funkcija, na katero se oseba imenuje, naziv državnega tožilstva, pri katerem bo opravljala funkcijo, trajanje mandata), številka, datum in kraj izdaje ter navedba izdajatelja akta.
- (3) Za vodjo okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki je ob prijavi mlajši od 64 let in izpolnjuje pogoje za imenovanje v naziv višjega državnega tožilca.
- (4) Državni tožilec, ki ni imel naziva višji državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

118. člen
(razpisni postopek)

- (1) Mesto vodje državnega tožilstva razpiše ministrstvo na predlog generalnega državnega tožilca najpozneje tri mesece pred iztekom mandata iz prvega odstavka prejšnjega člena oziroma v enem mesecu po prenehanju mandata.
- (2) Razpis se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Razpisni rok za prijave ne sme biti krajši od 30 dni. Prijave, vložene po izteku razpisnega roka, in prijave, ki niso popolne, ministrstvo, po določbah zakona, ki ureja splošni upravni postopek, zavrže s sklepom, zoper katerega je dovoljeno v osmih dneh sprožiti upravni spor. Pristojno sodišče mora o tožbi oziroma pritožbi odločiti v tridesetih dneh od njene vložitve.
- (3) Kandidati morajo prijavi priložiti življenjepis z opisom svoje strokovne dejavnosti, program vodenja državnega tožilstva in dokazila, ki izkazujejo izpolnjevanje pogojev iz tretjega odstavka prejšnjega člena.
- (4) Program vodenja državnega tožilstva mora vsebovati zlasti oceno stanja na državnem tožilstvu, oceno tveganj in priložnosti za izboljšanje njegovega delovanja, način zagotavljanja izvajanja politike pregona, področja prednostnega obravnavanja zadev ter navedbo ukrepov in rokov za doseg ciljev.

120. člen
(predlog ministra)

- (1) Minister po preučitvi vseh prijav in po opravljenem razgovoru iz prejšnjega člena ter po pridobitvi mnenja generalnega državnega tožilca oblikuje predlog za imenovanje kandidata na mesto vodje okrožnega državnega tožilstva.
- (2) Pri oblikovanju predloga minister upošteva zlasti program vodenja državnega tožilstva, predstavitev kandidata na ustnem razgovoru, mnenje generalnega državnega tožilca ter kandidatovo strokovno usposobljenost ter posebno znanje, izkušnje, priporočila in dosežke v zvezi z opravljanjem državnotožilske službe, ki jih je upošteval.
- (3) Predlog se vroči kandidatom in generalnemu državnemu tožilcu.

121. člen
(pripombe)

- (1) Kandidati in generalni državni tožilec lahko na predlog iz prejšnjega člena dajo obrazložene pripombe v osmih dneh od prejema predloga.
- (2) V osmih dneh po prejemu pripomb oziroma izteku roka iz prejšnjega odstavka tega člena minister oblikuje dokončni predlog, ki ga z razpisnim gradivom o vseh kandidatih, morebitnimi njihovimi pripombami in pripombami generalnega državnega tožilca pošlje Državnotožilskemu svetu.

124. člen
(namestnik vodje okrožnega državnega tožilstva)

- (1) Vodja okrožnega državnega tožilstva ima namestnika, ki ga na obrazložen predlog vodje, po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca, imenuje Državnotožilski svet za šest let z možnostjo ponovnega imenovanja.
- (2) Namestnik vodje državnega tožilstva opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva, če je ta odsoten ali zadržan, v drugih primerih pa na podlagi in v okviru pooblastila, ki ga za obravnavanje posameznih zadev državnotožilske uprave lahko izda vodja okrožnega državnega tožilstva.

(3) Okrožno državno tožilstvo, pri katerem je določeno najmanj 50 državnotožilskih mest, ima lahko dva namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva.

(4) Za namestnika vodje okrožnega državnega tožilstva je lahko imenovan državni tožilec, ki izpolnjuje pogoje za višjega državnega tožilca. Državni tožilec, ki ni imel naziva višji državni tožilec, ga pridobi z imenovanjem.

(5) V preostalem se za imenovanje namestnika vodje državnega tožilstva uporabljajo določbe tega zakona o vodji državnega tožilstva.

125. člen (začasno vodenje)

(1) Če nihče ni imenovan na mesto vodje državnega tožilstva, če je vodji funkcija prenehala ali je bil razrešen funkcije vodje ali je suspendiran, opravlja funkcije in naloge iz pristojnosti vodje državnega tožilstva kot začasni vodja namestnik vodje državnega tožilstva.

(2) Če v primeru iz prejšnjega odstavka ni namestnika vodje državnega tožilstva ali ne more opravljati svojih funkcij in nalog, Državnotožilski svet na predlog ministra določi državnega tožilca tega ali drugega državnega tožilstva, ki bo začasno vodil državno tožilstvo za dobo šestih mesecev (začasno vodenje). Za določitev začasnega vodje okrožnega državnega tožilstva minister pridobi predhodno mnenje generalnega državnega tožilca. Začasno vodenje se lahko podaljša največ za šest mesecev.

(3) Za začasno vodenje okrožnega državnega tožilstva se lahko določi državni tožilec, ki ima najmanj naziv okrožnega državnega tožilca, za začasno vodenje Vrhovnega državnega tožilstva pa le vrhovni državni tožilec.

(4) Začasno vodenje ne vpliva na položaj, plačo in druge pravice, ki jih je imel državni tožilec, preden je bil imenovan za začasnega vodjo.

127. člen (razrešitev funkcije vodje)

(1) Vodja državnega tožilstva se razreši funkcije vodje:

1. če zadev državnotožilske uprave ne opravlja v skladu s predpisi ali če jih ne opravlja pravočasno;

2. če s kršitvijo predpisov ali kako drugače poseže v samostojnost državnih tožilcev pri opravljanju državnotožilske službe;

3. če stori kršitev državnotožilske dolžnosti, zaradi katere ni primeren za opravljanje vodstvene funkcije;

4. če državno tožilstvo, ki ga vodi, dve leti zaporedoma neupravičeno ne doseže načrtovane uspešnosti pregona,

v skladu z letnim programom dela državnega tožilstva, ki ga je sprejel vodja tega državnega tožilstva.

(2) Poročilo o zatrjevanih kršitvah oziroma dejstvih iz prejšnjega odstavka pripravi generalni državni tožilec na lastno pobudo ali na zahtevo Državnotožilskega sveta oziroma ministra, za generalnega državnega tožilca pa predsednik Državnotožilskega sveta na zahtevo Državnotožilskega sveta oziroma ministra.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka ima predsednik Državnotožilskega sveta pravico dostopa do vsebine spisov, vpisnikov in druge dokumentacije državnega tožilstva v zvezi z razrešitvijo.

(4) Vodji državnega tožilstva mora biti v postopku razrešitve dana možnost, da se izjavi o vseh okoliščinah, ki zadevajo razrešitveni razlog in da odgovori na poročilo o zatrjevanih kršitvah.

(5) Poročilo o zatrjevanih kršitvah in odgovor vodje se posreduje organu, ki je pristojen predlagati razrešitev.

131. člen
(oblike kolegijskega dela)

- (1) Vodja državnega tožilstva in vodja oddelka državnega tožilstva lahko po lastni presoji ali na predlog državnega tožilca odločita, da se posamezne zadeve ali pravna vprašanja strokovne narave ali državnotožilske uprave obravnavajo v obliki kolegijskega dela.
- (2) Kolegijsko delo se organizira v obliki stalnih ali občasnih kolegijev, delovnih skupin, posvetov ali v drugih organizacijskih oblikah.
- (3) Podrobnejša pravila o organiziranju, izvajanju in evidentiranju kolegijskega dela ureja Državnotožilski red.

132. člen
(kolegij državnega tožilstva)

- (1) Člani kolegija posameznega državnega tožilstva so vodja državnega tožilstva in vsi državni tožilci, ki opravljajo drzavnotožilsko službo na tem državnem tožilstvu. Pri delu kolegija lahko sodelujejo strokovni sodelavci in direktor, če tako odloči vodja državnega tožilstva.
- (2) Kolegij državnega tožilstva:
 - daje predhodno mnenje o predlogu splošnih navodil;
 - daje predhodno mnenje o predlogu letnega rasporeda dela državnih tožilcev;
 - obravnava pomembnejša vprašanja drzavnotožilske prakse;
 - na predlog vodje obravnava vprašanja drzavnotožilske uprave, ki so splošne narave;
 - obravnava druge zadeve, določene s tem zakonom ali Državnotožilskim redom.
- (3) Vodja državnega tožilstva sestavo kolegija oziroma način kolegijskega dela za obravnavanje drugih vprašanj določi v skladu z njihovo naravo.

133. člen
(razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva)

- (1) Člani razširjenega kolegija Vrhovnega državnega tožilstva so vsi državni tožilci, ki opravljajo drzavnotožilsko službo na tem državnem tožilstvu, in vodje okrožnih državnih tožilstev.
- (2) Pri delu razširjenega kolegija lahko sodelujejo strokovni sodelavci, če tako odloči generalni državni tožilec.
- (3) Razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva:
 - sprejema načelna stališča o vprašanih, ki so pomembna za enotno uporabo zakonov;
 - sprejema pravna mnenja o vprašanih drzavnotožilske prakse;
 - daje mnenje o predlogih zakonov in podzakonskih aktov;
 - daje mnenje o predlogih splošnih navodil;
 - določa način spremljanja in evidentiranja drzavnotožilske prakse na državnih tožilstvih;
 - opravlja druge zadeve na podlagi zakona ali Državnotožilskega reda.
- (4) Na podlagi sprejetih načelnih stališč ali pravnih mnenj morajo generalni državni tožilec in vodje okrožnih državnih tožilstev preučiti potrebo po izdaji splošnih navodil.
- (5) Razširjeni kolegij Vrhovnega državnega tožilstva sklepa, če je navzoča več kakor polovica članov kolegija.

136. člen
(državnotožilsko osebje)

- (1) Državnotožilsko osebje so generalni direktor, direktorji, strokovni sodelavci, pripravniki in drugi javni uslužbenci državnega tožilstva.
- (2) Število in vrste delovnih mest drzavnotožilskega osebja za posamezno državno tožilstvo se

določijo v skladu s predpisi, ki urejajo kadrovske načrte za pravosodne organe.

(3) Pri državnih tožilstvih, ki poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, se posebej predvidi ustrezno število mest državnotožilskega osebja, ki izkazuje višjo raven znanja teh jezikov.

(4) Državnotožilsko osebje mora med stavko opravljati vsa dela in naloge, ki zagotavljajo nemoteno delovanje državnega tožilstva v zadevah, ki so po naravi stvari prednostne, nujne, hitre, vezane na zakonske ali drugačne roke oziroma na delo drugih organov ter druge naloge, s katerimi se preprečuje nastanek škode za postopke, v katerih deluje ali sodeluje državno tožilstvo.

(5) V okviru izobraževalnih programov morajo vsi javni uslužbenci državnega tožilstva v enem letu po sklenitvi pogodbe o zaposlitvi pred komisijo Centra za izobraževanje v pravosodju (izpitna komisija) opraviti izpit iz poznavanja določil Državnotožilskega reda. Opravljanje izpita je za javne uslužbence državnega tožilstva brezplačno. Izpitno komisijo sestavljata dva predstavnika ministrstva in en državni tožilec.

(6) Če javni uslužbenec izpita ne opravi uspešno tudi pri ponovnem preizkusu v nadaljnjih treh mesecih, se šteje, da ne izpolnjuje pogojev za delovno mesto, ki ga zaseda.

(7) Center za izobraževanje v pravosodju zaradi zagotavljanja izvedbe izpitov, spremljanja stanja glede izvajanja izpitov in izdajanja ustreznih potrdil obdeluje podatke o kandidatih oziroma kandidatkah za opravljanje izpita ter o opravljenih izpiti v zbirki osebnih podatkov, ki vsebuje: osebno ime kandidata oziroma kandidatke, datum in kraj rojstva, stalno oziroma začasno prebivališče, čas vložitve prijave k izpitu, podatek o uspešno ali neuspešno opravljenem izpitu.

(8) Minister s podzakonskim aktom predpiše program in način opravljanja izpita iz poznavanja določil Državnotožilskega reda.

137. člen

(strokovni sodelavci in pripravniki)

(1) Za opravljanje pravnega dela ima državno tožilstvo potrebno število strokovnih sodelavcev, ki opravljajo svoje delo na uradniških delovnih mestih kot višji pravosodni svetovalci ali pravosodni svetniki.

(2) Strokovni sodelavci v posameznih zadevah izdelujejo osnutke tožilskih aktov, pod vodstvom državnega tožilca vodijo postopke pogojno odloženega pregona in opravljajo drugo strokovno delo po odredbi državnega tožilca.

(3) Strokovni sodelavci lahko samostojno nastopajo pred sodiščem v vseh zadevah, v katerih strokovni sodelavci na sodišču v skladu z zakonom, ki ureja sodišča samostojno vodijo postopke oziroma opravljajo procesna opravila.

(4) Glede pogojev za zasedbo, napredovanje in ocenjevanje javnih uslužbencev se uporablja zakon, ki ureja položaj javnih uslužbencev, in zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.

(5) Pri okrožnih državnih tožilstvih je treba določiti ustrezno število pripravniških mest za univerzitetne diplomirane pravnike oziroma magistre prava po končanem petletnem pravniškem študiju, ki se v skladu z zakonom, ki ureja pripravništvo in pravniški državni izpit, usposablja za opravljanje pravniškega državnega izpita.

(6) Število pripravniških mest iz prejšnjega odstavka, upoštevajoč tudi tretji odstavek prejšnjega člena, določi minister na predlog generalnega državnega tožilca in po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.

138. člen

(direktor državnega tožilstva)

(1) Določene naloge državnotožilske uprave lahko samostojno opravljajo direktorji, imenovani za eno ali več okrožnih državnih tožilstev.

(2) Direktor samostojno opravlja naloge državnotožilske uprave, ki se nanašajo na:

- kadrovsko poslovanje državnotožilskega osebja ter izvajanje predpisov o varnosti in zdravju pri

- delu;
- odločanje o pravicah, obveznostih in odgovornostih tožilskega osebja;
 - finančno, računovodsko in materialno poslovanje ter vodenje postopkov javnih naročil.
- (3) Na podlagi pooblastila vodje okrožnega državnega tožilstva direktor lahko samostojno opravlja naloge državnotožilske uprave, ki se nanašajo na:
- vpisovanje, evidentiranje in statistično spremljanje zadev;
 - pisarniško in tehnično poslovanje;
 - dejavnosti, povezane s stvarnim premoženjem, ki ga ima državno tožilstvo neposredno v uporabi;
 - skrb in ukrepe za varnost oseb, dokumentacije in premoženja na državnem tožilstvu in
 - druge naloge državnotožilske uprave, razen tistih, ki se nanašajo na opravljanje državnotožilske službe.

139. člen (imenovanje direktorja)

- (1) Direktorja državnega tožilstva za posamezno ali več okrožnih državnih tožilstev imenuje in razrešuje minister na predlog vodje državnega tožilstva, pri katerem bo imenovan, in po predhodnem mnenju vodij drugih okrožnih državnih tožilstev, za katera bo opravljal naloge državnotožilske uprave. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.
- (2) Glede pogojev in postopka za imenovanje direktorja ter prenehanja položaja in razrešitve se smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za direktorje sodišč. Enako velja glede usposabljanja direktorja, pri čemer se smiselno uporablja tudi podzakonski akt, ki določa vsebino in trajanje programa strokovnega usposabljanja za vodje okrožnih državnih tožilstev.
- (3) Direktor državnega tožilstva ima pravico do plače in dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kakor jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.
- (4) Direktor državnega tožilstva ne sme opravljati pridobitnih dejavnosti, razen znanstvenega, raziskovalnega, pedagoškega, umetniškega in publicističnega dela oziroma kulturne dejavnosti.

140. člen (generalni direktor)

- (1) Vrhovno državno tožilstvo ima generalnega direktorja, ki ga imenuje in razrešuje minister na predlog generalnega državnega tožilca. Položaj se pridobi z odločbo o imenovanju za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja.
- (2) Generalni direktor opravlja naloge direktorja državnega tožilstva.
- (3) Glede pogojev in postopka za imenovanje generalnega direktorja, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja se smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za direktorje sodišč.
- (4) Generalni direktor ima pravico do plače in dodatkov kot dela plače pod pogoji in v višini, kakor jih določa zakon, ki ureja sistem plač v javnem sektorju.
- (5) Generalni direktor ne sme opravljati pridobitnih dejavnosti, razen znanstvenega, raziskovalnega, pedagoškega, umetniškega in publicističnega dela oziroma kulturne dejavnosti.
- (6) Ne glede na določbo tretjega odstavka tega člena generalnemu direktorju ta položaj preneha po zakonu šest mesecev po imenovanju generalnega državnega tožilca, lahko pa v skladu z odločbo generalnega državnega tožilca nadaljuje s položajem generalnega direktorja do izteka dobe iz prvega odstavka tega člena. Po izteku te dobe je lahko ponovno imenovan po postopku po tem zakonu.
- (7) Za namestnika generalnega direktorja se glede pogojev in postopka za imenovanje, prenehanje položaja in razrešitve ter glede usposabljanja smiselno uporabljajo določbe predpisov, ki veljajo za generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva.

141. člen
(število mest)

- (1) Število mest državnih tožilcev in nazive, v katerih se pri posameznih državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, določi minister z odredbo na predlog generalnega državnega tožilca v soglasju z Vlado Republike Slovenije, po predhodnem mnenju Državnotožilskega sveta.
- (2) V odredbi iz prejšnjega odstavka se pri državnih tožilstvih, ki poslujejo tudi v italijanskem oziroma madžarskem jeziku, posebej določi število mest državnih tožilcev in nazive, v katerih se na teh državnih tožilstvih opravlja državnotožilska služba, za katere se zahteva izkaz višje ravni znanja teh jezikov.
- (3) Odredba se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

142. člen
(letni razpored)

- (1) Vodja državnega tožilstva z letnim razporedom dela določi razporeditev državnih tožilcev v oddelke oziroma notranje organizacijske enote, njihovo pravno področje dela, vodje oddelkov oziroma notranjih organizacijskih enot, nadomeščanje, razpored dežurstev in čas izrabe letnih dopustov.
- (2) Letni razpored dela mora vsebovati poimensko navedbo vseh državnih tožilcev, ki se jim zadeve dodeljujejo v delo, ne glede na njihov naziv, položaj ali vodstveno funkcijo.
- (3) Zoper razporeditev na določeno pravno področje dela lahko razporejeni državni tožilec v treh dneh po objavi letnega razporeda na oglasni deski državnega tožilstva napove pritožbo vodji državnega tožilstva, ki določa letni razpored, ta pa mora v nadaljnjih treh dneh obrazložiti svojo odločitev. Državni tožilec lahko v osmih dneh od prejema obrazložitve vloži pritožbo, ki ne zadrži izvršitve. O pritožbi v 30 dneh odloči Državnotožilski svet po predhodnem mnenju generalnega državnega tožilca.
- (4) Letni razpored mora biti določen in objavljen najpozneje do 15. decembra za naslednje koledarsko leto.

143. člen
(spremembe letnega razporeda)

- (1) Spremembe letnega razporeda med letom so dovoljene, če se pri državnem tožilstvu izprazni ali zasede eno ali več državnotožilskih mest, če jih narekujejo spremembe v pripadu zadev in v drugih primerih, ki jih predvidi Državnotožilski red.
- (2) Spremembe iz prejšnjega odstavka ne morejo začeti veljati prej kakor v petih dneh po njihovi objavi. Za te spremembe se smiselno uporabljajo določbe prejšnjega člena.

144. člen
(dodeljevanje zadev)

- (1) Dodeljevanje zadev državnim tožilcem ureja Državnotožilski red.
- (2) Zadeve se državnim tožilcem dodeljujejo praviloma po vrstnem redu prispetja, ob upoštevanju organizacije dela, specializacije in enakomerne obremenjenosti. Z letnim razporedom se v skladu z Državnotožilskim redom lahko natančneje določijo pravila za dodeljevanje zadev in izvrševanje procesnih opravil.
- (3) V primerih odveze in prevzema izda odredbo o dodelitvi zadeve vodja državnega tožilstva, pri

čemer jo lahko dodeli bodisi drugemu državnemu tožilcu, ki je v skladu z letnim razporedom dela državnega tožilstva tedaj na vrsti za dodelitev zadeve, bodisi jo dodeli sebi v reševanje.

(4) Poleg primerov iz prejšnjega odstavka se zadeva lahko dodeli drugemu državnemu tožilcu v primeru daljše odsotnosti, obremenitve z drugimi obsežnimi in pravno zahtevnimi zadevami, izločitve, zaradi združitve ali izločitve državnega tožilca oziroma spremembe pravnega področja, začasno pa tudi zaradi oprave posameznega procesnega dejanja.

(5) V odredbi iz prejšnjega odstavka se navede razlog in pravna podlaga dodelitve.

(6) Vodja državnega tožilstva lahko glede na naravo in zahtevnost posamezne zadeve določi državne tožilce in strokovne sodelavce, ki po načelu timskega dela sodelujejo z državnim tožilcem, ki mu je zadeva dodeljena, ter obseg in način sodelovanja.

145. člen (politika pregona)

(1) Generalni državni tožilec sprejme politiko pregona po predhodnem obrazloženem mnenju Državnotožilskega sveta o predlagani politiki pregona. Generalni državni tožilec oblikuje predlog politike pregona na podlagi strateškega programa dela državnega tožilstva, ki ga je priložil svoji prijavi, in predlog posreduje Državnotožilskemu svetu v mnenje najpozneje v štirih mesecih po imenovanju.

(2) S politiko pregona se opredeli zlasti: vrste zadev, ki se obravnavajo prednostno, okvirne usmeritve za zavrženje kazenskih ovadb oziroma uporabo odloženega pregona, poravnavanja, kaznovalnega naloga, za postopke na podlagi sporazuma o krivdi ali priznanju krivde in druge poenostavljene postopke, za uvedbo sodne preiskave oziroma preiskovalnih dejanj ali vložitev neposrednih obtožnih aktov, kaznovalno politiko, ki jo bo državno tožilstvo za posamezna kazniva dejanja in kategorije storilcev uveljavljalo s predlogi za izrek sankcij in pritožbami zoper izrečene sankcije, okvirne podlage za uporabo pravnih sredstev, načine usmerjanja policije in drugih pristojnih državnih organov in institucij ter priporočila in napotke za uspešno delo državnih tožilstev.

(3) Pri oblikovanju politike pregona se upošteva uveljavljeno kriminalitetno politiko in kaznovalno politiko sodišč ter potrebe po njunem spreminjanju, razvoju in spremembah sodne prakse ter stanje in posebnosti na posameznih družbenih področjih in območjih pristojnosti.

(4) Državnotožilski svet lahko predlaga potrebne spremembe ali dopolnitve politike pregona glede na ugotovitve v mnenju k skupnemu letnemu poročilu o delu državnih tožilstev, pa tudi glede na ocene, pobude in priporočila pristojnih državnih organov na področju preprečevanja in zatiranja kriminalitete.

(5) Politika pregona, njene spremembe in dopolnitve se objavijo v notranjem tožilskem glasilu in na spletnih straneh Vrhovnega državnega tožilstva.

146. člen (letni program dela)

(1) Vodja državnega tožilstva pripravi predlog letnega programa dela, ki vsebuje letni izvedbeni načrt državnega tožilstva z načrtom za izvajanje politike pregona, za naslednje leto ter ga do 30. junija tekočega leta pošlje Državnotožilskemu svetu in ministru, pristojnemu za notranje zadeve, vodja okrožnega državnega tožilstva pa tudi generalnemu državnemu tožilcu, ki lahko na predlog podajo svoja priporočila v 15 dneh od prejema.

(2) Vodja državnega tožilstva sprejme letni program dela najpozneje 30 dni pred začetkom izvrševanja proračuna, organe iz prejšnjega odstavka pa obvesti o upoštevanju priporočil.

(3) Generalni državni tožilec, Državnotožilski svet in minister dvakrat na leto na skupnih sestankih z vodji državnih tožilstev obravnavajo delo tožilstev ter sprejmejo oziroma uskladijo ukrepe, potrebne za izvedbo letnih programov.

147. člen
(vsebina programa)

- (1) Z letnim programom dela se predvidijo pričakovani pripad zadev, obseg rešenih zadev, časovna merila za tipična procesna dejanja, časovna merila reševanja zadev ter kazalce učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti.
- (2) Učinkovitost se izkaže tako, da se število načrtovanih rešenih zadev deli s številom državnih tožilcev in številom tožilskega osebja; uspešnost tako, da se načrtovani čas trajanja reševanja tožilskih zadev izrazi v mesecih od časa pripada do rešitve zadeve in gospodarnost tako, da se znesek proračunskih sredstev za delo tožilstva deli s številom načrtovanih rešenih zadev.
- (3) Z letnim programom dela se natančneje določi izvajanje politike pregona.
- (4) Letni program dela je sestavni del obrazložitve finančnega načrta državnega tožilstva.
- (5) Obliko in navodilo za pripravo letnega programa dela s podzakonskim predpisom predpiše minister.

148. člen
(letno poročilo)

- (1) Na podlagi spremljanja, ugotavljanja in analiziranja učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela državnih tožilcev na posameznem državnem tožilstvu vodja državnega tožilstva pripravi letno poročilo, v katerem oceni izvajanje letnega programa državnega tožilstva in politike pregona. Analiza učinkovitosti dela državnih tožilcev je sestavni del letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva.
- (2) Letno poročilo za preteklo leto vodja državnega tožilstva najpozneje do 15. februarja v tekočem letu posreduje generalnemu državnemu tožilcu, Državnotožilskemu svetu in ministrstvu, vodja Specializiranega državnega tožilstva in vodja Oddelka za preiskovanje in pregon zlorabe prisilnih pooblastil pa tudi Državnemu zboru Republike Slovenije.
- (3) Vrhovno državno tožilstvo pošlje letno poročilo o poslovanju Vrhovnega državnega tožilstva Državnotožilskemu svetu in ministrstvu.

149. člen
(vsebina letnega poročila)

- (1) Letna poročila o poslovanju državnega tožilstva vsebujejo:
 1. navedbo podatkov o organizaciji državnega tožilstva:
 - podatek o številu državnih tožilcev, ki so dejansko opravljali drzavnotožilsko službo v preteklem letu;
 - podatek o številu tožilskega osebja, ki so dejansko opravljali delo v preteklem letu;
 2. navedbo naslednjih podatkov:
 - podatek o številu prenesenih nerešenih zadev iz prejšnjih let;
 - podatek o številu zadev, ki predstavljajo letni pripad;
 - podatek o skupnem številu zadev v delu;
 - podatek o številu rešenih zadev in načinu rešitve;
 - podatek o številu nerešenih zadev;
 - podatke o udeležbi državnih tožilcev na narokih in obravnava;
 - podatke o opravljenih procesnih dejanjih in vloženi predlogih, ki niso zajeti med rešenimi zadevami;
 - podatke o izidu obtoževanja po vrsti odločitve in izrečeni kazenski sankciji;
 - število zadev, v katerih je bilo vloženo pravno sredstvo, in odločitev o pravnem sredstvu;
 - podatke o številu dni prisotnosti državnega tožilca na delovnem mestu;
 - druge podatke, ki pripomorejo k določitvi njegove učinkovitosti;
 - podatek o številu zadev, ki niso bile rešene v predvidenem času;

- vse zgoraj navedene podatke za vsakega posameznega državnega tožilca;
 - dejanski čas trajanja postopkov;
 - podatke o številu zadev, v katerih je prišlo do odveze nadaljnjega dela in prevzema zadeve;
3. primerjavo med podatki o številu in načinu rešitve ter dejanskem času trajanja postopkov za vse državne tožilce za zadeve iste vrste;
4. analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave deležev iz prejšnje točke;
5. oceno doseganja ciljev iz sprejetega letnega programa dela za preteklo leto in oceno izvajanja politike pregona za posamezna področja ter glede na sprejeta merila za kakovost dela državnih tožilcev in uspešnost pregona državnih tožilcev.
- (2) Letno poročilo o poslovanju posameznega državnega tožilstva pripravi vodja državnega tožilstva.
- (3) Podrobnejšo obliko letnega poročila o poslovanju državnega tožilstva predpiše s podzakonskim aktom minister.

150. člen (skupno letno poročilo)

- (1) Generalni državni tožilec pripravi skupno letno poročilo o delu državnih tožilstev za preteklo leto ter ga do 15. aprila pošlje ministru, Državnemu zboru Republike Slovenije in Državnotožilskemu svetu.
- (2) Skupno letno poročilo mora vsebovati skupne podatke iz prejšnjega člena in analizo vzrokov za morebitne razlike glede primerjave odstopanj posameznih državnih tožilstev od državnega povprečja ter oceno doseganja načrtovanih ciljev politike pregona.
- (3) Skupno letno poročilo mora na podlagi podatkov in analize iz prejšnjega odstavka obsegati:
- ukrepe za izboljšanje učinkovitosti, uspešnosti in gospodarnosti dela ter izvajanja politike pregona za posamezna in za vsa državna tožilstva skupaj;
 - ukrepe za izboljšanje učinkovitosti za državna tožilstva, pri katerih dosežki bistveno odstopajo od načrtovanih;
 - oceno primernosti števila državnotožilskih mest in tožilskega osebja ter drugih pogojev za delo državnih tožilstev z ustreznimi predlogi za njihovo izboljšanje.
- (4) V skupnem letnem poročilu se na podlagi ugotovitev pri spremljanju državnotožilske prakse lahko opozori na vzroke in okoliščine za nastanek, povečanje, spreminjanje ali razvoj kriminalitete na določenem področju in na možne zakonske in druge ustrezne ukrepe za njihovo odpravo ali zmanjševanje.
- (5) Pri obravnavanju v Državnem zboru Republike Slovenije ali na njegovih delovnih telesih lahko podata stališča do skupnega letnega poročila tudi Državnotožilski svet in minister.

158. člen (pravosodna uprava)

- (1) V zadeve pravosodne uprave sodi zagotavljanje splošnih pogojev za uspešno izvajanje državnotožilske funkcije, zlasti:
- priprava zakonov in drugih predpisov s področja organizacije in poslovanja državnih tožilstev, položaja, pravic
 - in obveznosti državnih tožilcev in tožilskega osebja;
 - skrb za izobraževanje in strokovno usposabljanje;
 - zagotavljanje kadrovskih, materialnih in tehničnih pogojev;
 - obravnavanje nadzorstvenih pritožb;
 - zbiranje statističnih in drugih podatkov o delovanju državnih tožilstev in
 - opravljanje drugih upravnih nalog, kadar tako določa zakon.
- (2) Če zakon ne določa drugače, sodi v zadeve pravosodne uprave tudi zagotavljanje prostorskih pogojev, vključno z zagotavljanjem sredstev za najemnine za najete prostore državnih tožilstev.
- (3) Ministrstvo lahko za namene izvrševanja pristojnosti po tem zakonu zahteva od državnih

tožilcev pojasnila, podatke, poročila, v prostorih državnega tožilstva lahko vpogleda v spise ter od državnih tožilcev zahteva izpise iz vpisnikov in drugo dokumentacijo, ki se nanaša na izvrševanje posamezne zadeve ali vrste zadev državnotožilske uprave.

(4) Če vodja državnega tožilstva zavrne zahtevo iz prejšnjega odstavka, ker meni, da gre za nedovoljen poseg v samostojnost državnega tožilca, se postopa po določbah o zavrnitvi pravosodnega nadzora.

(5) Izobraževanje in strokovno usposabljanje državnih tožilcev izvaja Center za izobraževanje in pravosodju.

(6) Posamezna izobraževanja in strokovna usposabljanja državnih tožilcev se lahko izvedejo v okviru ministrstva.

161. člen (zavrnitev izvajanja nadzora)

(1) Vodja državnega tožilstva lahko zavrne izvajanje pravosodnega nadzora, če meni, da gre za poseg v samostojnost državnega tožilca pri odločanju v konkretni zadevi. O tem mora z obrazloženim obvestilom nemudoma seznaniti ministra, Vlado Republike Slovenije in Državnotožilski svet, če pa se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, pa tudi generalnega državnega tožilca.

(2) Vlada Republike Slovenije po pridobljenem mnenju Državnotožilskega sveta v osmih dneh po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka odloči, ali naj se pravosodni nadzor izvede. Če se pravosodni nadzor izvaja nad okrožnim državnim tožilstvom, Državnotožilski svet poprej pridobi tudi obrazloženo mnenje generalnega državnega tožilca.

(3) Vodja državnega tožilstva in ministrstvo sta vezana na mnenje Državnotožilskega sveta.

169. člen (učinkovitost in enotnost pregona)

(1) Vodja državnega tožilstva v skladu z Državnotožilskim redom in splošnimi navodili določi vrsto zadev in način obveščanja o zadevah, v katerih mu morajo državni tožilci pred odločitvijo predložiti na vpogled osnutek svojega akta zaradi zagotavljanja učinkovitosti in enotnosti pregona.

(2) Če vodja državnega tožilstva ob predložitvi osnutka iz prejšnjega odstavka meni, da je osnutek pomanjkljiv ali nerazumljiv, lahko o tem obvesti državnega tožilca in mu predlaga možen način odprave pomanjkljivosti ali nerazumljivosti. Obvestilo je lahko pisno ali zaznamovano na osnutku.

(3) Če se vodja državnega tožilstva ob predložitvi osnutka iz prvega odstavka tega člena ne strinja z odločitvijo državnega tožilca, sme postopati le po določbah tega zakona, ki veljajo za prevzem zadeve.

170. člen (prevzem zadeve)

(1) Vodja okrožnega državnega tožilstva sme sam prevzeti v reševanje posamezno zadevo ali opravilo, ki je dodeljeno v obravnavo državnemu tožilcu tega tožilstva, ali to zadevo oziroma opravilo dodeliti drugemu državnemu tožilcu (prevzem zadeve).

(2) Generalni državni tožilec sme sam prevzeti v reševanje posamezno zadevo ali opravilo iz pristojnosti Vrhovnega državnega tožilstva, zadeve ali opravila iz pristojnosti drugih državnih tožilcev pa le na način, da jih dodeli drugemu državnemu tožilcu.

(3) Odredba o prevzemu mora biti dana v pisni obliki in mora vsebovati razloge, ki utemeljujejo prevzem.

(4) Razlogi, ki utemeljujejo prevzem zadeve, so:

- vsebinsko nestrinjanje z odločitvijo oziroma razlogi za odločitev državnega tožilca glede na uveljavljeno politiko pregona;
 - domneva hujših nepravilnosti ali nezakonnosti pri reševanju zadeve;
 - nevestno, nepravočasno, neustrezno ali malomarno reševanje zadeve;
 - ravnanje v nasprotju s splošnimi navodili, izdanimi po določbah tega zakona;
 - druga ravnanja, ki izpolnjujejo znake disciplinskih kršitev po tem zakonu, storjena pri reševanju zadev.
- (5) Izvod odredbe o prevzemu se pošlje Državnotožilskemu svetu, če je odredbo o prevzemu izdal vodja okrožnega državnega tožilstva, pa tudi generalnemu državnemu tožilcu.

173. člen (strokovni nadzor)

- (1) Strokovni nadzor nad delom okrožnih državnih tožilstev izvaja Vrhovno državno tožilstvo s splošnim, delnim ali posamičnim strokovnim pregledom dela državnih tožilstev in državnih tožilcev ter tožilskega osebja, s pregledovanjem spisov, vpisnikov in druge dokumentacije ter na drug primeren način.
- (2) Izvedbo strokovnega nadzora pripravi, usklajuje in evidentira oddelek za izobraževanje in strokovni nadzor pri Vrhovnem državnem tožilstvu.
- (3) Spise lahko pregledujejo le vrhovni ali višji državni tožilci, vpisnike in drugo dokumentacijo pa tožilsko osebje Vrhovnega državnega tožilstva, po pisnem pooblastilu generalnega državnega tožilca, ki je sestavni del odredbe o nadzoru.
- (4) V okviru strokovnega nadzora se pregleduje in ocenjuje zakonitost in pravočasnost dela, smotrnost uporabe procesnih pooblastil in možnosti ter pravilnost strokovnih odločitev glede na uveljavljeno politiko pregona in izdana splošna navodila. Ugotovljene pomanjkljivosti ali napake se obrazložijo z navedbo konkretnih primerov.
- (5) Državni tožilci in tožilsko osebje pri okrožnem državnem tožilstvu, katerih delo oziroma poslovanje je bilo pregledano, morajo biti seznanjeni z ugotovitvami pregleda in imajo pravico posredovati pojasnila ali vložiti ugovor pri Vrhovnem državnem tožilstvu v 15 dneh od prejema poročila o pregledu.
- (6) O ugovoru iz prejšnjega odstavka odloča vrhovni državni tožilec, ki ni opravljal pregleda in ki ga posebej določi generalni državni tožilec. Odločitev o ugovoru mora biti obrazložena in je dokončna.

178. člen (obveščanje javnosti)

- (1) Generalni državni tožilec ali po njegovem pooblastilu drug državni tožilec posreduje obvestila o delu državnih tožilcev sredstvom javnega obveščanja s pošiljanjem pisnih sporočil ali sklicevanjem tiskovnih konferenc oziroma na drug primeren način, ki ga določi generalni državni tožilec.
- (2) Generalni državni tožilec ali po njegovem pisnem pooblastilu vrhovni državni tožilec ali vodja državnega tožilstva v skladu z določili zakona, ki ureja medije, lahko obvesti javnost o stanju posamezne zadeve, ki jo obravnava državno tožilstvo, če to ne škoduje interesom postopka, tajnosti postopka ali zasebnosti oseb.
- (3) Generalni državni tožilec lahko na lastno pobudo ali na predlog vodje državnega tožilstva poda izjavo za javnost, v kateri opozori, da določeni podatki ali komentariji, objavljeni v medijih, huje ogrožajo ali kršijo ustavno pravico do domneve nedolžnosti osumljenca v predkazenskem postopku, ustavno pravico do domneve nedolžnosti osebe, ki je obravnavana v kazenskem postopku, samostojnost državnih tožilstev ali delovanje državnih tožilcev na podlagi ustave in zakona.

180. člen (vpisniki, imeniki, evidence državnega tožilstva in spisi državnih tožilcev ter državnih tožilstev in

čezmejna izmenjava osebnih podatkov)

(1) Državno tožilstvo upravlja vpisnike, imenike in evidence državnega tožilstva. Državna tožilstva obdelujejo v vpisnikih, imenikih in evidencah tudi osebne in druge podatke, ki so po zakonu, ki ureja kazenski postopek, po zakonu, ki ureja postopek pred organi za prekrške, po tem zakonu ali po drugih zakonih potrebni za odkrivanje ali pregon kaznivih dejanj in prekrškov oziroma za opravljanje drugih povezanih pristojnosti državnega tožilstva iz prvega odstavka 19. člena tega zakona ter osebne in druge podatke, ki omogočajo delovanje državnega tožilca kot stranke v postopku pred sodišči ali upravnimi organi, kadar je v drugih zakonih določeno, da ima ta položaj. Državno tožilstvo in državni tožilci obdelujejo osebne podatke, ki so vsebovani v spisih državnega tožilstva, dodeljenih v reševanje državnim tožilcem ter v spisih državnotožilske uprave, le za izvrševanje pristojnosti, nalog ali obveznosti po tem ali drugem zakonu.

(2) Državna tožilstva in državni tožilci čezmejno in brezplačno posredujejo osebne podatke iz spisov, vpisnikov, imenikov in evidenc organom držav članic Evropske unije, tretjih držav in pristojnim organom mednarodnih organizacij, če tako določa zakon, mednarodna pogodba ali neposredno uporaben pravni akt ali odločitev mednarodne organizacije, na katero je Republika Slovenija prenesla izvrševanje dela suverenih pravic Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: čezmejna izmenjava). Državna tožilstva in državni tožilci so dolžni pri posredovanju podatkov, če je to glede na vsebino podatkov potrebno, posebej navesti stanje točnosti, popolnosti, posodobljenosti in zanesljivosti posredovanih podatkov ter zaprositi za enako delovanje s strani organov, ki njim posredujejo potrebne osebne podatke v okviru čezmejne izmenjave. Pri obdelavi prejetih podatkov in druge dokumentacije sta državni tožilec in državno tožilstvo vezana na omejitve, ki jih je določil organ, ki jih je posredoval.

(3) Pri izvajanju čezmejne izmenjave po prejšnjem odstavku se osebni podatki posredujejo le organom pregona ali drugim podobnim organom drugih držav ali mednarodnih organizacij, ki so potrebni za delovanje oziroma odločanje teh organov in, če njihova obdelava ni v neskladju z nameni iz prvega odstavka 19. člena tega zakona. Če gre za tretje države, se podatki lahko posredujejo le na podlagi mednarodne pogodbe ali v skladu z odločbo državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov po določbah zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Organi iz prvega stavka so vezani na omejitve obdelave podatkov, ki jih na podlagi pravnega reda Republike Slovenije določi državno tožilstvo ali državni tožilec, zlasti zaradi varstva interesov postopkov, tajnosti postopkov, zasebnosti oseb ali varstva domneve nedolžnosti in pravic do poštenega sojenja.

(4) Vpisniki, imeniki, evidence ter spisi se trajno hranijo na državnih tožilstvih oziroma arhivirajo v prostorih državnega tožilstva.

(5) Podrobnejša oblika in vsebina posameznih vpisnikov, imenikov in evidenc se predpiše z Državnotožilskim redom.

181. člen

(pravica do seznanitve s podatki)

(1) Dostop do vsebine osebnih in drugih podatkov iz vpisnikov, imenikov in evidenc, ki se nanašajo na njih, pridobijo posamezniki, na katere se nanašajo, ali druge osebe, ki so v njih navedene v zvezi s pristojnostmi iz prvega odstavka 19. člena tega zakona, šele po zastaranju kazenskega pregona ali po pravnomočnosti sodbe. Pred potekom rokov iz prejšnjega stavka lahko dostopajo do vsebine osebnih ali drugih podatkov samo v okviru sodnega postopka ali na podlagi odločbe sodišča. Pravico do vpogleda v vsebino osebnih ali drugih podatkov iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva ima še pred njihovim arhiviranjem tudi vsaka pravna ali fizična oseba, ki za to izkaže pravni interes, če to ne posega v določbe prejšnjega stavka ter ne škoduje interesom postopka, tajnosti postopka ali zasebnosti oseb. Vpogled dovoli vodja pristojnega državnega tožilstva.

(2) Generalni državni tožilec lahko dovoli vpogled, prepis, kopiranje ali izpis iz vpisnikov, imenikov,

evidenc in spisov državnega tožilstva posamezniku, ki izkaže, da podatke iz njih potrebuje za znanstvenoraziskovalno delo. Dovoljenje se lahko nanaša le na vpisnike, imenike, evidence in spise, ki so arhivirani. Posameznik lahko v podatke iz vpisnikov, imenikov, evidenc in spisov državnega tožilstva vpogleda ali jih prepíše brezplačno, kopira ali izpiše pa jih na svoje stroške. Vpogled, prepis, kopiranje ali izpis se opravi pod nadzorom državnega tožilca ali javnega uslužbenca državnega tožilstva, ki je za to pisno pooblaščen.

(3) Ovaditelj, ki je podal pisno ovadbo ali je bila ovadba sporočena po telefonu, ima pravico zahtevati izdajo potrdila o vpisu ovadbe. Način izdaje in vsebino potrdila določa Državnotožilski red.

(4) Odredbe, povezane z dodelitvijo zadeve Specializiranemu državnemu tožilstvu Republike Slovenije, so dostopne fizičnim in pravnim osebam po pravnomočnosti obtožnega akta ali najpozneje dve leti pred zastaranjem kazenskega pregona. Fizične ali pravne osebe jih lahko brezplačno vpogledajo ali prepíšejo, kopirajo pa na lastne stroške. Uporabljajo jih lahko le v postopkih pred sodišči ali drugimi državnimi organi ali za namene iz prvega odstavka tega člena.

(5) Stroški pravice do seznanitve se odmerijo ter izplačajo s smiselno uporabo predpisov, ki urejajo dostop do informacij javnega značaja.

182. člen

(posredovanje in dostop do temeljnih osebnih podatkov
ter do tajnih podatkov)

(1) Za izvrševanje pristojnosti, nalog in obveznosti iz prvega in drugega odstavka 180. člena tega zakona je državni tožilec upravičen brezplačno pridobiti in lahko obdeluje naslednje osebne podatke o ovadenih osebah: osebno ime, enotna matična številka občana, druga uradna identifikacijska številka, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov ter vrsta prebivališča za fizično osebo; če je fizična oseba tujec, namesto enotne matične številke občana ali druge uradne identifikacijske številke osebno ime, datum in kraj rojstva, poklic, zaposlitev in naslov stalnega ali začasnega prebivališča; za odgovorno osebo pravne osebe poleg navedenih podatkov tudi seznam del in nalog, ki jih opravlja; za pravno osebo firmo, sedež in matično številko. Občutljive osebne podatke lahko pridobi in obdeluje le, če je to nujno potrebno za izvajanje pristojnosti, nalog in obveznosti iz prvega in drugega odstavka 180. člena tega zakona, pri njihovi obdelavi pa mora posebej upoštevati tajnost teh osebnih podatkov in sprotno spremljati izvajanje ukrepov zavarovanja osebnih podatkov.

(2) Državnim tožilcem o pridobitvi osebnih podatkov ali podatkov, do zastaranja kazenskega pregona ali do pravnomočne sodbe, ni treba obvestiti osebe, na katero se podatki nanašajo.

(3) Državno tožilstvo ima na podlagi tega zakona ali drugih zakonov, ki določajo njegove naloge in pristojnosti, zaradi obravnavanja in reševanja posamezne zadeve pravico do brezplačnega dostopa oziroma do brezplačnega neposrednega elektronskega dostopa do evidence zaprtih oseb, kazenske evidence, evidence kazenskih točk, evidence prekrškov in vseh javnih knjig, registrov in drugih uradnih evidenc, ki jih upravljajo organi javnega sektorja v informatizirani obliki. V navedene zbirke podatkov dostopa z navedbo osebnega imena in naslova prebivališča obdolženca, obtoženca ali stranke sodnega postopka, navedbo pravne podlage oziroma namena dostopa in opravilne številke zadeve državnega tožilstva. Državno tožilstvo lahko v podatke iz zbirk podatkov vpogleda, jih kopira, prepíše ali izpiše ter naprej obdeluje v postopkih, kjer izvršuje svoje zakonsko določene naloge in pristojnosti.

(4) Pri dostopu do vsebine kazenske evidence, evidence prekrškov, evidence zaprtih oseb in drugih zbirk osebnih podatkov, evidenc ali registrov, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, se način dostopa in sistem zavarovanja osebnih podatkov določi v Državnotožilskem redu po pridobitvi predhodnega soglasja državnega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov po določbah zakona, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

(5) Državni tožilci imajo dostop do tajnih podatkov v skladu s pogoji iz zakona, ki ureja tajne podatke. Vodje državnih tožilstev imajo dostop do tajnih podatkov na podlagi pisne zahteve, iz katere so razvidni pristojnost, namen in pravna podlaga pridobitve podatka. Izvod zahteve se pošlje v vednost generalnemu državnemu tožilcu.

188. člen
(prenos pristojnosti)

(1) Generalni državni tožilec lahko za postopanje v posamezni zadevi določi drugo krajevno pristojno državno tožilstvo, če je očitno, da se bo tako lažje izvedel postopek, ali če obstajajo za to drugi tehtni razlogi, zlasti varovanje nepristranskosti, samostojnega delovanja ali ugleda državnega tožilstva.

(2) O določitvi drugega pristojnega državnega tožilstva odloči z odločbo generalni državni tožilec na lastno pobudo ali na podlagi obrazloženega predloga pristojnega državnega tožilca, vodje okrožnega državnega tožilstva, vodje Specializiranega državnega tožilstva ali vodje Oddelka za preiskovanje in pregon zlorabe policijskih pooblastil. Odločba se vroči državnemu tožilstvu, ki je bilo krajevno pristojno v posamezni zadevi, in državnemu tožilstvu, ki mu je določena krajevna pristojnost v posamezni zadevi.

(3) Če državno tožilstvo zaradi posebnih okoliščin, ki onemogočajo izvajanje njegovih funkcij, ne more delovati na sedežu, lahko generalni državni tožilec po predhodno pridobljenem soglasju ministra z odločbo določi začasni sedež državnega tožilstva.

195. člen
(pogoji za imenovanje, premestitev in dodelitev na SDT)

(1) Pri imenovanju, premestitvi in dodelitvi na SDT se upoštevajo:

1. trajanje državnotožilske službe, zlasti na področju obravnavanja zadev iz pristojnosti SDT;
2. pravnomočna ocena tožilske službe o izpolnjevanju pogojev za napredovanje, ki ne sme biti starejša od enega leta in
3. dokazila o strokovnem usposabljanju oziroma izkušnjah na področju obravnavanja zadev iz pristojnosti SDT.

(2) O imenovanju, premestitvi in dodelitvi državnega tožilca na SDT odloča Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca, po predhodnem mnenju vodje SDT.

(3) Dodelitev na SDT traja štiri leta in se lahko s soglasjem dodeljenega državnega tožilca ponovi. Če se čas dodelitve izteče pred pravnomočnostjo sodne odločbe v zadevi, dodeljeni državnemu tožilcu, se dodelitev lahko podaljša do pravnomočnosti sodne odločbe, vendar najdalj za šest mesecev.

(4) Glede predčasnega prenehanja dodelitve na SDT se smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki ureja predčasno prenehanje dodelitve.

196. člen
(pravice državnega tožilca na SDT)

(1) Državnemu tožilcu, ki je imenovan na SDT, pripada:

- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
- okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
- okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku ter višjemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.

(2) Dodeljenemu državnemu tožilcu pripada za čas, v katerem rešuje zadeve iz pristojnosti SDT:

- okrajnemu državnemu tožilcu plača višjega državnega tožilca;
- okrajnemu državnemu tožilcu svetniku plača višjega državnega tožilca svetnika;
- okrožnemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca in
- okrožnemu državnemu tožilcu svetniku ter višjemu državnemu tožilcu plača vrhovnega državnega tožilca svetnika.

(3) Način evidentiranja in obračunavanje časa iz prejšnjega odstavka se določi z Državnotožilskim

redom.

(4) Državnemu tožilcu, ki mu v skladu s prvim in drugim odstavkom tega člena pripada plača višjega državnega tožilca, mu ta pripada v višini plačnega razreda, v katerega je v skladu z zakonom, ki ureja sistem plač v javnem sektorju, uvrščena funkcija, ki jo zaseda višji državni tožilec ob uvrstitvi. Če je ta razred pred imenovanjem na SDT oziroma dodelitvijo na SDT že dosegel ali ga je presegel, se uvrsti za en plačni razred višje.

(5) Če državni tožilec, ki je imenovan ali dodeljen na SDT, po prenehanju takšnega imenovanja ali dodelitve, nadaljuje z delom v posameznih zadevah iz pristojnosti SDT, se višina njegove plače določi po drugem odstavku tega člena.

(6) Premestitev in dodelitev državnega tožilca na SDT ne posegata v njegov naziv in položaj.

(7) Glede položaja in napredovanja državnega tožilca se za čas trajanja dodelitve na SDT smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo dodelitev državnega tožilca na drugo državno tožilstvo.

(8) Državnemu tožilcu, ki je dodeljen na SDT, se lahko izjemoma dodelijo v delo zadeve iz pristojnosti državnega tožilstva, pri katerem je imenovan, ob upoštevanju obsega dela, ki ga državni tožilec opravlja pri SDT.

199. člen

(pristojnost in dodelitev zadev)

(1) Pri SDT deluje kot samostojna notranja organizacijska enota s posebnim položajem Oddelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili (v nadaljnjem besedilu: Posebni oddelek). Posebni oddelek deluje po načelu strokovne in operativne avtonomnosti v skladu z določbami tega zakona.

(2) Posebni oddelek je izključno krajevno in stvarno pristojen za obravnavo kaznivih dejanj, če jih storijo uradne osebe:

- Policije;
- notranjih zadev, ki imajo policijska pooblastila v okviru izvajanja nadzora po zakonu, ki ureja Policijo;
- vojaške policije, ki imajo pooblastila policije v predkazenskem postopku;
- s pooblastili policije v predkazenskem postopku, ki so napotene na misijo v tujini;
- Obveščevalno-varnostne službe ministrstva, pristojnega za obrambo;
- Slovenske obveščevalno-varnostne agencije.

(3) Posebni oddelek je pristojen tudi za obravnavo zadev, ki jih obravnava drugo okrožno državno tožilstvo, če so te zadeve vsebinsko povezane z zadevo, ki jo obravnava Posebni oddelek.

(4) Če nastane dvom o določitvi pristojnega državnega tožilstva, velja, da je podana pristojnost Posebnega oddelka.

(5) Za obveščanje, dodelitev in prenos zadev Posebnega oddelka se smiselno uporabljajo določbe o obveščanju, dodelitvi in prenosu zadev SDT. Če so ovadbo, ki jo obravnava Posebni oddelek, podali policisti ali če so jo podale druge osebe, policisti pa so zbirali obvestila v zvezi z njo, mora državni tožilec o obravnavanju zadeve seznaniti policijo.

200. člen

(vodenje in dodelitev državnega tožilca)

(1) Vodjo Posebnega oddelka imenuje Državnotožilski svet na predlog generalnega državnega tožilca po predhodnem mnenju ministra. Glede postopka imenovanja se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za imenovanje vodje okrožnega državnega tožilstva.

(2) Vodja Posebnega oddelka ima pristojnosti vodje okrožnega državnega tožilstva glede:

- notranje organizacije in organizacije poslovanja Posebnega oddelka;
- razporeda dela in dodeljevanja zadev;
- priprave letnih programov in letnih poročil;
- organizacije udeležbe na glavnih obravnavah, narokih in drugih dejanjih;

- zagotavljanja in nadzora nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo poslovanja Posebnega oddelka;
- kolegijskega dela;
- disciplinskih postopkov in začasne odstranitve iz državnotožilske službe;
- obveščanja in prevzema zadev, odveze nadaljnega dela, izdajanja in izpolnjevanja splošnih navodil in strokovnega nadzora;
- obravnavanja nadzorstvenih pritožb;
- poročanja o delu Posebnega oddelka, in
- izobraževanja ter spremljanja sodne in državnotožilske prakse.

Zagotavljanje in nadzor nad zakonitostjo, strokovno pravilnostjo in pravočasnostjo dela državnega tožilca Posebnega oddelka zagotavlja vodja Posebnega oddelka po določbah tega zakona o strokovnem nadzoru.

(3) V Posebni oddelek se dodelita najmanj dva državna tožilca, ki sta usposobljena in izkušena za obravnavo zadev iz pristojnosti Posebnega oddelka.

(4) Glede poziva k prijavi, dodelitve državnega tožilca v Posebni oddelek in pravic dodeljenega državnega tožilca se smiselno uporabljajo določbe, ki veljajo za SDT.

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

Vlada Republike Slovenije predlaga, da se predlog zakona obravnava v Državnem zboru Republike Slovenije po skrajšanem postopku, skladno s prvo alinejo prvega odstavka 142. člena Poslovnika Državnega zbora, saj gre za manj zahtevne spremembe in dopolnitve zakona. Predlagane spremembe in dopolnitve zakona so v pretežni meri namenjene le odpravljanju nejasnosti in napak v veljavnem besedilu ZDT-1 ter ne predstavljajo sistemskih posegov v ureditev državnega tožilstva. V predlogu je tudi nekaj vsebinskih sprememb, ki so manjše narave in obstoječe rešitve le prilagajajo tako, da bolj ustrezajo specifičnostim državnotožilske organizacije ter povečujejo vlogo vodij državnega tožilstva. S predlaganimi spremembami in dopolnitvami zakona se prilagaja priprava letnega načrtovanja in letnega poročanja v smeri zbiranja le tistih podatkov, ki so za delo in spremljanje delovanja državnega tožilstva potrebni, določa novo prehodno obdobje za začetek dela po spremenjenih pravilih.

Predlagane spremembe zakona prinašajo določene manjše pozitivne posledice v postopkih oziroma poslovanju javne uprave oziroma pravosodnih organov. Pri tem gre predvsem za naslednje spremembe:

- hitrejši postopek imenovanja vodij državnih tožilstev in državnih tožilcev,
- priprava letnih programov dela in letnih poročil se prilagaja posebnostim delovanja državnega tožilstva,
- možnost povezovanja zbirk osebnih podatkov za namene obravnavanja in reševanja posamezne zadeve.

Navedene spremembe zakona bodo občutneje vplivale na izboljšanje notranjega poslovanja državnih tožilstev, ne pa toliko na njihovo zunanje poslovanje (državni organ – stranka). Ne glede na to, se izboljšano notranje poslovanje kaže v učinkovitejšem in hitrejšem odločanju v postopkih, kar pozitivno vpliva na odnos strank do državnega tožilstva (predvsem oškodovancev kaznivih dejanj) ter splošno družbeno percepcijo pregona storilcev kaznivih dejanj ter preprečevanja kriminalitete.

Predlog zakona nima posledic pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov. Predvsem gre tukaj za izboljšanje učinkovitosti postopkov imenovanja z namenom pospešitve ter odprave nepotrebnih birokratskih aktivnosti, ki ne prinašajo dodatne vrednosti h kvaliteti dela.

VI. PRILOGE

/

